

Kat. Kom.

20918

II

[1-5]

P

20918

II

Biblioteka Jagiellońska

1002796948

Sternbach L.

viro clarissimo
venerabundus m.a.

De Gnomologio Vaticano inedito.

I. II. III. IV. V.

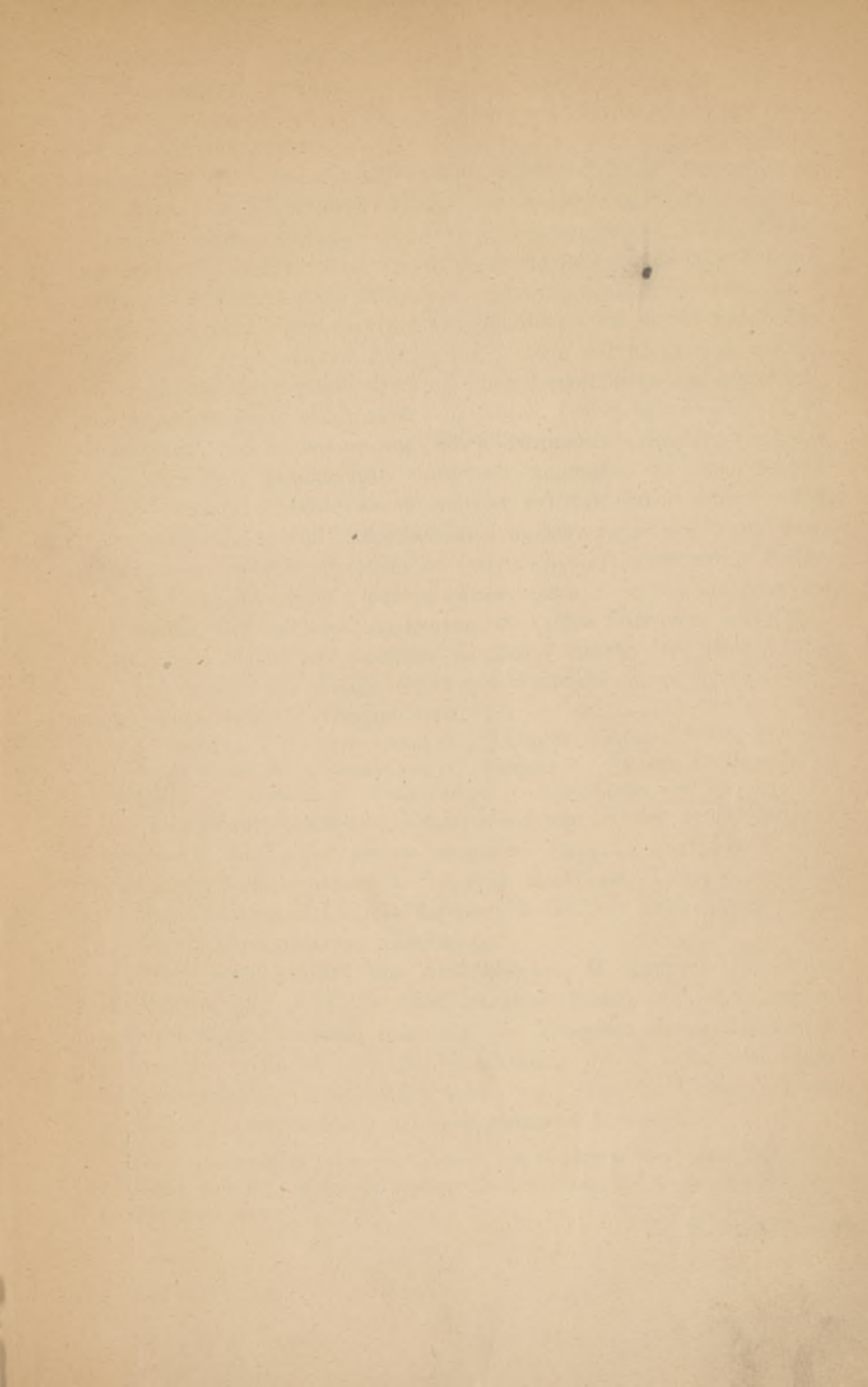
text 0277

1-70.

Klas. pol. 486.

2602/11

ST. 2AS

De Gnomologio Vaticano inedito.

V.

(Schluss aus Jahrgang XI, Heft I.)

411) Νικοκλής κακοῦ τινος ἰατροῦ λέγοντος ὅτι μεγάλην ἔχει δύναμιν ἔφη· ἠπῶς γὰρ οὐ μέλλεις λέγειν, ὅς τοσοῦτους ἀνηρηκῶς ἀνεύθυνος γέγονας;⁴

= Maxim. 50 p. 652, 3 sqq., Arsen. p. 369, 17 sqq.

412) Ὁ αὐτὸς τοὺς ἰατροὺς εὐτυχεῖς ἔλεγεν, ὅτι τὰς μὲν ἐπιτυχίας αὐτῶν ὁ ἥλιος ὀρᾷ, τὰς δὲ ἀποτυχίας ἡ γῆ καλύπτει.

= Flor. Mon. 217, Anton. I 56 p. 62, 17 sq., Maxim. 50 p. 652, 6 sqq., Arsen. p. 369, 20 sqq.; cod. Marcian. Gr. Cl. X n. 9 f. 124^v, opusc. grammat. inedit. in cod. Neapol. Gr. II c. 33 f. 228^r; cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^v. Soloni cod. Pal. Gr. 243 f. 249^r tribuit, Stratonico (post n. 108 Gnomologii Vindob.) Pal. Gr. 328 f. 165^v adsignat.

413) Ξενοφῶν ὁ φιλόσοφος ἤτησεν τι παρά τινος τῶν πλουσίων· ὁ δὲ προσκαλεσάμενος πλησίον ὄντα χωλὸν δέδωκεν ἐκείνῳ· καὶ ὁ Ξενοφῶν ἔφη· ἠπάνυ καλῶς· χωλὸς μὲν γὰρ προσδοκᾷς γενέσθαι, f. 36^r φιλόσοφος δὲ οὐδέποτε. ||

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^v. Ad Diogenem Cynicum eandem sententiam Laert. Diog. VI 1, 56 refert (re concinunt, verbis discrepant Maxim. 8 p. 557, 24 sqq., Gnomie. Basil. 217 p. 172, Gnom. cod. Pal. 122 f. 185^v n. 135, Arsen. p. 208, 14 sqq.): ἐρωτηθεῖς διὰ τί προκαίταις μὲν ἐπιδιδόασιν, φιλοσόφοις δὲ οὐ, ἔφη· ἠὲ χωλοὶ μὲν καὶ τυφλοὶ γενέσθαι ἐλπίζουσι, φιλοσοφῆσαι δ' οὐδέποτε.⁴

Adnotatio critica:

411) Νικοκλέους in mg. Cod. | λέγειν] malim fere: ἔχειν.

412) εὐτυχεῖς] ἀτυχεῖς Mon. | ἔλεγεν] ἔλεγεν εἶναι Marc. | αὐτῶν] om. Vat. | ὁ ἥλιος] ἥλιος Ars. in ed. princ. | ὀρᾷ] δείκνυσι Vat. rectissime | αὐτῶν post ἀποτυχίας addit Neap.

413) ἐκείνῳ] αὐτῷ Vat. | ἐποίησας post καλῶς add. Vat. | γὰρ om. Vat

414) Ὁ αὐτὸς τὴν πενίαν ἔλεγεν αὐτοδίδακτον φιλοσοφίαν εἶναι· ἢ γὰρ ἐκείνη τοῖς λόγοις πείθει, αὕτη τοῖς ἔργοις ἀναγκάζει.⁴

= Cod. Vat. 1144 f. 231^v, 742 f. 67^v, Maxim. 12 p. 572, 28 sqq., Arsen. p. 377, 9 sqq. — Xenocli Flor. Mon. 220 tribuit, Diogeni Stob. Flor. XCV 11 et 19 (= Arsen. p. 208, 24 sq.).

415) Ὁ αὐτὸς ἀπαγγεῖλαντός τινος αὐτῷ ὅτι ἡδὲ υἱὸς σου ἐν τῷ πολέμῳ τέθηκεν ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος⁴ εἶπεν· νέμὸς γὰρ ἦν.⁴

De Lacaena idem dictum Plutarch. Lacaen. apophth. p. 242A n. 18 vol. I p. 299 prodit: ἀκούσασα ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐν παρατάξει ἀνδραγαθήσας ἀπέθανεν νέμὸς γὰρ ἦν⁴ εἶπε cf. praeterea Gyrtiadis apophthegma ibid. p. 240 E n. 1 vol. I p. 297. — Cum Anaxagorae effato (n. 117 supra) apophthegma congruit, quod eadem in causa Xenophonti apud Laert. Diog. II 6, 55 (cf. etiam II 3, 13) tribuitur; ubi insuper narratiuncula praecedit, saepissime ab utriusque linguae auctoribus celebrata cf. Valer. Maxim. V 10 Ext. 2, Plutarch. Consol. ad Apoll. 33 p. 118 E vol. I p. 142, 11 sqq. (procul dubio e Crantoris libello περὶ πένθους), Aelian. V. H. III 3 (= Stob. Flor. CVIII 63 et Arsen. p. 377, 4 sqq.), Stob. Flor. VII 49, Hieronym. Epist. LX (ad Heliodor.) 5 (Patr. Lat. vol. XXII) p. 592 (qui locus manifesto e Ciceronis libro 'de Consolatione' fluxit); itaque dubitari nequit, quin Xenophontem innuant Seneca Dialog. VI (ad Marc. de Consol.) 13, 1 et J. Chrysostom. in Joann. Homil. LXII (Patr. Gr. vol. LIX) p. 347, cum auctoris nomine suppresso gemellum responsum referant; quamquam similem fabellam de Minoe Apollodor. Biblioth. III 15, 77 exhibet, de Lacaena Plutarch. Apophth. Lacon. p. 242A n. 20 vol. I p. 299.

416) Ὁ αὐτὸς εἶπε κρείσσον εἶναι βασιλεῖ τὸ τῶν χαρίτων ἀπολιπεῖν πλῆθος ἢ τροπαίων.

= Stob. Flor. XLVIII 18.

Adnotatio critica:

414) ἔλεγε ante τὴν πενίαν ponunt Vat. 1144 et Ars. p. 377, post αὐτοδίδακτον Vat. 742 | ἔλεγεν αὐτοδίδακτον (αὐτοδιδάσκαλον Mon.) αὐτοδίδακτον ἔφη Stob., | φιλοσοφίαν εἶναι] φιλοσοφίαν Vat. 742, σοφίαν (ante αὐτοδίδακτον Ars. p. 377, εἶναι φιλοσοφίας Mon., sed φιλοσοφίαν Pal. Gr. 23 offert, unde etiam αὕτη pro αὕτῃ Maximo comprobante recepi, εἶναι ἀρετὴν Stob., Ars. p. 208, εἶναι ἐπικούρημα πρὸς φιλοσοφίαν Stob., | &] ὁ Ars. p. 377 | αὕτη τοῖς ἔργοις] ταῦτα τοῖς ἔργοις αὕτη Vat. 742 | ἢ γὰρ — ἀναγκάζει] om. Stob., Ars. p. 208, ἢ γὰρ ἐκείνην πείθειν τοῖς λόγοις πειρᾶσθαι, ταῦτ' ἐν ἔργοις τὴν πενίαν ἀναγκάζειν Stob.,

415) ὁ υἱὸς σου] expecto: ὁ υἱὸς σου Γρύλλος.

416) εἶπε] ἔφη Stob. | κρείσσον εἶναι βασιλεῖ] τῷ βασιλεῖ κάλλιον εἶναι Stob. | πλῆθος Stob. post τροπαίων ponit.

417) Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος ἐρωτηθεὶς τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας ἔφη· «τὸ τὰ ὑπὸ τῶν νόμων προστεταγμένα ἐκούσιως ποιεῖν.»

Ad n. 355 (supra) ὁ αὐτὸς apud J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 146 p. 227 et Maxim. 17 p. 586, 8 sqq. revocat, unde non sine ratione Hieronis apophthegmatis nostrum ab Arsen. p. 306, 19 sqq. adnumerari sponte perspicitur; simulque coniecturam ad n. 355 propositam inde confirmari videmus, quod Aristoteli nostrum apophthegma Laert. Diog. V 1, 20 (= Arsen. p. 121, 11 sqq.) adsignat. Ad eundem sensum Aristippi effatum apud Laert. Diog. II 8, 68 redit; attamen Xenocratem auctorem singulis verbis plus minusve variatis Plutarch. de virt. mor. 7 p. 446 E vol. I p. 541, 49 sqq., adv. Colot. 30 p. 1124 E vol. II p. 1375, 33 sq., Cicero de re p. I 2, 3, Servius ad Vergil. Aen. VII 204 agnoscunt.

418) Ὁ αὐτὸς τραχυνθέντος ποτὲ Διονυσίου τοῦ τυράννου ἐν κυμποσίῳ πρὸς Πλάτωνα καὶ εἰπόντος αὐτῷ· «ἀφελῶ σου τὸν τράχηλον» προβαλὼν τὸν ἴδιον «οὐ πρῶτον» εἶπεν «ἐκείνον ἀφελεῖς ἢ τοῦτον.»

Aliis verbis eadem Laert. Diog. IV 2, 11 enarrat.

419) Ξενοκράτει χρημάτων κομισθέντων ἀπὸ Ἀλεξάνδρου ἐστίασας τοὺς κομίσαντας κατὰ τὸν αὐτοῦ τρόπον «ἀπαγγείλατε» ἔφη «Ἀλεξάνδρῳ ὅτι, ἕως ἂν οὕτως ζῶ, οὐ δέομαι τῶν πεντήκοντα ταλάντων.» [τοσαῦτα γὰρ ἦν τὰ πεμφθέντα.]

Adnotatio critica:

417) Ξενοκράτους in mg. Cod. | τί] τί ποτε Ars. p. 121 | περιγέγονεν] γέγονεν Damasc. Max. Ars. p. 306 | φιλοσοφίας] τῆς φιλοσοφίας Laert. Ars. p. 121 | τὸ ποιεῖν] τὸ ἀνεπιτάκτως (ἀνεπίτακτα Damasc.) ποιεῖν, ἃ τινες διὰ τὸν ἐκ (ἀπὸ Laert. Ars. p. 121) τῶν νόμων φόβον ποιοῦσιν Damasc. Max. Ars. p. 306; Laert. Ars. p. 121.

418) πρῶτον] πρότερον Laert. agnoscit: εἰπόντος Διονυσίου πρὸς Πλάτωνα ὡς ἀφαιρήσεται αὐτοῦ τὸν τράχηλον παρῶν οὗτος (ὁ Ξενοκράτης) καὶ δεῖξας τὸν ἴδιον «οὐκ ἂν γε» ἔφη «τίς πρότερον τούτου.» Nostram vero lectionem similia exempla tuentur cf. e. gr. Aelian. V. H. V 18 οὐ πρῶτον αὐτὴν ἀπέκτειναν πρὶν ἢ ἀπεκύησεν, ubi Hercherus citra necessitatem πρότερον ex suo edidit cf. ex eodem scriptore N. A. I 44 III 22 VIII 22 (quo loco iterum auctorem Hercherus corrigi) XVI 16. Recte etiam apud Aristophan. Eccles. 1017 μὴ σποδεῖν αὐτὴν πρὶν ἂν | τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον Herwerdeni commentum πρότερον Blaydesius conlato v. 990 reiecit; adde 1079. Av. 484. Alios locos suppeditabunt Musgravius ad Sophocl. Antigon. 1349, Bernhardyus Eratosthen. p. 122 et ad Dionys. Perieg. 889 p. 770, Schaeferus ad Dionys. de C. V. p. 228, Vahlen in Sitzungsber. d. Wiener Akad. d. Wiss. phil.-hist. Cl. vol. LVI (1867) p. 341.

419) Ξενοκράτει χρημάτων] χρημάτων Ξενοκράτει Vat. χρημάτων αὐτῷ Stob. | κομίσαντας] κομίζοντας Stob. | κατὰ om. Stob. | αὐτοῦ] αὐτοῦ Cod. et Mon. | ἕως] ἔστ' Mon. Vat.; Stob. | πεντήκοντα post ταλάντων exhibet Stob. | ἦν] ἦσαν Mon. | τοσαῦτα—πεμφθέντα resecui.

= Flor. Mon. 221, cod. Vat. Gr. 151 f. 243^r n. 5; Stob. Flor. V 118 (= J. Damasc. Exc. Flor. I 20 p. 177, 27). Similiter rem narrant Cicero Tusc. V 32, 91 (alterum dictum adiungens, quo de cf. Laert. Diog. IV 2, 8) et Valer. Maxim. IV 3 Ext. 3 (apud quem de 'aliquot' talentis agitur). — Nullius responsi mentione facta Xenocratem quinquaginta talenta ab Alexandro missa recusasse Themist. Or. II p. 30, 12 XXI p. 306, 27 (cf. XI p. 173, 4 Dind.) refert; Plutarchus vero, cum quinquaginta talenta ab eodem Xenocrati oblata commemorat Vit. Alex. 8 p. 668 E vol. II p. 797, 48, de Alex. fort. 10 p. 331 E vol. I p. 407, 4 et 12 p. 333 B ibid. p. 408, 34, procul dubio responsum in animo habet, quod Plutarch. Reg. et imp. apophth. p. 181 E n. 30 vol. I p. 217, Maxim. 8 p. 557, 8 sqq., cod. Pal. Gr. 243 f. 245^r, Arsen. p. 94, 8 sqq. memoriae tradiderunt; alio denique dicto Xenocrates triginta talentorum munus ab Alexandro delatum repudiat apud Hesych. Miles. in C. Muelleri Fragm. Hist. Gr. vol. IV p. 171 n. 48 et Suid. s. v. Ξενοκράτης vol. II 1 p. 1033, 11 sqq. Ceterum ad nostri dicti similitudinem proxime M. Curii Dentati effatum apud Athen. (ex Megacle) X p. 419 A, Plutarch. Vit. Cat. Mai. 2 p. 337 B vol. I p. 402, 24, Reg. et imp. apophth. p. 194 F n. 2 vol. I p. 235 accedit.

420) Οἰνοπίδης ὀρῶν μειράκιον πολλὰ βιβλία κτώμενον || ἔφη · μὴ γ. 36^v τῆ κιβωτῆ, ἀλλὰ τῆ στήθει.4

= Flor. Mon. 222, J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 151 p. 227, Anton. I 50 p. 56, 44, Maxim. 17 p. 586, 42 sq., Γνωμικά τινα in Boisson. Anecd. Gr. vol. II p. 468, 11 sq., cod. Vat. Gr. 633 f. 115^v (ubi inepte Σινοπίδης cum lemm. Σινοπίδου legitur), Ottobon. 418 f. 179^v, Arsen. p. 401, 5 sq.

421) [Ποιμὴν ἀρνίον ἀπολέσας ἤϋχετο τῷ Δίῳ · «ἐὰν τὸν κλέπτην εὔρω, θύσω σοι κριόν»· καὶ εἰσελθὼν ἐν σπηλαίῳ εὔρε λέοντα τοῦ ἀρνου καταδεδραγμένον· καὶ τὰς εἶπε· «πρώην μὲν κριόν σοι ὑπεσχόμην, ἐὰν τὸν κλέπτην εὔρωμι· νῦν δέ, ἐὰν τὰς χεῖρας τοῦ κλέπτου ἐκφύγω, ἀντὶ κριου ταῦρόν σοι προσενέγκω.4]

Adnotatio critica:

420) Οἰνοπίδου in mg. Cod. | βιβλία] βυβλία Ottob. cf. Melet. Gr. I p. 100 sqq. | βιβλία πολλὰ Vat. | κτώμενον] κτ Vat., in quo post τ una tantummodo littera, nunc quidem evanida, extiterat | ἔφη in fine exhibet Mon. | τῆ κιβωτῆ] τῆ κιβωτίῳ Damasc. μὴν κιβώτιον (sic) Ottob. | τῆ στήθει] τὸ στήθη Ottob.

421) Fabellam a Gnomologii Vaticani ratione alienissimam in nostrum locum ideo quod a littera Π inciperet inrepsisse nemo non videt; nec tamen cor-

Eandem narratiunculam singulis verbis paululum inmutatis inmanique barbarie mitigata de bubulco referunt Babrius Fab. 23 p. 15 (Lachm.) et Fab. Aesop. 83 p. 41 (Halm).

422) [Ταῦς εἰς δεῖπνον παρασκευάζεσθαι μέλλων ἀπλώσας τὰς πτέρυγας εἶπεν· πρὶ μὲν πολλὰ κρέα ὄρας με ἔχοντα, [καὶ] θύσον· εἰ δὲ τῇ τῶν πτερῶν ποικιλίᾳ κεκόσμημαι, φείσαι καρκὸς ὀλίγης κεκοσμημένης.α]

= Exc. Vindob. 47 p. 293; cf. praterea quae ad n. 421 sunt notata.

423) Πλάτων ἔφη τὴν ἀρετὴν ἀδέσποτον εἶναι.

Sub Solonis nomine cod. Pal. Gr. 209 f. 200^v verba ἀδέσποτον τι χρῆμα ἢ ἀρετὴ exhibet; recte tamen idem codex f. 218^r eadem ad Platonem auctorem refert, siquidem locus e Platonis Rep. X p. 617E est depromptus. Platonis dictum laudant, respiciunt, innuunt Porphyr. in Stob. Anthol. II 8 vol. II p. 164, 23, Plutarch. Quaest. Conv. IX 5, 2 p. 740C vol. II p. 903, 38, Clemens Alexandr. Strom. V 14 p. 731, 17 sq., Theodoret. Affect. Cur. VI p. 257 Gaisf., Gelasius in Gnomie. Basil. n. 114 p. 160 et Gnom. cod. Pal. 122 f. 176^v n. 113.

Adnotatio critica:

pusculi ipsius concinnatori, licet color adulterinus, quo omnia fere apophthegmata sunt tincta, sequioris aetatis homunculum prodat, tam horridum et corruptum scribendi genus inputari potest. Quodsi sententia sequenti etiam alphabeticum litterarum ordinem interrumpi reputaveris, incitum interpolatorem agnosces, qui et fabularum quadam confectione n. 420 mutuatum subsequentem simul fabellam falsissime adiunxit. Unus restat scrupulus, quod apophthegma nostrum vitiosissimo sermone est inquinatum, cum sententiae sequenti nullae maculae insideant; quem ita mihi commodissime tollere videor, ut interpolatorem tantummodo in n. 421 suas ipsius vires periclitatum esse sumam. Atque hanc coniecturam testimonia ad n. 421 composita planissime confirmant, siquidem illic non de pastore, sed de bubulco, non de agno, sed de tauro sive vitulo agitur | τοῦ ἀρνοῦ καταδεδραγμένον | τῷ ἀρνώ καταδραγμένον Cod.; τῷ ἄρνα (?) καταδραγμένον cod. Paris. 1168 apud H. Schenkelium, d. epiktetischen Fragmente (Vind. 1888) p. 42, unde editor τὸν ἄρνα καταδραγμένον effecit. Ceterum e libello Schenkeliano, ut qui meum ipse opusculum in brevius contrahere cogar, variantes lectiones nunc quidem enotare supersedeo.

422) Ταῦς] Ταῶν Vind. | τὰς πτέρυγας] τὰ πτερὰ Vind. | πολλὰ κρέα— ἔχοντα] πολλῶν κρεῶν— μετέχοντα Vind. | καὶ recte om. Vind. | κεκόσμημαι om. Vind., ubi ἤδη perperam Ritschelii supplebat | φείσαι] φείσον Vind.

423) λάτων Vat. | Gelasii lemma genuinum esse equidem non sponderim; ad alia enim nomina stabilienda Anton. I 7 p. 10, 2 et cod. Ottobon. Gr. 192 f. 192^r ducunt cf. praeterea Georgid. p. 5, 5 sq. et Gerontius in Gnomie. Basil. 118 p. 160.

424) Πλάτων πλείονα ἔφη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελείσθαι [μᾶλλον] ἢ ὑπὸ τῶν φίλων· τοὺς μὲν γὰρ ἐχθροὺς ἀμαρτάνοντι ὀνειδίζοντας δηλοῦν, τοὺς δὲ φίλους πρὸς (c χάριν λέγοντας) εἰς προτροπὴν τῶν κακῶν ἄγειν καὶ πρὸς τὸ ἐξαμαρτάνειν ἔτοιμον ποιεῖν.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^v. Idem argumentum Plutarchi libellus 'de capienda ex inimicis utilitate' Mor. p. 86 B—92 E tractat cf. praeterea intpp. ad Aristoph. Av. 375 et Demonactis dictum apud Anton. I 25 p. 30, 9 sq., Maxim. 6 in cod. Vat. Gr. 741 f. 24^r (et 385 f. 18^v), Gnostic. Basil. 201 p. 170, Gnom. cod. Pal. 122 f. 196^r n. 163, Arsen. p. 191, 11 sqq.

425) Πλάτων συνεβούλευεν τοῖς παισὶν αἰδῶ [δεῖν] καταλιπεῖν ἢ χρυσόν.

= Flor. Mon. 229. — Ad lemma ἐκ τῶν Ἐπικτήτου [ἐγχειριδίων καὶ] Ἰσοκράτους apud Maxim. 23 p. 604, 44 sq. ὁ αὐτὸς revocat, sed cf. Plato Leg. V p. 729 B (Stob. Flor. I 95; XLIII 113): παισὶ δὲ αἰδῶ χρῆ πολλήν, οὐ χρυσόν καταλιπεῖν.

426) Πλάτων ἔφη· οὐ καλὸν πεπαιδευμένον ἐν ἀπαιδεύτοις διαλέγεσθαι, ὡς περ οὐδὲ νήφοντα ἐν μεθύουσιν. α || f. 37^r

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^v, Flor. Mon. 228. Epicteto Gnostic. Basil. 263 p. 187 et Gnom. cod. Pal. 122 f. 224^v n. 234 adsignant, eodemque perplexa lemmatum ratio apud J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 179 p. 227, Anton. I 50 p. 56, 41 sq., Maxim. 17 p. 586, 33 sqq. redit; tamquam locum communem Platonis sententiam, cuius vim optime Theognis 625. 628 inlustrat, cod. Pal. Gr. 328 f. 163^r exhibet.

Adnotatio critica:

424) πλείονα ἔφη] ἔφη πλείονα Vat. | ὠφελείσθαι Cod. | μᾶλλον om. Vat. | τοὺς μὲν—ἔτοιμον ποιεῖν om. Vat. | πρὸς χάριν λέγοντας] pro cum lacuna 14 fere litterarum Cod. cf. Euseb. ap. Stob. Flor. XIII 45 ἐχθρὸς τάληθεά εἰπὼν τοῦ προσποιουμένου φίλου πρὸς χάριν εἰπόντος παντὸς (l. πάντως cum Max. 31 p. 620, 11) αἰρετώτερος. Locutionem πρὸς χάριν κολακεύοντας in gemella sententia J. Chrysostom. de Dav. et Saule Homil. III 3 (Patr. Gr. vol. LIV) p. 700 offert | verba εἰς προτροπὴν τῶν κακῶν ἄγειν vix sunt sana; expecto: εἰς τὰ κακὰ προτρέπειν.

425) τοῖς παισὶν συνεβούλευεν Mon. τοῖς παισὶν συνεβούλευεν Max., sed συνεβούλευεν Vat. 741. 385 exhibent | δεῖν om. Mon. (δεῖ Vat. 741) | μᾶλλον ante καταλιπεῖν Meinekius frequentissimae ellipseos inmemor addidit; equidem negandi particulam propter Platonis locum malim | (χρυσόν Vat. 385) | ap. Max. recte ἐγχειριδίων (sic Vat. 741; ἐγχειριδίου vulgo) καὶ om. Vat. 385.

426) ἔφη om. Pal. 328 | οὐ καλὸν] καλὸν οὐδαμῶς Mon. | τὸν πεπαιδευμένον Mon. | ἀπαιδεύτῳ Damasc. | ἐν om. Vat. Mon. Damasc. Ant. Max. Bas. Pal. 122. 328 | μεθύονται Damasc.

427) Πλάτων πυθομένου τινός τί ἐστι νόμος εἶπε· ἡ ψυχὴ πόλεως [ἢ δόγμα ἀθάνατον καὶ κοινόν].⁴

Definitionis partem priorem pluribus ad n. 229 illustratam cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^v exhibet, posteriorem emendatione certissima e Platonis Leg. I p. 644 D (δόγμα πόλεως κοινόν νόμος ἐπωνομάσται) refixi.

428) Πλάτων ἐρωτηθεὶς ἠδιὰ τί γέρων ὦν φιλάργυρος εἶ; ἔφη· κρείττον ἐστὶ μεταλλάξαντα τοῖς ἐχθροῖς καταλιπεῖν ἢ ζῶντα τῶν φίλων δεθῆναι. [κατέγνω γὰρ τῆς τῶν πολλῶν φιλίας <τὸ ἀβέβαιον>].

= Flor. Mon. 227. — Simonidi Stob. Flor. X 62 (= Arsen. p. 434, 9 sqq.) tribuit. Verba: γέρων ἐρωτηθεὶς· ἠδιὰ τί φιλάργυρος εἶ; e cod. Paris. 1168 f. 87^v Freudenthal. Mus. Rheu. vol. XXXV (1880) p. 419 protulit, praeceptum: φειδόμενον κρείττον ἀποθανεῖν ἢ ζῶντα ἐνδείσθαι ad Periandrum referunt Demetrius Phalereus ap. Stob. Flor. III 79 η (= Arsen. p. 419, 2), tum simillimae collectionis auctor in cod. Vat. Gr. 62 f. 121^r (= Pal. Gr. 128 f. 87^v), in qua ἐνδεᾶ εἶναι pro ἐνδείσθαι extat, — Cypselo, Periandri patri (cf. n. 268), Maxim. 61 p. 672, 19 sq. adsignat, Plutarcho Georgid. p. 94, 10 sq., qui lectionem ἐνδεῆ εἶναι (pro ἐνδείσθαι) offert, quam etiam syntagma de septem sapientibus in cod. Vat. Gr. 743 f. 55^v (hoc quidem loco sine lemmate cf. ad n. 321^v) adgnoscat; cf. praeterea Aesopi verba ad n. 102 exscripta.

429) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν τινα πατρὸς καταφρονούντα τοῦ παύση⁴ ἔφη ἡ τούτου καταφρονῶν, δι' ὃν δὲν δὲν μέγα φρονεῖς;

Platoni Stob. Flor. LXXIX 43 et Maxim. 23 p. 604, 30 sqq. tribuunt, Diogeni Laert. Diog. VI 2, 65 adsignat.

Adnotatio critica:

427) ἢ δόγμα] ἦδομα Cod. | Verba seclusa e Platonis loco citato a lectore semidocto sunt intrusa, qui insuper ἀθάνατον ex suo adiecit cf. Defin. p. 415 B νόμος δόγμα πλήθους πολιτικόν οὐκ εἷς τινα χρόνον ἀφωρισμένον.

428) γέρων] ἐσχάτου γήρωσ Stob. Ars. | εἶ] εἷη Stob. Ars. | ἔφη] ὅτι, εἶπε Stob. Ars. | κρείττον — μεταλλάξαντα] βουλοίμην ἂν ἀποθανῶν Stob. Ars. | καταλιπεῖν] μᾶλλον ἀπολιπεῖν Stob. Ars. | φίλων] ἐχθρῶν Cod. et Mon. | ζῶντα — δεθῆναι] ζῶν δέισθαι τῶν φίλων Stob. Ars. | κατέγνω γὰρ] κατεγνωκῶς Stob. Ars. | τῆς om. Mon.; articulum procul dubio corrector eiecit, qui soloecum genetivum tollere voluerat | τὸ ἀβέβαιον om. Cod. et Mon. | κατέγνω — ἀβέβαιον reseculi.

429) ἰδὼν — καταφρονούντα] πρὸς τὸν καταφρονούντα τοῦ πατρὸς Laert. θρασυνόμενον ἰδὼν τινα πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Stob. Max. | παύση] παύσει Stob., (παύη Vat. 385), αἰσχύνη Laert. | μεῖράκιον ante εἶπε (pro ἔφη) add. Stob. Max. | τούτου καταφρονῶν] καταφρονῶν τούτου Laert. τούτου καταφρονεῖν Max. (nec tamen in meis codd.) | δὲν] οὐ Cod. | δὲν] οὐ Cod. | δὲν] οὐ Cod. | μέγα] μέγας Cod. | φρονεῖς] φρονεῖν ἀξιοῖς Stob. Max.

430) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί ὑφέληται ἐκ φιλοσοφίας ἔφη· τὸ αὐτὸς ἐν εὐδία ἐστὼς βλέπειν ἄλλους χειμαζομένους.

= Flor. Mon. 236. — Adluditur ad Platon. locum e Rep. VI p. 496 D, quem uberius explanatum videsis apud Wyttenbachium ad Plutarchi Mor. p. 97 F.

431) Πλάτωνί τιος λέγοντος ὅτι »τινὲς λοιδοροῦσί σε« ἔφη· »ἀλλ' ἐγὼ οὕτως διάξω, ὥστε ἀπιστεῖσθαι αὐτούς.«

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^v, 742 f. 67^v, Anton. II 69 p. 134, 8. Chrysippo Maxim. 10 p. 564, 18 sqq. et Arsen. p. 480, 23 sq. adsignant.

432) Πλάτων ἐρωτηθεὶς πῶς τις τὸν ἐχθρὸν λυπήσει ἔφη· »ἐαυτὸν παρασκευάζων ἄριστα πράττειν.«

Epicteto Anton. I 72 p. 73, 6 sq. et Maxim. 28 p. 614, 40 sqq. tribuunt; ceterum cf. n. 187.

433) Πλάτων παρεκελεύετο τοῖς νέοις τρία ταῦτα ἔχειν· ἐπὶ μὲν τῆς γνώμης σωφροσύνην, ἐπὶ δὲ τῆς γλώττης σιγήν, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου αἰδῶ.

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 67^v et 633 f. 121^v; Flor. Mon. 230 et 136, Leid. 218 et 129, J. Damasc. Exc. Flor. I 1, 8 p. 150 et II 13, 62 p. 197 (Stob. Anthol. vol. II p. 212, 16 sqq.), Γνωμικά τινα in Boisson. Anecd. Gr. vol. II p. 468, 8 sqq. — Demetrio Pha-

Adnotatio critica:

430) ἐκ τῆς φιλοσοφίας Mon. | αὐτὸς] αὐτὸν Mon. (αὐτὸν Pal. Gr. 23, sed αὐτὸς m. pr.) | ἐστῶτα Mon. (ἐστὼς Pal. Gr. 23 a m. pr.).

431) Πλάτωνί] nominativum rectius offerunt Vat. 1144. 742 Max. Ars. cf. tamen n. 188. 419 | τιὸς λέγοντος] τιὸς εἰπόντος (ante ἀλλ' ἐγὼ) Ars. | τινὲς om. Ars. | σε post ὅτι Max. Ars. collocant | ἔφη ante οὕτως (οὕτω Vat. 742) ponit Ars., post οὕτως Vat. 1144 | διάξω] διδάξω Cod. et Vat. 742.

432) πῶς] πῶς ἂν Ant. Max. rectius, sed ibidem male λυπήσει pro λυπήσαι extat | ἄριστα] βέλτιστα Ant. Max.; cf. Plato Apol. p. 39 D, Gorg. p. 503 A cl. Menex. p. 248 A.

433) Πλάτων ὁ Περιπατητικὸς (sic) Vat. 633 Πλάτων ὁ φιλόσοφος Mon. 136 | παρεκελεύετο] ὑπετίθει (post τρία ταῦτα) Mon. 136 (Leid. 129) | νέοις] μαθηταῖς Damasc.₂ | παρεκελεύετο τοῖς νέοις] om. Barb. τοῖς νέοις παρεκελεύετο Vat. 18 παρεκελεύετο τοὺς νέους Damasc.₁ Vat. 633 | ἔχειν] post σωφροσύνην extat in Mon. 136 (Leid. 129), δεῖ προσέχειν Barb. | μὲν om. Vat. 18 | τῆς γνώμης] τῶν γνωμῶν Vat. 633 Damasc.₁ | ἐν μὲν τῇ γνώμῃ Damasc.₂ | σωφροσύνην] σωφρονεῖν Ant. | τοῖς γνώμης σωφροσύνη Barb. | δὲ om. Vat. 18 | σιγήν] σιωπὴν Barb., σκοπήν Mon., sed σιωπὴν Pal. Gr. 23 (et Leid.) | ἐπὶ δὲ τοῦ] καὶ ἐπὶ τοῦ Vat. 742 | τοῦ προσώπου] τῷ προσώπῳ Vat. 385, τῶν ὀφθαλμῶν Vat. 633, Mon. 136, (Leid. 129), Damasc. utroque loco, Barb. cf. Aristot. Rhet. II 6 p. 1384^a 36. | Praecepta ipsa in Barb. hoc ordine sese excipiunt: 2. 3. 1, in Vat. 18 et 742 ita sunt disposita: 2. 1. 3; unde ad 2 μὲν, ad 1 δὲ illic pertinere patet.

lereo cod. Barberin. Gr. III 8 f. 186^v adsignat, Plutarcho Anton II 19 p. 96, 19 sq., Maxim. 41 p. 635, 22 sqq., cod. Vat. Gr. 18 f. 61^v vindicant.

434) Πλάτων τοὺς πλουσίους καὶ ἀπλήτους ὕδρωπιῶν εἰκέναι
f. 37^v ἔλεγεν· νοί μὲν γὰρ πεπλημεῖνοι ὑδάτων || διψῶσιν, οἱ δὲ χρημάτων.

= Flor. Mon. 233, J. Climac. Scal. Parad. XVI Schol. 1 (Patr. Gr. vol. LXXXVIII) p. 925 B. — Comparationem ab utriusque linguae scriptoribus et profanis et ecclesiasticis frequentatam apud Platonem reperiri equidem non memini; inter Plutarchea eadem verba Maxim. 12 p. 569, 14 sqq. conlocat.

435) Πλάτων διψήσας πολλάκις ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμάτο τὸ ὕδωρ καὶ ἐξέχεεν εἰς γῆν κολάζων τὴν ἐπιθυμίαν.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^v, 151 f. 241^v n. 2; Stob. Flor. XVII 36. Ad Pythagoram Flor. Mon. 231 refert; cf. praeterea quae de Socrate Plutarch. de garrul. 20 p. 512 F vol. I p. 620, 41 sqq. refert.

436^a) Πλάτων ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ καὶ μέλλων αὐτὸν μαστιγοῦν ἐπιστάντος Ξενοκράτους ἔφη· »λαβὼν τοῦτον μαστίγωσον· ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι.

Adnotatio critica:

434) τοὺς πλουσίους καὶ ἀπλήτους] τοὺς φιλαργύρους Climac. cf. Diogen. ap. Stob. Flor. X 46 (= Apostol. XII 74^c) | ὕδροποῶσιν Cod. | εἰκέναι ἔλεγεν] ἔλεγεν ὁμοίους Mon. | πεπληρωμένοι Mon.

435) πολλάκις διψῶν Stob. | πολλάκις διψήσας ὁ Πλάτων Vat. 151 | ἀνιμάτο Vat. 151 a m. pr. | ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμάτο] ἀνιμάτο ἐκ τοῦ φρέατος Vat. 1144 | τὸ ὕδωρ] ὕδωρ Vat. 1144. 151 | ἀνιμάτο τὸ ὕδωρ] ἐλάμβανε Mon. | ἐξέχεεν] ἐξέχει Stob. Mon. | εἰς γῆν om. Stob.

436^a) Πλάτων] ὁ Πλάτων Vat. 151, ἄλλοτε (simile enim aporhthegma praecedit) Ars. | ποτέ ante τῷ οἰκέτῃ add. Stob. Ant. Max. | καὶ — μαστιγοῦν om. Stob. Ant. Max. Ars. | ἐπιστάντος] ἐπιστατοῦντος Mon. cf. Sophocl. fr. 155, 1 N. | Ξενοκράτου Mon. | ἔφη] post λαβὼν Stob. Ant. Ars. conlocant, post τοῦτον Max., sed Vat. 741 cum Stob. Ant. Ars. consentit (Vat. 385 om. τοῦτον) | Πλάτων — ὀργίζομαι] εἰσελθόντος ποτέ Ξενοκράτους εἶπε μαστιγῶσαι τὸν παῖδα· αὐτὸς γὰρ μὴ δύνασθαι διὰ τὸ ὠργίσθαι Laert., ubi alterum aporhthegma adnectitur: ἀλλὰ καὶ πρὸς τινὰ τῶν παιδῶν »μαμαστίγωσον ἄνα, εἶπεν, »εἰ μὴ ὠργιζόμενα, quod paulo aliter conceptum etiam Stob. Flor. XX 43 (= Arsen. p. 421, 24 sqq.) exhibet. Gemellum vero dictum Socrati, quem Simplic. in Epicteti Enchir. 27. 28 p. 218 Schweigh. tacuisse solitum esse tradit, cum ad iram esset adductus, tribuit Seneca Dial. III (de ira I) 15, 3, simillima Charillo, Lacedaemoniorum regi, Plutarch. Reg. et imp. aporphth. p. 189 F n. 2 vol. I p. 228 (= Arsen. p. 482, 9 sqq.) et Aporphth. Lac. p. 232 C n. 3 vol. I p. 286, Aristoteli Gregor. Nazianz. Carm. I 2 n. 25, 261 sqq. (Patr. Gr. vol. XXXVII) p. 832 A, Theano Gnostic. Basil. 274 p. 189 et Gnom. cod. Pal. 122 f. 228^v n. 243. Ac Pythagoreos eiusmodi dictum quam maxime decet, utpote qui magistri praeceptum: ἐν ὀργῇ μήτε τι λέγειν μήτε πράττειν (Laert.

= Flor. Mon. 234^a, cod. Vat. Gr. 151 f. 243^v n. 9^a, 742 f. 68^r; Stob. Flor. XX 57, Anton. II 53 p. 121, 42 sq., Maxim. 19 p. 594, 39 sqq., Arsen. p. 422, 1 sq.; Laert. Diog. III 38. Aliis verbis eadem enarrant Valer. Maxim. IV 1, 15 Ext. 2, Plutarch. de educ. puer. 14 p. 10 D vol. I p. 12, 9 sqq., adv. Colot. 3 p. 1108A vol. II p. 1355, 9 sqq., qui Xenocrati Speusippum substituunt; hunc praeterea Seneca Dial. V (de ira III) 12, 6 rem breviter tangens adgnoscit.

436^b) Φασι δὲ αὐτὸν καὶ ἐπανατεινόμενον τὴν βακτηρίαν τῷ παιδί ἐστάναι χρόνον πολὺν μετέωρον ταύτην ἔχοντα καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτώμενον φῆσαι κολάζειν τὸν ἑαυτοῦ προορμήσαντα θυμόν.

= Flor. Mon. 234^b, cod. Vat. Gr. 151 f. 243^v n. 9^b, 1144 f. 231^v; Maxim. 19 p. 594, 42 sqq., Arsen. p. 422, 3 sqq. Rem tradunt Seneca Dial. V (de ira III) 12, 5 et Themist. περὶ ἀρετῆς Mus. Rhen. vol. XXVII p. 462, respicit Plutarch. de sera num. vind. 5 p. 551 B vol. I p. 666, 39 sqq.

437) Πλάτων θεασάμενος Ἄντιθένην ἐν τινι διατριβῇ μακρολογούντα σιγᾶν ἐκέλευεν· τοῦ δὲ τὴν αἰτίαν ἐπιζητοῦντος ἔφη· «λόγου μέτρον ἄριστόν ἐστιν οὐχ ὁ λέγων, ἀλλ' ὁ ἀκούων».

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^v; Stob. Flor. XXXVI 22, Maxim. 47 p. 647, 29 sqq., Arsen. p. 422, 15 sqq. Ipsum Platonis responsum cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^v (post n. 431 collectionis nostrae) offert cf. praeterea n. 13 supra et quae de Carne-

Adnotatio critica:

Diog. VIII 1, 23 cf. ibid. § 20) stricte observaverint cf. Jamblich. de vit. Pythag. XXXI 197. Hinc igitur apophthegma illud, sine auctoris nomine a Photio Epist. I n. 8, 90 (Patr. Gr. vol. CII) p. 685 D laudatum, singulis verbis plus minusve variatis e Spinthari i. e. Aristoxeni (cf. C. Mueller, Fragm. Histor. Gr. vol. II p. 276) auctoritate ad Archytam referunt Jamblich. l. c. et (fontis nomine suppresso) auctor libelli Plutarchei de educ. 14 p. 10 D vol. I p. 12, 5 sqq., eidemque aliis fontibus nixi adsignant Cicero Tusc. IV 36, 78, de rep. I 38, 59 [unde sua hauserunt Lactant. de ira dei 18, 4, Ambros. de Offic. I 21, 94 — Patr. Lat. vol. XVI — p. 52A, Hieronym. Epist. LXXIX (ad Salvin.) 9 — ibid. vol. XXII — p. 731 et Comm. in Joel. I 5 — vol. XXV — p. 991A], Diodor. Sicul. X 13 Dind., Valer. Max. IV 1, 15 Ext. 1, Plutarch. de sera num. vind. 5 p. 551 B vol. I p. 666, 41 sqq.

436^b) φασι] φησι Vat. 1144 | καὶ om. Vat. 1144 | τὴν βακτηρίαν τῷ παιδί] τῷ παιδί βακτηρίαν Max. (βακτηρίαν om. Vat. 385 et 741), τὴν χεῖρα τῷ παιδί Ars. | πολὺν χρόνον ἐστάναι Var. 385 | ταύτην] τὴν χεῖρα Vat. 385 | φῆσαι] φησι Vat. 1144 | ἑαυτοῦ] om. Vat. 1144 ἔξ αὐτοῦ Max. Ars. | προορμήσαντα] παρορμήσαντα Vat. 1144.

437) θεασάμενος — λόγου] Ἄντιθένου ἐν τῇ διατριβῇ ποτε μακρολογήσαντος (μικρολογήσαντος stolide Ars.) «ἀγνοεῖς» εἶπεν «ὅτι τοῦ λόγου» Stob. Max. Ars. | ἄριστον om. Stob. Max. Ars.

de Plutarch. de garrul. 21 p. 513C vol. I p. 621, 19 sqq. et Laert. Diog. IV 9, 63 exhibent.

438) Πλάτων εἶπεν· ᾧ παῖ, μία ἐστὶν ἀρχὴ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι· τὸ γινῶναι περὶ οὗτο ὁ λόγος· εἰ δὲ μή, τοῦ παντὸς ἀμαρτάνειν ἀνάγκη.

Bianti Maxim. 2 p. 535, 25 sqq. adsignat; at cf. Plato Phaedr. p. 237C περὶ παντός, ᾧ παῖ, μία ἀρχὴ τοῖς μέλλουσι καλῶς βουλευέσθαι· εἰδέναι δεῖ περὶ οὗ ἂν ἦ ἡ βουλή ἢ παντὸς ἀμαρτάνειν ἀνάγκη.

439) Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι ὁ παιδευόμενος τριῶν τούτων χρῆζει· φύσεως, μελέτης, χρόνου.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^v et 231^v. Pythagorae Flor. Mon. 232 adsignat; post n. 426 Maxim. 17 p. 586, 41 sq. offert; unde lemma ὁ αὐτὸς illic ad incertum auctorem spectare sequitur. Quodsi lemmatum farraginem in mg. congestam respicis, apophthegma ad Democritum pertinet (sicut in cod. Vat. Gr. 633 f. 115^v), vel ad Demadem, vel denique ad Aristotelem. Quae de Aristotele Laert. Diog. V 1, 18 (= Arsen. p. 120, 19 sq.) refert: τριῶν ἔφη δεῖν παιδεία· φύσεως, μαθήσεως, ἀσκήσεως (cf. Eth. Nicom. I 10 p. 1099^b 15 sqq.) iam Protagoras ἐν τῷ μεγάλῳ λόγῳ pronuntiasset videtur cf. Cramerii Anecd. Paris. I p. 171, 31 sqq.; consulantur praeterea L. Spengel. Mus. Rhen. vol. XVIII (1863) p. 488 sq. et R. Volkmann. d. Rhetorik d. Griech. u. Römer³ (1885) p. 30 sq.

440) Διονυσίου ποτὲ ἐξώτατον τὸν Πλάτωνα κατακλίναντος διὰ f. 38^r τὴν πρὸς Δίωνα φιλίαν καὶ ἐπισκώψαντος· ἠόραξ ||, ᾧ Πλάτων, ὅτι

Adnotatio critica:

438) ᾧ παῖ om. Max. | de Platonis loco celebratissimo cf. Sext. Empir. adv. Mathem. VII 140 p. 221, 25 sq., Procl. ad Platon. Tim. p. 198 Schn., Albin. Isag. 1, David. Armen. Schol. Aristotel. p. 27^b 20 sq.; Cicero de Fin. II 2, 4 cl. de Off. I 2, 7, de Orat. I 48, 209, Orat. XXXIII 113.

439) ἔλεγεν om. Vat. 1144 f. 218 | ὁ αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι om. Vat. 633 | τούτων om. Mon. et Max. in Vat. 385 | χρῆζει Vat. 633 | χρόνου] καὶ χρόνου Vat. 1144 utrobique, Max. in Vat. 385, Vat. 633.

440) ᾧ Πλάτων] ᾧ Πλάτων Cod. voce κλιτική (i. e. κλητική) superscripta | ἀλλ' ὁ ἀνήρ] ὁ δὲ ἀνήρ Cod. | προσκρούματι Vat. | ἦπου, Πλάτων] ἔπου Πλάτων Cod. | Ἀκαδημία] ἀποδημία Cod. | ποιεῖσθαι] ποιῆσαι Vat. | Ap. Stob. habes: Διονύσιος ὁ τύραννος ἀτιμάζων αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς Δίωνα φιλίαν κατέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ χώρᾳ· καὶ μυκτηρίζων ἠῆ που ὁ Πλάτων· ἔφη «ἐνθένδε ἀπελθὼν πολὺν ἐν Ἀκαδημίᾳ λόγον καθ' ἡμῶν διαθήσει·» ὁ δὲ «μὴ γένοιτο» ἔφη «τοσαύτη λόγων ἀπορία, ὥστε περὶ σοῦ διαλέγεσθαι.» Quo loco Ἀκαδημία reduxi (Ἀκαδημία Meinekii edidit), tum e cod. A genuinum verborum ordinem in Platonis responso restitui: volgo enim ὁ δέ, μὴ λόγων, ἔφη, γένοιτο τοσαύτη ἀπορία κτλ. legitur.

δύναμαι ἀτιμοῦν^α ἔφη· ἄλλ' οὐχ ὁ τόπος τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ὁ ἀνὴρ τὸν τόπον ἔντιμον ποιεῖ^α. Πάλιν δὲ τοῦ Διονυσίου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, ὅτε ἀπῆει γεγωνὸς ἐν προεκρούσματι· ἢ που, Πλάτων, ἀπελθὼν Ἀθίναζε πολλὰ καθ' ἡμῶν ἑρεῖς;^α μὴ γένοιτο^α ἔφη ἡτοσαύτη λόγων ἀπορία, ὥστε περὶ σοῦ λόγον ἐν Ἀκαδημίᾳ ποιεῖσθαι^α.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^v. Duo habes dicta, quae inepte apud Stob. Flor. XIII 26 (= J. Damasc. Exc. Flor. I 21 p. 182, 2) coaluerunt. Prius apophthegma in proverbium abiisse Apostol. XIII 62 docet; ceterum cf. Agesilai verba apud Arsen. p. 125, 29 sq. (οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἄνδρας ἐντίμους, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς τόπους ἐπιδεικνύουσιν), quae putido ornatu distincta repetit Plutarch. Apophth. Lac. p. 208 D n. 6 vol. I p. 254. — Aristippum in simili narratiuncula Platoni Hegesander apud Athenaeum XII p. 544 C et Laert. Diog. II 8, 73 substituunt cf. praeterea Damonidae effatum apud Plutarch. Apophth. Lac. p. 191 F vol. I p. 231, p. 219 E ibid. p. 269 (Sept. Sap. Conv. 3 p. 149 A ibid. p. 177, 1 sqq.) et quae de Democrito Laert. Diog. IX 7, 37 (e Demetrio Phalereo?) tradit cl. n. 281 supra. — Ad posterius nostrae collectionis apophthegma proxime Plutarch. Vit. Dion. 20 p. 966 C vol. II p. 1152, 23 sqq. accedit; paulo aliter eandem rem Laert. Diog. III 21 enarrat.

441) Ὁ αὐτὸς λοιδορούμενος ὑπὸ τινος ἠλέγε^α ἔφη ἡκακῶς, ἐπεὶ καλῶς οὐκ ἔμαθες.^α

= Stob. Flor. XIX 5, cod. Vallicell. F 58 f. 210^v, Arsen. p. 422, 17 sq.; respicit Seneca de remed. fort. VII 3, de Mor. 41); cf. praeterea nota ad n. 179 supra.

442) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τίς αὐτῷ δοκεῖ Διογένης ὑπάρχειν ἔφη· ἡΣωκράτης μαινόμενος^α.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^v; cf. Aelian. V. H. XIV 33: εἰώθει δέ, φάσιν, ὁ Πλάτων περὶ Διογένης λέγειν ὅτι ἡμαινόμενος οὗτος Σωκράτης ἐστίν^α.

Adnotatio critica:

442) αὐτῷ om. Vat. | ἔφη· Σωκράτης] Σωκράτης, ἔφη Vat. | Apud Laert. Diog. VI 2, 53 in Diogenis vita cum lector quidam notulam margini adlevisset: ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος (scil. ὁ Πλάτων) ἡποῖός τίς σοι Διογένης δοκεῖ;^α ἡΣωκράτης^α εἶπε ἡμαινόμενος^α, hoc interpolationis monstrum in codicibus nonnullis textum invasit: ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος (scil. Διογένης)· ἡποῖός τίς σοι Διογένης δοκεῖ Σωκράτης;^α εἶπε· ἡμαινόμενος.^α

443) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν ἄριστα αἱ πόλεις οἰκοῖντο ἔφη·
 νεὶ φιλόσοφοι βασιλεύοιεν ἢ οἱ βασιλεῖς φιλοσοφοῖεν.⁴

= Flor. Mon. 226 (Πλάτων ὁ φιλόσοφος), Pal.-Vat. 38 et
 Ottobon. Gr. 192 f. 284^r (Γραμματικός); cf. Rutil. Lup. de fig. I 6***
*respondisse dicitur: nisi aut qui sapiunt imperare aut qui imperant
 sapere discant*⁴, ubi quaestio Platoni proposita in codicibus periiit. —
 Dicti fons Platonis est locus Rep. V p. 473 D (cf. praeterea Epist.
 7 p. 326 B), quo Socrates malis liberis civitates fore negat, εἰ μὴ
 ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ βασιλεῖς τε νῦν λε-
 γόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφῆσωσι. Locum ipsum Florilegio in-
 seruit Stob. XLIII 109, in rem suam Musonius ibid. XLVIII 67
 transtulit, auctoris nomine vel addito vel suppresso memorant et
 celebrant e Graecis scriptoribus Alcinous Isag. 34, Justin. Martyr
 Apol. I 3 vol. I p. 10 (Otto), Plutarch. Vit. Num. 20 p. 73 D vol. I
 p. 87, 43 sqq., Themist. Or. II p. 48, 16 sqq. et XVII p. 261, 25 sq.
 (qui tamen Or. VIII p. 128, 14 sqq. Sophistarum more nobilissi-
 mam sententiam impugnare non erubuit), Gregor. Nazianz. Or. IV
 (c. Julian. 1) 45 (Patr. Gr. vol. XXXV) p. 569 B (e Juliani mente
 cf. Liban. Epist. 670 p. 320 Wolf.), ubi cf. Basilii Scholia (Patr.
 Gr. vol. XXXVI) p. 1097 B; Synes. Or. ad Arcad. 32 p. 32 A (cf.
 ibid. 7 p. 7 B, de provid. I 10 p. 101 B, ad Paeon. 3 p. 309 B),
 Hierocl. in Photii Biblioth. Cod. 251 p. 464^b 13 sqq., Agapet. 17
 (quem imitatur Theodor. Hyrtac. Epist. 90 in 'Notices et Extraits'
 vol. VI p. 45), Gregor. Cyr. in Boisson. Anecd. Gr. vol. I p. 387,
 17 sqq., Niceph. Chumn. ibid. vol. II p. 186, 15 sq., Theodul.
 (Thomas Magister) in A. Maii Script. Vet. N. Coll. vol. III 3 (1828)
 p. 172 fin.; e Latinis Cicero ad Quint. frat. I 1, 29, Valer. Maxim.
 VII 2 Ext. 4, Apulei dogm. Platon. II 24, M. Antonin. ap. Jul.
 Capitolin. M. Antonin. XXVII 7 (cf. Auson. Caesar. 69 sq. p. 117
 Schenkl), Prudent. c. Symmach. I 30 sqq., Lactant. Institut. III 21, 6,
 Boethius Consol. I 4 (pros.) p. 11 Peiper (unde sua sumpsit J.
 Saresberiens. Policr. IV 6 in Bibl. Max. Patr. — Lugd. 1577 —
 vol. XXIII p. 298 G). Respiciunt Aurel. Vict. de Caesar. 15, M.
 Antonin. de reb. suis I 14, Aristid. Or. XLVI vol. II p. 314 (ubi
 cf. Schol. vol. III p. 687 Dind.), Andreopul. de Syntip. (Fab.
 Romanens. ed. Eberhard vol. I) p. 3.

Adnotatio critica:

443) ἂν om. Pal.-Vat. | αἱ πόλεις οἰκοῖντο (οἰκεῖντο Ottob.)] διοικῶνται
 αἱ πόλεις Mon. | ἔφη] εἶπεν Mon. | εἰ] ἔάν Mon. Pal.-Vat. Ottob. | φιλόσοφοι] οἱ
 φιλόσοφοι Mon. | βασιλεύοιεν] βασιλεύωσιν Mon. βασιλεύεσσαν (post ἔάν — sicuti
 etiam Ottobon., ubi βασιλεύοιεν extat — cf. Hermann. ad Viger.³ p. 822) Pal.-Vat. |
 οἱ om. Pal.-Vat. Ottob. | φιλοσοφοῖεν] φιλοσοφῆσωσιν Mon. φιλόσοφοί εἰσιν
 (sic) Ottob.

444) Ὁ αὐτὸς ἔφη τοῦ φυσικοῦ ἀνδρὸς τὸ σῶμα μόνον εἶναι, τὴν δὲ ψυχὴν πετάσθαι.

Adluditur ad Platonis Theaetet. p. 173 E.

445) Ὁ αὐτὸς Διογένους αὐτὸν καλοῦντος ἐν ἀγορᾷ φαρεῖν εἶπεν·
 πῶς χαρίεν ἂν ἦν σου τὸ ἄπλαστον, εἰ μὴ ἦν πλαστόν!α

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^v; Theo Progymn. 5 (Rhet. Gr.)
 vol. II p. 98, 14 sqq. Sp. (vol. I p. 205 W.), Schol. ad Aphthon.
 vol. II p. 17, 14 sqq. W.

446) Ὁ αὐτὸς ἔφησε τὸν μὲν ὕπνον ὀλιγοχρόνιον θάνατον, τὸν δὲ θάνατον πολυχρόνιον ὕπνον.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^v, 633 f. 120^r; cf. Plato Apolog.
 p. 40 D. E. — De mortis comparatione cum somno cf. praeterea
 Boissonade ad Theophyl. Simoc. Epist. 25 p. 255, Woelfflin. ad
 Senecae Monit. 116 p. 27.

447) Ὁ αὐτὸς φαῦλα μὲν τινος πράττοντος, δίκας δὲ ὑπὲρ ἑτέρων
 λέγοντος εἶπεν· οὗτος τὸν νοῦν ἐπὶ γλώττης φορεῖ.α || f. 38^v

= Stob. Anthol. II 3, 4 vol. II p. 26, 4 sq.

Adnotatio critica:

444) Apud Platonem l. c. haec de genuino philosopho sententia pronuntiatur: τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια — πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον (fr. 292 Bergk). Quo loco pro φέρεται Schanzii optimi libri BT in mg. nonnullique codd. deterioris notae in textu πέτεται offerunt, quam lectionem Porphyr. de abstin. I 36 ὁ p. 113, 22 (Nauck) et Jamblich. Protrept. 14 p. 212 Kiessl. agnoscunt, cum Clemens Alexandr. Strom. V 14 p. 707, 4 (Euseb. Praep. Evang. XIII 13 p. 673, Theodoret. Affect. Cur. XII p. 460, 12 Gaisf.) et Euseb. Praep. Evang. XII 29 p. 602 πέταται exhibeant, quod a Platone videtur profectum esse.

445) Διογένους] Διογένης Cod. | Διογένους — εἶπεν] ποτὲ Διογένους ἀριστῶντος ἐν ἀγορᾷ καὶ καλοῦντος αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἄριστον, ὡς Διόγενες, εἶπεν Theo Διογένους ἀριστῶντός ποτε (sine ἐν ἀγορᾷ) καὶ Πλάτωνα παριόντα πρὸς τὸ ἄριστον προσκαλεσαμένου (ὁ Πλάτων) — ἔφη Schol. | εἶπεν] ἔφη ante εἰ μὴ Schol. | post hoc Schol. offert: Διόγενης | ἦν πλαστόν] πλαστόν ἦν Theo et Schol.

446) ἔφησε] ἔφη Vat. 633.

447) Ὁ αὐτὸς — πράττοντος (πράσσοντος Cod.)] ἰδὼν τινα Πλάτων φαῦλα μὲν πράττοντα Stob. | λέγοντος] λέγοντα Stob. | τὸν om. Stob. | ἐπὶ γλώττης φορεῖ] ἐπὶ γλώσσει φέρει Stob. | In commentario ad Anth. Pal. XIV 71 Duebnerus versus Ἀγνάς χειρας ἔχων καὶ νοῦν ἐπὶ γλώσσει ἀληθῆ tamquam ex Piccolo (Supplément à l'anthologie Grecque p. 187) profert; attamen Piccolos pro ἐπὶ rectissime καὶ exhibet, quam lectionem etiam in cod. Marcian. Gr. Cl. IX n. 8 f. 3^r repereri. — Versus Ps.-Phocylidei 20 γλώσσει νοῦν ἐχέμεν κρυπτόν: λόγον ἐν φρεσὶν ἔχειν sensum Sirach XXI 26 (ἐν στόματι μωρῶν ἢ καρδία αὐτῶν, καρδία (l. ἐν καρδίᾳ) δὲ σοφῶν στόμα αὐτῶν) patefacit; sed in verbis ipsis, quibus sententiarum nexum prave interrompi elucet, lusum interpolatoris agnosco, qui versui 48 (vel 50) contrariam sententiam opponere voluerit, simulque librarii socordiam deprehendo, qui glossam marginalem in falsum textum locum inreperere sit passus.

448) Ὁ αὐτὸς εἶπε τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας βίου μὴ μακροῦ, ἀλλὰ λαμπροῦ προσδεῖσθαι.

= Stob. Flor. VII 27; in Flor. Pal.-Vat. 239 *sententiam communem habes*: τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας βίον λαμπρὸν δεῖ ἀντὶ μακροῦ αἰρεῖσθαι.

449) Ὁ αὐτὸς πρὸς τινὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἔφη· πᾶν καιρὸν Ζητῆς πρὸς φιλοσοφίαν, καιρὸν οὐχ ἔξεις.

Simile acumen in Pittaci dicto apud Laert. Diog. I 4, 77 cernitur.

450) Περιάνδρος ὁ σοφὸς ἐρωτηθεὶς τί ἂν εἶη ἐλευθερία εἶπεν· πᾶραθὴ συνειδήσις.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^v et f. 232^r, Stob. Flor. XXIV 12; cf. *praeterea* n. 147 *supra*.

451) Ὁ αὐτὸς ἔλεγε δεῖν τοὺς μέλλοντας ἀσφαλῶς τυραννῆσειν ταῖς εὐνοίαις δορυφορεῖσθαι τῶν ἀρχομένων, καὶ μὴ τοῖς ὄπλοις.

= Laert. Diog. I 7, 97. *Manifesto imitatur Liban. vol. III p. 278, 7 sq. R.*: ἀλλὰ τὸν ἄλλον χρόνον ταῖς τῶν ἀρχομένων εὐνοίαις ἐδορυφορεῖτο, *nec praetereundus est simillimus Isocratis locus Or. X 37 p. 215 C.*

452) Περικλῆς ὑπὸ τῆς γυναικὸς παρακαλούμενος cύζειν ἑαυτὸν πᾶσιν ἄλλοις ἔφη πούτο παραίνει· ἄρχοντι δὲ καὶ στρατηγῷ cύζειν τοὺς πολίτας.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r. *Pelopidae Plutarch. Vit. Pelop. 20 p. 288 C vol. I p. 344, 31 sqq., Reg. et imp. arophth. p. 194 C n. 2 vol. I p. 234 adsignat.*

Adnotatio critica:

448) In summa pagina lemma Διονυσίου est exaratum | εἶπε| ἔφη Stob. | προσδεῖσθαι] δεῖσθαι Stob.

450) Περιάνδρου in mg. Cod. | ὁ σοφός] om. Stob. ὁ φιλόσοφος Vat. utrobique | ἂν εἶη] ἔστιν Stob.

451) ἔλεγε δεῖν] εἶπε Laert. | ταῖς εὐνοίαις] τῇ εὐνοίᾳ Laert. cf. Isocrat. l. c. οὐδ' ἐπακτῷ δυνάμει τὴν ἀρχὴν διαφυλάττων, ἀλλὰ τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος | τῶν ἀρχομένων om. Laert.

452) Ἰερικλῆς (et in mg. Ἰερικλέους) Cod. | ὑπὸ τῆς γυναικὸς παρακαλούμενος] ἐξιών μὲν ἐκ τῆς οἰκίας καὶ τῆς γυναικὸς ἐν τῷ προπέμπειν δακρυούσης καὶ παρακαλούσης Plut. Vit. τῆς δὲ γυναικὸς ἐπὶ μάχην ἐξιόντος αὐτοῦ δεομένης Plut. Mor. | τοῦτο παραίνει] δεῖν τοῦτο παραινεῖν Plut. Mor. | ἄλλοις — πολίτας] ταῦτα, εἶπεν, ὦ γυναῖκα, τοῖς ἰδιώταις χρὴ παραινεῖν, τοῖς δὲ ἀρχουσιν, ὅπως τοὺς ἄλλους cύζωσιν Plut. Vit.

453) Ὁ αὐτὸς τὸν ἀνθρώπινον βίον ὁμοιον ἔφησεν εἶναι θαλάσση· καὶ γὰρ ἐκείνη νηνεμίας μὲν οὐσῆς εὐδινοτάτη ἐστίν· ὅταν δὲ οἱ ἄνεμοι πνέωσι, ταράττεται· οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ βίος εὐσταθοῦς μὲν τῆς τύχης οὐσῆς ἰλαρὸς ἐστίν, ἀντιπνευσάσης δὲ χειμάζεται.

454) Περσίνος ὁ ποιητὴς ἐρωτηθεὶς τίς ἄριστός ἐστι ποιητῆς παρ' αὐτῷ μὲν ἕκαστος, (εἶπε), παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις Ὅμηρος.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r. Idem sine dubio Persinus est, cuius dictionum in Eubulum, Atarneae tyrannum, Pollux Onom. IX 93 (e Callisthenis arophetegmatis) refert; nec diversum esse Persinum Milesium, qui a Suida s. v. Ὀρφεὺς vol. II 1 p. 1175, 2 Soteriorum auctor fuisse perhibetur, vel nominis raritas comprobatur. — Ad effati ipsius sententiam adprime Ciceronis verba Tuscul. V 22, 63 faciunt: *adhuc neminem cognovi poetam — qui sibi non optumus videretur.*

455) Πιττακὸς ὁ σοφὸς συνετῶν μὲν ἀνδρῶν εἶπεν εἶναι πρὸ τοῦ τὰ κακὰ γενέσθαι προνοεῖν, ἵνα μὴ γένηται, ἀνδρείων δὲ γενόμενα καταπαύειν. ||

f. 39^r

= Laert. Diog. I 4, 78; Stob. Flor. CVIII 73. Socrati Caecil. Balb. Monac. II 1 p. 20 tribuit, tamquam locum communem (post n. 430 conlectionis nostrae) Flor. Mon. 237 offert, respicit Photius Epist. I n. 8, 110 (Patr. Gr. vol. CII) p. 692B.

456) Ὁ αὐτὸς Βίαντα ἠρώτησε· τί δυσχερέστερον ἐν τῷ βίῳ; τοῦ δὲ εἰπόντος· ἢ τὸ αὐτὸν γινῶναι· πάλιν ἤρετο· τί δὲ ῥάδιον; καὶ πάλιν Βίας φησί· ἢ τὸ ἕτερον ψέξαι.

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 68^r; cf. praeterea nota ad n. 321^a et ^b supra.

457) Ὁ αὐτὸς ὑβριθεὶς ὑπὸ τινος καὶ ἔχων ἐξουσίαν αὐτὸν κολάσαι ἀφήκεν εἰπών· συγγνώμη τιμωρίας ἀμείνων· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρου φύσει ἐστίν, τὸ δὲ θηριώδους.

Adnotatio critica:

454) Περσίνου in mg. Cod. | ἐστίν om. Vat. | εἶπε om. Cod.

455) In mg. Πιττακοῦ Cod. | μὲν om. Laert. | εἶπεν] ἔλεγε (ante συνετῶν) Laert. | εἶναι] om. Laert. ἔργον Stob. | Πιττακὸς—εἶναι] χρῆ Mon. | πρὸ τοῦ—γενέσθαι] om. Stob. πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ [Laert. Mon. | προνοεῖν] κωλύσαι (post γένηται) Stob. προνοῆσαι Mon. | ἵνα] ὅπως Laert. Mon. | ἀνδρείων δὲ] καὶ Mon. | καταπαύειν] εὐ θέσθαι Laert. Mon. cf. Phot.; φέρειν ἐγκρατῶς Stob. cf. Caecil.

456) δυσχερέστερον] δυσκολώτερον Vat. cf. n. 321 | ἤρετο] εἶρετο Cod. | δὲ om. Vat. | ἕτερον] αὐτὸν Cod. cf. n. 321.

457) ὑβριθεὶς] ἀδικηθεὶς Vat. 1144. Stob. Ant. Max. Vat. 742. Ottob. Pal. Vallicell. Ars. | ὑπὸ Ἀλκαίου Vat. 1144 | αὐτὸν κολάσαι] τοῦ κολάσαι αὐτὸν Vat. 742 αὐτὸν κολάσων (sic) Ottob. κολάσαι Vat. 1144 | ἀφήκεν] ἀφήκεν αὐτὸν Vat. 742 | εἰπών] εἰπών ὅτι Vat. 742 | συγγνώμην Pal. a m. pr. | ἀμείνων]

= Stob. Flor. XIX 14, Anton. I 27 p. 35, 11 sqq., Maxim. 7 in cod. Vat. Gr. 741 f. 29^r et 385 f. 21^r, cod. Vat. Gr. 742 f. 60^v, Ottobon. Gr. 192 f. 217^r, Pal. Gr. 243 f. 245^r, Vallicell. F 58 f. 210^v, Arsen. p. 419, 25 sqq.; cf. Julian. Or. II p. 63, 22 sq. Hertl. τὸν Πιττακὸν ἐπαινῶν τοῦ λόγου, ὃς τὴν συγγνώμην τῆς τιμωρίας προὔθει. — Secundum Laert. Diog. I 4, 76 Ἡράκλειτός φησιν Ἄλκαϊον ὑποχείριον λαβόντα καὶ ἀπολύσαντα φάναι (scil. τὸν Πιττακόν)· συγγνώμη τιμωρίας κρείσσων. Rectissime igitur in apophthegmate nostro ὑπὸ Ἄλκαϊου pro ὑπό τινοσ offert cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r, sed falsissime ibidem n. 507 Gnomologii nostri praecedente ὁ αὐτὸς Solonem dicti auctorem esse innuit cf. praeterea Diod. Sicul. IX 20 Dind. (de Pittaco) ὅτι καὶ τὸν ποιητὴν Ἄλκαϊον, ἐχθρότατον αὐτοῦ γε γεγενημένον καὶ διὰ τῶν ποιημάτων πικρότατα λελοιδορηκότα λαβὼν ὑποχείριον ἀφήκεν ἐπιφθεγξάμενος, ὡς συγγνώμη τιμωρίας αἰρετωτέρα. Ad Demetrium Poliorceten idem dictum Diodor. XXI 16 refert, auctoris nomine suppresso laudat XXXI 3.

458) Ὁ αὐτὸς παρακαλούμενος υἱῷ καὶ πατρὶ δικάσαι εἶπε πρὸς τὸν υἱόν· „εἰ μὲν δικαιότερα μέλλεις λέγειν τοῦ πατρός, διὰ τοῦτο ἄξιος εἶ κατακεκρίσθαι· εἰ δὲ ἀδικώτερα, καὶ οὕτως ἄξιος εἶ κατακεκρίσθαι.“

= Stob. Flor. LXXIX 41. Praeceptum μὴ ἔριζε γονεῦσι κἄν δίκαια λέγῃς Pittaco collectio ab Aldo ad Theocriti calcem (1495) edita simileque codicis Pal. Gr. 130 f. 304^r (= Pal. Gr. 426 f. 97^v, ubi tamen lemma deest) syntagma tribuunt, contra Demetrius Phaler. ap. Stob. Flor. III 79β (= Arsen. p. 435, 2 sq.) Soloni dictum τῶν γονέων μὴ λέγε δικαιότερα adsignat. Cum Demetrio praeterea sylloge in Boisson. Anecd. Gr. vol. I p. 136, 9 sq. (ubi δικαιότερον habes) et codicis Vat. Gr. 743 f. 54^r corpusculum faciunt.

459) Πυθαγόρας ὁ φιλόσοφος παρήνει σιγᾶν ἢ κρείττονα σιγῆς λέγειν.

= Stob. Flor. XXXIV 7, Mantiss. Proverb. III 46 (Paroemiogr. Gr. vol. II) p. 779.

Adnotatio critica:

ἄμεινον Ant. Max. Ottob. Pal. ἐστὶν ἀμείνω Vat. 742 | ἡρέμου Cod. | ἐστι om. Vat. 1144 | τὸ μὲν γὰρ θηριώδους, τὸ δὲ ἡμέρου φύσει ἐστὶ σημεῖον Vat. 742.

458) δικάσαι] διατηῆσαι Stob. | in Pittaci responso ap. Stob. singula membra sedem commutant; unde et particulae μὲν — δὲ sibi invicem substituuntur et verba μέλλεις λέγειν τοῦ πατρός ad posteriorem apophthegmatis nostri partem trahuntur | κατακεκρίσθαι] κατακριθῆναι Stob. | ἀδικώτερα] ἀδικα Cod. | καὶ — κατακεκρίσθαι] κατακριθῆς Stob.

459) In mg. Πυθαγόρου Cod. | Πυθαγόρας — σιγᾶν] ἔλεγε ὁ Πυθαγόρας· χρή σιγᾶν Stob. χρή σιγᾶν et in fine Πυθαγόρου ἢ παραίνεσις Mantiss. | Inter

460) Ὁ αὐτὸς ἔλεγε φεύγειν κακῶν φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν.
 = Cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r. — Platoni cod. Vat. Gr. 742 f. 68^r
 tribuit, Hyperidi Flor. Vind. 122, Mon. 257, Leid. 243, Demonacti
 Gnostic. Basil. 202 p. 170. Praeceptum ipsum sine auctoris nomine
 Flor. Pal. 124, Mon. 74, Leid. 73 adferunt, Philistioni Anton. I 25
 p. 30, 19 adsignare videtur, ad Epictetum Maxim. 6 p. 550, 14
 refert, sed rectius ibidem lemma ἐκ τῶν Ἐπικτήτου Ἴσοκράτους
 (κυκράτους eras. Laur.) καὶ Δημοκρίτου codd. Laur. et Neapol.
 exhibent; ad lemma ἐκ τῶν Ἐπικτήτου Ἴσοκράτους καὶ Δημώνακτος
 (Δημωνάκτου Aug.) Mel. Aug. XI 71 et Maxim. l. c. in codd. Vat.
 Gr. 741 et 385 trahunt, sine lemmate Georgidis cod. Laur. plut.
 VII n. 15 f. 93^v videtur offerre. Denique praeeptum ἐκτρέπου ἀγαθοῦ
 ἀνθρώπου ἔχθραν καὶ πονηροῦ φιλίαν auctoris nomine destitutum
 in Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 469, 16 sq. habes,
 sub Euripidis nomine (post n. 270 supra) in cod. Ottobon. Gr.
 192 f. 213^r reperies.

461) Ὁ αὐτὸς παρήνει βίον αἰρεῖσθαι τὸν ἄριστον λέγων ὅτι ἡδὺν
 αὐτὸν ἢ συνήθεια ποιήσει.

Adnotatio critica:

Menandri Monost. 208 versus: ἢ λέγε τι σιγῆς κρείττον ἢ σιγὴν ἔχε extat, quem
 tamquam proverbialem Append. Prov. III 7, Gregor. Cypr. Musqu. III 61, Macar.
 IV 44, Apostol. VIII 48 adferunt. Eundem Euripidi Stob. Flor. XXXIV 1 tribuit,
 rectissime tamen Vind. ibid. δι^ο = Διονυσίου offert cf. Anton. I 73 p. 73, 27 et
 Maxim. 20 p. 596, 7 in cod. Vat. Gr. 741 et 385.

460) ἔλεγε] ἔφη V παρήνει Vat. 1144 ἔλεγεν ὅτι ὁ παιδευόμενος ἀγαθὰ χρῆ
 (sic) Vat. 742 | ὁ αὐτὸς ἔλεγε] om. Pal. Mon. 74 Leid. 73; Ant. Max. Aug. Georg. |
 φεύγειν] φεύγειν δεῖ Bas.; Pal. Mon. 74 Leid. 73; Ant. Max. Aug. Georg. | κακῶν |
 κακῶν ἀνθρώπων Vat. 742 et ante φεύγειν V Mon. 257 Leid. 243 | φιλίαν |
 φιλίας Ant. ὁμιλίαν Vat. 1144 | ἀγαθῶν] ἀγαθὴν Pal. | ἔχθραν] ἔχθρας Ant.

461) παρήνει] παρήνει τοῖς ἐταίροις Stob.₂ ἔφη ὅτι χρῆ Stob.₁ Vallicell. |
 βίον αἰρεῖσθαι] αἰρεῖσθαι βίον Stob.₂, ubi βίον τὸν ἄριστον e cod. Vind. pro βίον
 ἄριστον est restitutum | παρήνει — αἰρεῖσθαι] βίον αἰροῦ (ἔροῦ Ottob.) Ant. Max.
 Aug. Pal.-Vat. Pal. Par. Bar. Ottob. Mon. Leid. βίον ἡγοῦμαι Georg., sed ἡγοῦ
 recte codex apud Boisson. ad Georg. Pachym. p. 165 n. 1 offert, ἐκλέγου βίον
 Galen. ἐλοῦ βίον Ars., qui omnino cum Plutarcho consentit | τὸν om. Galen. |
 λέγων ὅτι ἡδὺν] ἡδὺν γὰρ Stob.₁ Vallicell. ἡδὺν δὲ Galen. Ars. καὶ γὰρ εἰ [ὁ]
 ἐπιπονῶτατος εἶη, ἀλλὰ — ἡδὺν Stob.₁ | λέγων — αὐτὸν] τοῦτον γὰρ ἡδὺν (ἡδὺ
 Bar. Ottob.) Ant. Max. Aug. Pal.-Vat. Pal. Par. Bar. Ottob. Mon. Leid. Georg. |
 ἢ συνήθεια] τῇ συνήθειᾳ (τὴν συνήθειαν corr. Gaisf.) Stob.₂ (ante ἡδὺν) | ποιήσει]
 ποιήσει Stob.₂ ποιεῖ Mon. ποιήσεται Gal., quod in ποιήσει mutandum | ap. Basil.
 l. c. ἀλλ' ἀναμνησθέντας τοῦ παραινέσαντος ὅτι δέοι βίον μὲν ἄριστον αὐτὸν
 ἕκαστον προαιρεῖσθαι, ἡδὺν δὲ προσδοκᾶν τῇ συνήθειᾳ γενήσεται, ἐγχειρεῖν τοῖς
 βελτίστοις legendum αὐτῷ pro αὐτὸν, tum post ἐγχειρεῖν supplendum χρῆ.

= Stob. Flor. I 29 et XXIX 99, cod. Vallicell. F 58 f. 184^r.

Verba ἐλοῦ βίον (adde: τὸν) ἄριτον ἡδὺν δὲ αὐτὸν ἢ συνήθεια ποιήσει tamquam Pythagoreorum praeceptum Plutarch. de exil. 8 p. 602B vol. I p. 727, 19 sq. adponit, monitum ipsum profert de sanit. praec. 3 p. 123C vol. I p. 147, 28 sq., respicit de aud. 17 p. 47C vol. I p. 57, 23 sq., pauloque distinctius de tranquill. 4 p. 466F vol. I p. 566, 10 sqq., ubi additamento ὡς τις εἶπεν Democritum innui coniectura et arbitraria et falsa R. Hirzel. Herm. vol. XIV (1879) p. 367. 377 statuit. — Ad Isocratem paraenesin Mel. Aug. XIX 8 refert, ad Socratem Anton. II 80 p. 146, 7 et Maxim. 62 p. 674, 25 sq.; hic tamen cod. Vat. Gr. 741 (385 lem-mate caret) lemma ἐκ τῶν Ἐπικτήτου Ἰσοκράτους offert, rectissime siquidem ex illa collectione eadem verba in Flor. Pal.-Vat. 37, Pal. 99, Par. (i. e. Paris. 1168 f. 140^r—146^v) 66, Bar. 66, Ottobon. 67, Mon. 59, Leid. 58 transierunt; ipsum praeceptum praeterea Galen. de cogn. et cur. animi morb. 6 vol. V p. 33K.; Georgid. p. 18, 19 sq.; Arsen. p. 227, 22 sq. servant; cf. insuper Auct. ad Herenn. IV 17, 24, Seneca Dial. VII (de vita beata) 8, 1, Basil. Magn. de leg. libr. 8 (Patr. Gr. vol. XXXI) p. 588D, Nicephor. Callist. Hist. Eccles. VIII 40 (ibid. vol. CXLVI) p. 153A.

462) Ὁ αὐτὸς ἔφη μήθ' ἵππον χωρὶς χαλινῶ ἢ πλοῦτον δίχα φρονήσεως δύνασθαι κρατεῖσθαι.

= Stob. Flor. XCIV 26, Anton. I 8 p. 11, 34, Maxim. 2 in cod. Vat. Gr. 741 f. 6^r et 385 f. 5^v; cf. Socrates ap. Stob. Flor. III 90 (= Plutarch. ap. Maxim. 12 p. 568, 41 sqq.) οὔτε ἵππῳ χωρὶς χαλινῶ, οὔτε πλούτῳ χωρὶς λογισμοῦ δυνατόν ἀσφαλῶς χρῆσθαι.

463) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος πῶς ἂν τις εἴη πλούσιος ἔφη· καὶ τῶν ἡδονῶν εἶη πένησα.

Adnotatio critica:

462) ὁ αὐτὸς ἔφη] om. Stob. Ant. Max. | μήθ' — μήτε] οὔτε — οὔτε Stob. Ant. Max. | δύνασθαι] δυνατόν Stob. Ant. Max.

463) ἐρωτηθεὶς] ἐρωτώμενος Stob. XCIV 28. Ars. p. 326 | ὑπὸ τινος] om. Max. Bas. Pal. Ars. (omnibus locis); Stob. XCIV 28; ap. Stob. XVII 31 ex A accessit; παρὰ τινος Mon. in Pal. Gr. 23 exhibet | τις om. Vat. 1144; Mon. | εἶη] γένοιτο Stob. XVII 31 et Vat. 633 (ante τις); Mon. (Leid.), γένηται Max. Bas. Pal. Ars. p. 191, 26; Pal.-Vat. (Bar.) Ottob. Ars. p. 191, 5 | ἔφη] ante εἶη πένησιν ponit Stob. XVII 31, φησὶν (in fine) Max. et Ars. p. 191, 27; εἶπεν Pal.-Vat. (Bar.) Ottob. Ars. p. 191, 5; Stob. XCIV 28, Ars. p. 326; εἶπε (ante κρατήσεις) Mon. (Leid.) | εἶ] ἔάν Max. Ars. p. 191, 26; Pal.-Vat. Ars. p. 191, 6 | ἡδονῶν] ἐπιθυμιῶν praeter Cod. et Vat. 1144 omnes testes offerunt, rectissime cf. Clemens Alexandr. (?) ap. Anton. I 31 p. 38, 44, Bias ap. Auson. Sept. Sap. Sent. 1, 3 p. 246 (Schenk!), Senec. Monit. 1 p. 18 (de Mor. 45), ibid. 2 (de Mor. 46), Epicureus incert. ap. Senec.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r. Democrito tribuunt Maxim. 12 p. 569, 46 sq. in codd. Vat. Gr. 741. 385 (inter Aristotelis sententias ed. Combef. conlocat), Gnom. Basil. 159 p. 165, Gnom. cod. Pal. 122 f. 204^v n. 185, Arsen. p. 191, 25 sqq., Socrati assignant Stob. Flor. XVII 31, cod. Vat. Gr. 633 f. 120^r; Flor. Mon. 242, Leid. 229, ad Demadem referunt Flor. Pal.-Vat. 61 (ubi codex falso Δημώδης offert), Bar. 134, Ottobon. 135, Arsen. p. 191, 5 sq., Cleanthi Stob. Flor. XCIV 28 et Arsen. p. 326, 24 sq. vindicant.

464) Πυθαγόρας νεανίσκον ἰδὼν ἀθλητικὸν οἴνω καὶ κρεοφαγίᾳ καὶ ἀκκήσει κάρκα πολλὴν ὑποτρέφοντα εἶπεν· ἢ || δαιμόνιε, παῦσαι καθ' ἑαυτοῦ ποιῶν τὸ δεσμωτήριον ἰσχυρόν!^α f. 39^v

= Flor. Mon. 235. Crateti Maxim. 27 p. 613, 8 sqq. tribuit, sed Pythagoram auctorem Basil. Magn. de leg. libr. 7 (Patr. Gr. vol. XXXI) p. 584 C, exscriptus ille a Symeone Metaphr. Serm. XIX 2 (Patr. Gr. vol. XXXII) p. 1348 C, adgnoscit. Dictum respiciunt Basil. ap. Anton. I 38 p. 46, 6 sqq. (= Symeo Serm. XVI 2 Patr. Gr. vol. XXXII p. 1320 C) et Gregor. Nazianz. Carm. I 2 n. 10, 601 sq. (Patr. Gr. vol. XXXVII) p. 723 sq. (a Cosma Scholiasta prave intellectus ibid. vol. XXXVIII p. 576).

465) Πυλάδης ὁ Μεσσήνιος θεασάμενος κατάκριτον ἀναγινώσκοντα νόμους εἶπεν· ἢ ὦ τούς νόμους ἀναγινώσκεις^α.

De Pylade Messenio nullum alibi testimonium extare videtur.

Adnotatio critica:

Epist. 14; 17, Socrates (cf. n. 476 infra) ap. Caecil. Balb. Mon. XII 8 p. 23 (cf. Senec. Epist. 108, 11, Publil. Syr. 286), Seneca Epist. 62, 3. Adde n. 68 supra | εἶη] om. Vat. 1144, εἶ Cod., quod voce τις eiecta servari potest, ἔσται Max. Bas. Pal. Ars. p. 191, 27; Pal.-Vat. (Bar.) Ottob. Ars. p. 191, 6 | εἶη πένης] καταήσει Mon. (Leid.).

464) κρεοφαγίᾳ] κρεωφαγίᾳ Mon. in Pal. Gr. 23, Max. in 385 | καὶ ἀκκήσει om. Mon. | ἰσχυρόν] ὀχυρόν Mon. | Ap. Greg. Naz. v. 602 φήσαντα· παῦσαι προστιθεῖς σου ταῖς πέδαῖς emendandum φήσαντα· π. π. σοι τὰς πέδας, ubi τὰς πέδας codicum auctoritate nititur. De Pythagora haec Laert. Diog. VIII 1, 12 habet: λέγεται καὶ πρῶτος κρέασιν ἀκκήσει ἀθλητὰς καὶ πρῶτόν γ' Εὐρυμένην, καθά φησι Φαβωρίνος ἐντρίτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων, τῶν πρότερον ἰσχύει Σηραῖς καὶ τυροῖς ὑγροῖς, ἀλλὰ καὶ πυροῖς σωμασκούντων αὐτοῦς, καθάπερ ὁ αὐτὸς Φαβωρίνος ἐν ὀγδόῃ παντοδαπῆς ἱστορίας φησίν, — sed huic narrationi, quam etiam Porphyrius Vit. Pythag. 15 et de abstin. I 26 sequitur, ipse compiler ibid. § 13 opponit: οἱ δὲ Πυθαγόραν ἀλείπτῃν τινὰ (cf. § 46) τοῦτον αἰτεῖται τὸν τρόπον, μὴ τοῦτον, qua in re adsentientes habet Plinium H. N. XXIII 7, 63 et Jamblich. de Pythag. vit. V 25 cf. tamen E. Zeller, d. Philos. d. Griechen 'I p. 295 n. 3.

465) In mg. Πυλάδου Cod.

466) Πύρρος ὁ Ἑπειρώτης ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος ποῖος αὐτοῦ τῶν υἱῶν διάδοχος τῆς βασιλείας ἔσται εἶπεν· „ὅστις ἂν ὀξυτέραν ἔχη τὴν μάχαιραν“.

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 68^r. A filio (filiis) interrogatus Pyrrhus idem fere responsum apud Plutarch. Vit. Pyrrh. 9 p. 388A vol. I p. 462, 45 sq., Reg. et imp. apophth. p. 184C n. 1 vol. I p. 220 reddit. De sententia cf. n. 379.

467) Ὁ αὐτὸς ναυαγοῦ τινος αὐτῷ μακρῶς τὰ καθ' ἑαυτὸν διηγουμένου εἶπεν· „δικαιῶς καὶ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἐξεβλήθησ οὕτως μακρολογῶν“.

468) Πρωταγόρας ἐποικοῦ τινος αὐτὸν βλασφημοῦντος ἐπὶ τῷ μὴ ἀποδέχεσθαι τὰ ποιήματα αὐτοῦ „ὡ τάν“, ἔφη· „κρεῖττόν μοι ἐστὶ κακῶς ἀκούειν ὑπὸ σου ἢ τῶν σῶν ποιημάτων ἀκούειν“.

469) Ὁ αὐτὸς ἔφη· „πολυμαθὴ κάρτα μὲν ὠφελείη, κάρτα δὲ βλάπτει“.

Dictum ex Anaxarchi libro περὶ βασιλείας sumptum esse Clemens Alexandr. Strom. I 6 p. 337, 8 sqq. docet; Anaxarchum auctorem praeterea Stob. Flor. XXXIV 19, — auctor incertus in Cramer's Anecd. Oxon. vol. III p. 215, 21 sqq., Apostol. XIV 14; Seren. in J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 116 p. 205 (Stob. Anthol. vol. II p. 229, 3 sq.) adgnoscent. Sine auctoris nomine cod. Vat. Gr. 742 f. 44^r offert.

Adnotatio critica:

466) Πύρρου in mg. Cod. | ὁ Ἑπειρώτης] ὀυπηριώτης (sic) Vat. | ὑπὸ τινος om. Vat. | Πύρρος — εἶπεν] λέγεται [ῶς] ἐρωτηθεὶς ὑφ' ἐνὸς αὐτῶν (scil. τῶν υἱῶν) ἔτι παιδὸς ὄντος, τίνι καταλείπει τὴν βασιλείαν, εἰπεῖν Plut. Vit. Πύρρον οἱ υἱοὶ παῖδες ὄντες ἠρώτων, τίνι καταλείπει τὴν βασιλείαν· καὶ ὁ Πύρρος (l. καὶ δς) εἶπεν Plut. Mor. | ὅστις ἂν] ὅστις Vat. δς ἂν ὑμῶν Plut. Vit. et Mor. | ὀξυτέραν ἔχη (ἔχει Cod. et Vat.) τὴν μάχαιραν] τὴν μάχαιραν ὀξυτέραν ἔχη Plut. Vit.

467) μακρῶς] μικρῶς Cod.

468) Πρωταγόρα in mg. Cod. | τῷ] τὸ Cod.

469) πολυμαθὴ] πολυμαθείη Clem. Cram. Apost. πολυμάθεια Vat. Seren.; hic tamen omnia suis circumscribit verbis: Ἀνάξαρχος (ἔλεγε) πολυμάθειαν κάρτα μὲν ὠφελεῖν, κάρτα δὲ βλάπτειν | κάρτα — κάρτα] λίαν — λίαν Vat. | ὠφελείη] ὠφελεῖ Cod. Clem. Vat. | δέ] δὲ καὶ Vat. | βλάπτει] βλάπτει τὸν ἔχοντα Clem. Stob. | Quae in Vat. subiunguntur: ὠφελεῖ μὲν τὸν ἄξιον ἄνδρα, βλάπτει δὲ τὸν ῥαδίως φωνοῦντα πᾶν ἔπος καὶ ἐν ἅπαντι δῆμῳ· χρὴ δὲ καιρῶν μέτρα εἰδέναι· σοφίας γὰρ ὄρος οὗτος, eadem Ionice nec sine scripturae discrepantiis Clem. Stob. Cram. Apost. offerunt; Clem. et Stob. etiam alia paulo obscuriora subiciunt, de quibus cf. Bernays. Gesamm. Abhandl. vol. I (1885) p. 123 sqq. et Bergkii kl. philol. Schriften vol. II (1886) p. 293 sq.

470) Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ἐρωτηθεὶς τί ἥδιστον ἐν τῷ βίῳ εἶπε· «παιδεία καὶ ἀρετὴ καὶ ἱστορία τῶν ἀγνοουμένων».

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v; J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 99 p. 203 (Stob. Anthol. vol. II p. 219, 1 sq.), Anton. I 50 p. 56, 45, Maxim. 17 p. 587, 3 sqq., Mel. Aug. XXXVIII 34, cod. Pal. Gr. 243 f. 248^v, Marcian. Gr. Cl. XI n. 23 f. 214^r, Arsen. p. 437, 28 sq.; Flor. Mon. 240, Leid. 227.

471) Σωκράτης ἐρωτηθεὶς τί κτῆμα κυμφορώτατον εἶπε· „φίλος βέβαιος.“

= Cod. Marcian. Cl. XI n. 23 f. 214^r. Apud Xenophontem Memor. II 4, 7 Socrates amicium παμφορώτατον κτῆμα vocat cf. praeterea II 4, 1.

472) Σωκράτης ἔλεγεν ἐκείνον μόνον βασιλέα εἶναι τὸν δυνάμενον ἄρχειν τῶν οἰκείων παθῶν. || f. 40^r

= Flor. Mon. 241, Stob. Flor. XLVIII 26, cod. Vat. Gr. 742 f. 67^v. — De Socrate cod. Ottobon. Gr. 192 f. 222^r haec habet: κάκιον ἔλεγεν ἄρχοντα εἶναι τὸν ἄρχειν ἑαυτοῦ μὴ δυνάμενον, eadem tamen de Isocrate Anton. II 1 p. 79, 4, Maxim. 9 p. 559, 46 sq. ipseque cod. Ottobon. 192 f. 236^r tradunt, tum de Catone Maiore Plutarch. Reg. et imp. apophth. p. 198 E n. 8 vol. I p. 240 et Stob. Flor. XLVI 78 referunt. — Saepissime quidem et apud Xenophontem et apud Platonem temperantiam, illud virtutis fundamentum (Xenoph. Memor. I 5, 4), Socrates commendat, nusquam tamen sententiam nostram me legere memini — vix enim ad Plat. Gorg. 491 D provocari potest — itaque eo inclino, ut vocem Σωκρά-

Adnotatio critica:

470) Σωκράτους in mg. Cod. | ἐρωτηθεὶς (ἐρωτιθεὶς Marc.) τί ἥδιστον — εἶπε| ἔφη· ἥδιστόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ Mon. (Leid.) | εἶπε| ἔφη Damasc. Ant. Max. (Aug.) Pal. Ars. | τῶν om. Vat. | ante τῶν rasura 8—10 litterarum in Pal. cernitur | ἐγνωνμένων pro ἀγνοουμένων Max. in Vat. Gr. 385.

471) ἐρωτιθεὶς Marc. | κυμφορώτατον Cod. κυμφορώτατον Marc. | Gregorii Nazianz. versum Carm. I 2 n. 32, 97 (Patr. Gr. vol. XXXVII) p. 923: οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα βέλτιον φίλου e Menandri Monost. 423 οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου fluxisse unusquisque videt, nihil tamen ex suo Theologum mutasse equidem e Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 472, 4 concludo, ubi metri compagibus ruptis sententia: οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐν βίῳ βέλτιον φίλου comparet. Neque enim dubito, quin noster versus illic delitescat, in quo ἐν βίῳ explicandi causa a lectore male sedulo adiectum pristinam scripturam κτῆμα expulerit; quamquam per se vocem κτῆμα minime necessariam esse haudquaquam me fugit cf. Euripid. Orest. 1155, Androm. 986.

472) ἐκείνον μόνον] μόνον ἐκείνον Vat. ἀμείνονα Stob. rectius | τὸν — παθῶν] τὸν ἑαυτοῦ δυνάμενον ἄρχειν τῶν παθῶν Stob.

της ex Ἰσοκράτης corruptam esse censeam cf. enim Isocr. Or. II 29 p. 20D. Ceterum aliorum similia vel adeo simillima dicta, de quibus cf. Damken ad Agapet. 68 p. 208 sqq., Barth. ad Claudian. de IV Cons. Honor. 261 sq., Gutaker ad M. Antonin. I 15 p. 19, Krabinger ad Synes. ad Arcad. 11 p. 207 sq., prudens omitto.

473) Σωκράτης ἐπὶ πενία τινὰ λυπούμενον ἰδῶν, ἐντυχῶν ὅτε τοὺς πλουσίους οἱ τριάκοντα τύραννοι ἀνήρουν, «μή τις ἐστίν» εἶπε «μεταμέλεια πενομένη»;

Variatis verbis eadem Laert. Diog. II 5, 34 et Aelian. V. H. II 11 tradunt.

474) Σωκράτης λέγοντος αὐτῷ τινος ὅτι «φιλῶ σε» «ἄλλος» ἔφη «αἴτιος, οὐκ ἐγώ.»

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v.

475) Σωκράτης ἐρωτηθεὶς εἰ καταχεῖν δύναται τις λόγον ἀπόρρητον ἔφη· «ὅστις διάπυρον ἄνθρακα τῇ γλῶττι καταχεῖν δυνήσεται.»

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 67^v, Flor. Mon. 244; Arsen. p. 436, 21 sqq.; cf. Stob. Flor. XLI 5 Σωκράτης ἔλεγεν ὅτι ῥᾶον ἂν τις διάπυρον ἄνθρακα ἐπὶ τῆς γλῶττης κατάσχοι ἢ λόγον ἀπόρρητον. — Apud Anton. I 73 p. 73, 42 ὁ αὐτὸς ad sententiam (Gnom. Byzant. 171) φαύλου ἀνδρὸς καθάπερ κυνὸς αἰγροῦ δεῖ τὴν αἰγὴν ἢ τὴν φωνὴν εὐλαβεῖσθαι revocat, quae apud Maxim. 20 p. 597, 12 sq. Aristoteli sive Isocrati tribuitur; ac revera apud Anton. dictum praecedit, Aristoteli illud quidem adsignatum, sed Isocrati revera adsignandum cf. ad n. 356.

476) Σωκράτης ἐρωτηθεὶς «τίς σοι πλουσιώτερος εἶναι δοκεῖ;» εἶπεν· «ὁ ἐλαχίστος ἀρκούμενος· αὐτάρκεια γάρ ἐστι φύσεως πλοῦτος.»

Adnotatio critica:

473) τύραννοι mallet abesset | τίς] τι Cod.

474) αὐτῷ om. Vat. | ἄλλος, ἔφη] ἔφη· ἄλλος Vat.

475) ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος Mon. Ant. Ars. | pro εἰ—δύναται τις Ant. Ars. rectissime τίς—δύναται exhibent | δύναται] δύναιτό Mon. | ὅστις] ὅστις καὶ Ant. Ars. | καταχεῖν] κατέχειν Mon. | Gnom. φαύλου ἀνδρὸς καθάπερ κυνὸς κτλ. Socrati diserte in Max. cod. Vat. Gr. 741. 385 vindicatur; quodsi Arsenium sua nonnisi e Maximo mutuatum esse reputaveris, eundem Maximii codice usum esse facile tibi persuadebis, in quo illam sententiam Socratis nomine insignitam apophthegma nostrum exciperet.

476) ἐρωτηθεὶς] ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος (Damasc. p. 239) Ant. Max. πρὸς τὸν πυθόμενον Stob. (Damasc. p. 178) | τίς—δοκεῖ] τίς πλουσιώτατος Stob. (Damasc. p. 178), unde pro πλουσιώτερος in Mon. πλουσιώτατος rescripsit Meinekius, quam lectionem commodiorem esse concedo, necessariam mego | ἐστι φύσεως] φύσεώς ἐστι Stob. (Damasc. 178).

= Flor. Mon. 245, cod. Vat. Gr. 742 f. 67^v; J. Damasc. Exc. Flor. II 30, 3 p. 239, Anton. I 36 p. 45, 12 sq., Maxim. 13 p. 574, 44 sqq.; Stob. Flor. V 43 (=J. Damasc. Exc. Flor. I 20 p. 178, 6); cf. praeterea Epicuri fr. 476 (Usener) coll. n. 180. 463 supra.

477) Σωκράτης εἶπε τῆς αὐτῆς ἀμαρτίας εἶναι τὸ δίδοναι, οἷς μὴ δεῖ, καὶ τὸ μὴ δίδοναι, οἷς δεῖ.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v, 151 f. 244^r n. 14; Flor. Mon. 246, Leid. 233. Timotheo Vind. 114 tribuit, Alexandro Magno Maxim. 8 p. 557, 22 sq. et Arsen. p. 95, 27 sq. adsignant.

478) Σωκράτης Ἀθηναῖος καταδικασθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων κατακρημνισθῆναι τῆς γυναικὸς Ξανθίππης κλαιούσης καὶ λεγούσης· πῶ Σώκρατες, ἀδίκως ἀποθνήσκεις εἶπε πρὸς αὐτὴν· καὶ οὖν ἐβούλου με δικαίως ἀποθνήσκειν;»

= Maxim. 5 p. 545, 25 sqq. et 36 p. 628, 6 sqq.; cod. Ottobon. Gr. 192 f. 221^v; Vat. Gr. 742 f. 67^v. Breviter rem tangit Laert. Diog. II 5, 35; apud Xenophontem vero Apol. 28 (Stob. Flor. VII 75) Apollodorum inter et Socratem illud conloquium habetur. Cum Xenophonte Theo Progymn. 5 (Rhet. Gr.) vol. II p. 99, 30 sqq. (vol. I p. 208 W.) consentit, cum apophthegmate nostro Valer. Maxim. VII 2 Ext. 1 et Tertullian. de anima 1 p. 1001 (Oehler) omnino faciunt, nisi quod hic mortis modum silentio premit, Valerius recte de veneni potione loquitur. Non ex incognito fonte, sed ex ipsius auctoris cerebro manarunt, quae J. Chrysostom. in Act. Apostol. Homil. XIV (Patr. Gr. vol. LX) p. 119 sq. propinat.

479) Σωκράτης τοὺς ἄλλους ἔφησε ζῆν ἵνα ἐσθίωσιν, ἑαυτὸν δὲ ἐσθίειν ἵνα ζῆ.

Adnotatio critica:

477) Σωκράτης εἶπε] ἔλεγεν Σωκράτης Vat. 151 | εἶπε] ἔφη Mon. Leid.; V | τὸ δίδοναι οἷς μὴ δεῖ sequensque membrum in V sedes permutant.

478) Ἀθηναῖος] melius foret: ὁ Ἀθηναῖος | κατακρημνισθῆναι] κατακρημνισθῆναι Cod. et Max., (nec tamen in Vat. Gr. 741. 385), κρημνισθῆναι Ottob. κρημνισθῆναι Vat. | καὶ ante τῆς γυναικὸς add. Va. | Ξανθίππης om. Vat. | κλαιούσης] ἐπεμβαιούσης Vat. | ἀδίκως] ὡς ἀδίκως Max. utrobique et Ottob. | εἶπε πρὸς αὐτὴν] ἔφη Max., Ottob. | εἶπε Max., Vat. | ἀποθνήσκειν] ἀποθανεῖν Max. utroque loco, Ottob. Vat.

479) τοὺς ἄλλους ἔφησε] ἔφη τοὺς ἄλλους Vat. 742 ἔφη τοὺς μὲν πολλοὺς (ἄλλους?) ἀνθρώπους Muson. ἔλεγε τοὺς μὲν ἄλλους ἀνθρώπους Laert. τοὺς μὲν ἀνθρώπους ἔλεγε Max. (Vat. 741 rectius: τοὺς ἀνθρώπους ἔλεγεν τοὺς λοιποὺς offert), τοὺς μὲν ἄλλους ἔλεγε Ars. ἔλεγε τοὺς μὲν φαύλους Plut. | τοὺς ἄλλους—ζῆν] ἔλεγε τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διαφέρειν, καθ' ὅσον οἱ μὲν ζῶσιν Athen. ἐρω-

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 67^v; Muson. ap. Stob. Flor. XVIII 38; Laert. Diog. II 5, 34; Maxim. 27 p. 613, 15 sq., Arsen. p. 436, 24 sq.; Athen. IV p. 158F; Stob. Flor. XVII 22; Plutarch. de aud. poet. 4 p. 21E vol. I p. 25, 39 sqq. E Latinis scriptoribus Socrati dictum adsignant Gellius N. A. XIX 2, 7 (exscriptus a Macrobio Sat. II 8, 16, unde sua Joann. Saresber. Policr. VII 8 hausit) et Caecil. Balb. Monac. I 11 p. 18 (Woelfflin). Ad Platonem apophthegma: ζῶμεν οὐχ ἵνα ἐθίσωμεν, ἀλλ' ἐθίσοιμεν ἵνα ζῶμεν Georgid. p. 37, 17 sq. et cod. Vat. Gr. 790 f. 190^r referunt; auctoris nomine suppresso Auct. ad Herenn. IV 28, 39 et Quintilian. IX 3, 85 effatum laudant, in suum usum Seneca Monit. 115 p. 27 (Woelfflin) convertit, respiciunt Clem. Alexandr. Paedag. II 1 p. 162, 33 sqq., Strom. VII 14 p. 885, 35 sqq. Pott., Augustin. de magistro IX 26 (Patr. Latin. vol. XXXII) p. 1210, fortasse etiam Juvenal. Sat. XI 11. Cf. praeterea Zenonis dictum apud Maxim. 26 p. 610, 33 sqq., cod. Paris. 1168 f. 151 (ap. Boisson. Add. ad Anecd. Gr. vol. I p. 450), Arsen. p. 265, 23 sqq., quod sine auctoris nomine Vind. 142 et cod. Pal. Gr. 356 f. 151 n. 25, Flor. Pal. Vat. 90 et cod. Ottobon. 192 f. 279^r (post n. 484), cod. Pal. Gr. 328 f. 161^v (post Gregorii Naz. epigramma) exhibent.

480) Σωκράτης ἔφη· «καλόν ἐστι κυζῆν γυναικί θυμῷδει χάριν ἀκκήσεω· καὶ γὰρ τοὺς ἵππέας ἐθίζεσθαι (δεῖ) τραχέειν ἵπποισι κεχρηῆσθαι· τούτων γὰρ κρατήσαντες καὶ τῶν ἄλλων ῥαδίως κρατή-
f. 40^v couciv. 4 ||

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v, 151 f. 243^v n. 6. — Pythagorae (sive Aristippi) dicto Maxim. 19 p. 595, 26 sqq. subiungit, unde Pythagorae nostrum diserte Arsen. p. 421, 15 sqq. adsignat; J. Chrysostomi sententiis cod. Ottobon. 192 f. 189^v adnumerat. Attamen dicti fons est Xenopho Sympos. II 10, unde sua Plutarch.

Adnotatio critica:

τηθεις τινι των ἄλλων ἀνθρώπων διαφέρει εἶπε· καθόσον οἱ μὲν λοιποὶ ζῶειν Stob. | ἐθίσωιν] ἐθίσοιεν Laert. | ἵνα ἐθίσωιν] τοῦ ἐθίσωιν καὶ πίνειν ἕνεκα Plut. cf. Gell. (Macrobian. Saresb.) Balb. | ἑαυτὸν] αὐτὸς Muson. Laert.; Athen.; Stob.; ἐγὼ Max. (sed Max. 741 ἑαυτὸν) et Ars. | ἐθίσωιν] ἐθίσω Max. (sed Vat. 741 ἐθίσωιν) et Ars.; Stob.; ἐθίσω Athen. | ἑαυτὸν δὲ ἐθίσωιν] τοὺς δ' ἀγαθοὺς ἐθίσωιν καὶ πίνειν Plut. | ζῆ] ζῆ Laert. ζῶ Max. (sed ζῆ Vat. 741) et Ars.; Stob. | ἵνα ζῆ] ἕνεκα τοῦ ζῆν Plut.

480) ἔφη om. Ottob. 192 Max. | Σωκράτης ἔφη] ἔφη Σωκράτης Vat. 151 | θυμῷδει] θυμῷδη Ottob. 192 | καὶ—ἵππέας] καὶ—τοὺς ἵππέας γὰρ Vat. 385 | ἐθίζεσθαι δεῖ] ἐθίζεσθαι Cod. et Vat. 151; sed hic χρῆ pro κεχρηῆσθαι habes | ante τραχέειν etc. recte Vat. 1144 τῷ addit, librarii lapsu Ottob. 192 verba: χάριν ἀκκήσεω καὶ γὰρ repetit.

de inim. util. 8 p. 90D vol. I p. 108, 14 sqq. et Laert. Diog. II 5, 37 hauserunt; ex alio vero fonte fluxerunt, quae Laert. Diog. II 5, 36 et Gellius N. A. I 17, 1 referunt cf. praeterea J. Chrysostom. Homil. XXVI in epist. I ad Corinth. (Patr. Gr. vol. LXI) p. 224 (= Anton. II 84 p. 147, 40 sqq. sub Cyrilli nomine).

481) Σωκράτει παρακολουθούντος τινος, ἅμα δὲ καὶ λοιδοροῦντος τῶν συνόντων (τις) ἠτί σοι^α ἔφη ἠλοιδορεῖται οὗτος;^α <ὁ δὲ> „οὐκ ἐμοί^α, ἔφη, ἢ ἀλλ' ὧ ταῦτα πρόσεστιν.“

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v, 151 f. 244^r n. 13; Laert. Diog. II 5, 37. Antistheni gemellum apophthegma Caecil. Balb. Monac. XXXV 2 p. 31 Woelffl. (= J. Saresber. Policr. III 14) adsignat; ceterum cf. quae de ipsa sententia Gataker ad M. Antonin. X 11 p. 298 composuit.

482) Σωκράτης ἠρωτήθη (ὑπὸ τινος) πῶς ἂν δύναίτο ἀναμαρτήτως διαλέγεσθαι καὶ εἶπεν· ἢ μὴδὲν λέγοις, ὧν μὴ σαφῶς οἶσθα.^α

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v, 151 f. 245^r n. 22, Ottobon. Gr. 192 f. 222^r. Latine Caecil. Balb. Monac. XLIII 3 p. 33 reddidit.

483) Σωκράτης ἀκαίρως τινὸς ἀδολεσχοῦντος ἠκρεῖπτον^α ἔφησε ἢ τῷ ποδὶ διολισθαίνειν ἢ τῇ γλώττῃ· τὸ μὲν γὰρ ἱματίῳ μολύσματα παρέχει, τὸ δὲ αὐτῷ (ἀνθρώπῳ) πολλάκις εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον κηλίδα (περιάπτει)· καὶ τὸ μὲν ἱατρὸν ἔχει τὸ ὕδωρ, τὸ δὲ ῥητὸν οὐκέτι ἄρρητον δύναται γενέσθαι.^α

Sententiam κρεῖπτόν ἐστι (εἶναι Max. Pal.) τῷ ποδὶ ὀλισθαίνειν ἢ τῇ γλώσσῃ Socrati Anton. II 70 p. 135, 19, Maxim. 47 p. 647, 22, Mel. Aug. XXII 13, cod. Pal. Gr. 328 f. 169^r tribuunt, verba κρεῖπτόν ἐστι ποδὶ ὀλισθαίνειν (ὀλισθάνειν Ottob. Mon. Leid., quae probatior est forma) ἢ γλώττῃ tamquam locum communem Flor.

Annotatio critica:

481) Σωκράτει | τῷ Σωκράτει (post τινος) Vat. 151 ὁ αὐτὸς (scil. Σωκράτης) Vat. 1144 | ἅμα δὲ om. Vat. 1144 | λοιδοροῦντος | λοιδορουμένου Vat. 151 | τις ἠτί σοι^α ἔφη | τί σοι, ἔφη Cod. τις ἔφη· τί σοι Vat. 1144 | ὁ δὲ om. Cod., Vat. 1144. 151; brevius Laert.: πρὸς τὸν εἰπόντα· ἢ σοι σοι λοιδορεῖται ὁ δεῖνα^α; ἢ οὐχί^α ἔφη. ἢ ἐμοί γὰρ οὐ πρόσεστι ταῦτα.^α

482) ἠρωτήθη] ἐρωτηθεὶς rectius Vat. 1144 Ottob., qui propterea καὶ om. | ὑπὸ τινος] praeter Cod. om. Vat. 1144, Ottob., sed illic τις post ἀναμαρτήτως additur, hic δυναίμην pro δύναίτο extat; nostram lectionem Caecil. agnoscit: Socrates inquirenti cuidam quomodo posset optime dicere respondit: ἢ (si) nihil dixeris, nisi quod bene scieris.^α | καὶ om. Vat. 151 | εἶπεν] ἔφη Vat. 151 Ottob. | λέγοις] λέγει Ottob. λέγει Vat. 1144 | μὴ σαφῶς] οὐ σαφές Ottob. | οἶσθα] οἶδας Ottob. οἶδεν Vat. 1144.

483) τὸ δὲ αὐτῷ ἀνθρώπῳ] ἢ δὲ αὐτῷ Cod. | περιάπτει om. Cod.

Pal.-Vat. 129 Pal. 108 Mon. 65 Leid. 64 Bar. 178 Ottobon. 179 offerunt, denique ὡςπερ αἰρετώτερόν ἐστι λίθον εἰκῆ βάλλειν ἢ λόγον (cf. Gnom. Byzant. n. 141), οὕτω κρείττον ἐστι τῷ ποδὶ διολιθθαίνειν ἢ τῇ γλώσσει cod. Vat. Gr. 742 f. 68^r exhibit. Simillima gnoma in Sirach. XX 18 occurrit cf. praeterea n. 382 supra.

484) <Σ>ωκράτης ἰδὼν πλούσιον ἀπαιδευτον λιδοῦ, φησί, τὸ χρυσοῦν πρόβατον.^α

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^r; Stob. Flor. IV 85, J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 46 p. 195 (Stob. Anth. vol. II p. 209, 17 sq.), Maxim. 17 p. 585, 10 sq., cod. Vat. Gr. 742 f. 68^r, Pal. Gr. 243 f. 248^v, 328 f. 161^r, Arsen. p. 436, 15 sq. (cl. p. 302, 18 sq.). — Isocrati Mel. Aug. XXXVIII 17 adsignat, Zosimo Flor. Pal.-Vat. 89, cod. Ottobon. Gr. 192 f. 279^r tribuunt, Diogenem auctorem cod. Vat. Gr. 633 f. 115^v agnoscere videtur cf. insuper Laert. Diog. VI 2, 47 (unde sua mutuatus est Arsen. p. 207, 17 sq.) de Diogene: τὸν ἀμαθῆ πλούσιον πρόβατον εἶπε χρυσόμαλλον, — itaque chiasmice apud Galen. Protrept. 6 vol. I p. 10K. ad auctores dicta referri elucet: καλῶς οὖν καὶ ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Διογένης · ὁ μὲν χρυσὰ πρόβατα καλῶν τοὺς πλουσίους καὶ ἀπαιδευτούς, ὁ δὲ ταῖς ἐπὶ τῶν κρημνῶν συκαῖς ἀπεικάζων αὐτούς.

485) Σωκράτης ἔλεγε τὸν φθόνον ἔλκος εἶναι τῆς ἀληθείας.

= Stob. Flor. XXXVIII 48. Ad Democritum Mel. Aug. XXXVI 10, Maxim. 54 p. 658, 39, Flor. Pal.-Vat. 62, Bar. 190, Ottobon. 191, Arsen. p. 179, 7 sq. et p. 192, 4 sq. referunt, Anacharsidi Gnomie. Basil. 22 p. 147, Gnomie. cod. Pal. 122 f. 148^r n. 43 tribuunt, Dioni (Romano = Cassio) Gnomie. Basil. 251 p. 176 cf. praeterea Apostol. VII 9.

Adnotatio critica:

484) ωκράτης Cod. | ἰδὼν] ἰδὼν μειράκιον Stob. | ἰδοῦ, φησί] ἰδοῦ, ἔφη Stob. ἔφη · ἰδοῦ Damasc. Max. Aug. Pal. 243. 328 Vat. 633 Ars. p. 436, ἔφη · ἰδοῦ, φησίν (sic) Ottob. | καὶ ante τὸ addunt Damasc. (ubi vocolam delendam aut in παῖ mutandam esse Meinekius censet) Max. Aug. Pal. 328 Ars. p. 436 | τὸ om. Stob. | χρυσοῦν] χρυσίον Ottob. χρυσόμα(λ)λον Vat. 1144, quae lectio procul dubio genuina est cf. etiam Exc. Vind. 36 (= cod. Ottobon. Gr. 192 f. 223^v) et intpp. ad Propert. II 16, 8 | πρόβατον] ἀπαιδευτον Cod. ἀνδράποδον ieiune Stob. Damasc. Max. Aug. Vat. 742 Pal. 243. 328. Pal.-Vat. Ottob. Vat. 633, Ars. p. 436 et p. 302; hic quidem legimus: ἰδοῦ χρυσοῦν ἀνδράποδον · Σωκράτης εἶπε τουτί ἰδὼν μειράκιον πλούσιον καὶ ἀπαιδευτον.

485) ἔλεγε τὸν φθόνον] τὸν φθόνον εἶπεν Stob. (Aug.) Max. Pal. - Vat. (Bar.) Ottob. Ars. Bas. 22 Pal. φθόνον εἶπεν Bas. 251 | ἀληθείας] ψυχῆς Stob. cf. n. 496 | Quae voci ἀληθείας in Bas. 22 et Pal. subiungitur explicatio e duabus sententiis prave est confiata, quae quidem in Bas. ante n. 251 tamquam Dionis fetus repertantur, sed ad Democritum auctorem et ipsae redeant cf. Stob. Flor. XXXVIII 57, Maxim. 54 p. 658, 44 sqq. cl. Wachsmuthio Mus. Rhen. vol. XXXVII (1882) p. 508.

486) Σωκράτης πολλά τῶν φίλων αὐτῷ πεμπόντων, ἐπεὶ μὴδὲν δραζάμενος ὑπὸ Ξανθίππης τῆς γυναικὸς ἠθύνητο, ἔφη· ἴβλεπε· ἂν τὰ διδόμενα ἐτοιμῶς λαμβάνωμεν, οὐδὲ αἰτοῦντες τοὺς δῶκοντας ἔξομεν.⁴

= Stob. Flor. III 61.

487) Σωκράτης εἰπόντος αὐτῷ τινος· ἢ Ἀθηναῖοί σου θάνατον (κατ)εψηφίσαντο ἔφη· ἢ αὐτῶν δὲ ἡ φύσις.⁴

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v, Maxim. 36 p. 628, 11 sqq.; Laert. Diog. II 5, 35. Fusius Xenophlo Apol. III 27 rem enarrat; de sententia ipsa cf. n. 116 supra, Demosth. fr. apud Suid. s. v. ἄμα vol. I 1 p. 255, 9 sqq., Buresch., Consolationum -- hist. crit. (Leipz. Stud. vol. IX) p. 32.

488) Σωκράτης ἐν συμποσίῳ τινὶ παρεκχέοντα οἶνον ἐπεὶ τινες αὐτὸν ἐμέμφοντο ἐπὶ τῷ ἀπολλύναι τὸν οἶνον || ἔφη· ἢ ἂν γὰρ αὐτὸν ἐκ- # 41^r
πίῳ, οὐ μόνον αὐτὸς ἀπόλλυται, ἀλλὰ καὶ προκαπόλλυται.⁴

Diogeni gemellum arophetegma Maxim. 30 p. 617, 27 sqq., Gnomie. Basil. 231 p. 174, Gnom. cod. Pal. 122 f. 211^r n. 203, cod. Ottobon. Gr. 192 f. 206^v, Arsen. p. 210, 1 sqq. adsignant.

489) Σωκράτης ἐρωτηθεὶς εἰ σφαιροειδὴς ἐστὶν ὁ κόσμος ἔφη· ἢ οὐχ ὑπερέκυσμα.⁴

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v, opusc. grammat. ined. in cod. Neapol. IIC 33 f. 229^v. Similiter *Diogenes consultus quid in caelis agatur numquam* inquit *nascendū* (Tertullian. ad Nat. II 2 p. 183 Oehler).

Adnotatio critica:

486) ὁ φιλόσοφος post Σωκράτης addit Stob. | ἐπειδὴ Stob. | δραζάμενος | δεχόμενος Stob. | ὑπὸ—ἠθύνητο | ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῆς Ξανθίππης εὐθύνητο Stob. | βλέπε om. Stob. | ἂν τὰ διδόμενα | ἀνταδιδόμενοι Cod. | πάντα ante ἐτοιμῶς add. Stob. | δῶκοντας | διδόντας Stob.

487) αὐτῷ om. Vat. | Ἀθηναῖοί σου θάνατον | οἱ Ἀθηναῖοί σου θάνατον Max. ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι θάνατόν σου Vat. | κατεψηφίσαντο | ἐψηφίσαντο Cod. et Max. (nec tamen in Vat. Gr. 741) | ἔφη in fine Vat. conlocat | αὐτῶν | πρὸ αὐτῶν Max., sed Vat. 385 αὐτῶν offert | Laert. habet: πρὸς τὸν εἰπόντα· ἢ θάνατόν σου κατέγνωσαν Ἀθηναῖοι· ἢ κἀκείνων ἔειπεν ἢ ἡ φύσις.⁴

488) τινὶ om. Ars. | παρεκχέοντα (παρεγγέοντι Cod.)—τὸν οἶνον] πολλοῦ οἴνου αὐτῷ (αὐτοῦ Ottob.) διδομένου τούτου (τούτου Ottob.) ἔξεχε (ἔξεχεινε Pal.). ἐπεὶ δὲ τινες αὐτὸν ἐμέμφοντο Max. Bas. Pal. Ottob. Ars. | ἔφη· ἔφη Bas. Pal.; idem ante ἐκπίῳ Max. Ottob. Ars. offerunt | ἀλλά | ἄλλ' ἢ Max. in Vat. Gr. 741. 385.

489) σφαιροειδεὶς Neap.

490) Ὁ αὐτὸς πάντα τὰ πράγματα ἔφη εἶναι τῶν δυναμένων αὐτοῖς χρῆσθαι.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v; opusc. grammat. ined. in cod. Neapol. II C 33 f. 229^r.

491) Ὁ αὐτὸς διαλοιδουμένης αὐτῷ ποτε Ξανθίππης τῆς γυναικός, ἔπειτα ἐκ μετεώρου ἐκχεάσης διὰ θυρίδος ὕδωρ, ὃ κατηνέχθη ἐπὶ τὸν Σωκράτην, εἶπεν· «ἐγίνωσκον ὅτι βροντῶσα Ξανθίππη καὶ βρέξει.»

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v. Aliis verbis eadem enarrant Laert. Diog. II 5, 36; Seneca Fragm. 62 Haase (unde narratiunculam suam J. Saresber. Policr. VIII 11 prompsit) cf. praeterea Dial. II (de constantia) 18, 5. Factum Epictet. Dissert. IV 5, 33 et Athenaeus V p. 219B breviter commemorant.

492) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν τινα πᾶσιν ἐξῆς προχείρως χαριζόμενον καὶ ὑπηρετοῦντα «κακὸς κακῶς» εἶπεν «ἀπόλοιο, ὅτι τὰς Χάριτας παρθένους οὐσας πόρνας ἐποίησας.»

= Stob. Flor. XV 8, cod. Vallicell. F 58 f. 191^v, Arsen. p. 439, 3 sqq.; — Democrito Maxim. 8 p. 556, 45 sqq., Gnomia. Basil. 153 p. 164, Gnom. cod. Pal. 122 f. 199^r n. 171 adsignant.

493) Ὁ αὐτὸς θεακάμενος Ἄριστιππον ἡμφιεσμένον πολυτελεῶς ἐμόλυνεν τὴν καθέδραν, ἐφ' ἣν καθίζειν ἔμελλεν· τοῦ δὲ Ἄριστίππου κατὰ τὸ ἀσφαλὲς καθισαντος εἶπε· «νενόηκα ὅτι ἔχεις τὸ ἰμάτιον, καὶ οὐκ ἔχη ὑπ' αὐτοῦ.»

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 67^v; cf. quae de Zenone Laert. Diog. VII 1, 22 refert.

Adnotatio critica:

490) πάντα—χρῆσθαι] ἔφη τῶν δυναμένων εἶναι τὰ πράγματα Neap.

491) διαλοιδουμένης αὐτῷ] λοιδουμένης αὐτὸν Vat. | ἔπειτα] legendum ἔπειτα δὲ— concipiunt Laert.: πρὸς Ξανθίππην πρότερον μὲν λοιδουρούσαν, ὕστερον δὲ καὶ (adde: ὕδωρ) περιχέασαν αὐτῷ «οὐκ ἔλεγον» εἶπεν «ὅτι Ξανθίππη βροντῶσα καὶ ὕδωρ ποιήσει;» | ἐκχεάσης] καταχεάσης Vat. | διὰ θυρίδος om. Vat. | δ— Σωκράτην] κατ' αὐτοῦ recte Vat. | εἶπε Cod. | βροτῶσα Cod. | βρέχει Cod.

492) πᾶσιν ἐξῆς προχείρως] προχείρως πᾶσι Stob. Max. Bas. Pal. Vallicell. Ars. | ὑπηρετοῦντα] ἀνεξετάτως ὑπηρετούμενον Stob. Max. Bas. Pal. Vallicell. Ars. | κακὸς om. Stob. Max. Pal. Vallicell. Ars. | εἶπεν om. Bas. Pal. | ἀπόλοιο Pal.; idem apud Max. offerunt Vat. 741 et (a m. pr.) 385.

493) καθισαντος] οὕτω καθισαντος Vat. | εἶπε· νενόηκα] νενίκηκα εἶπεν Vat. | ἔχεις] ἔχει Cod. cf. n. 65.

494) Ὁ αὐτὸς θεακάμενός τινα ἐν λίμνῃ κολυμβῶντα καὶ σπουδάζοντα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπαινέσθαι θαυμάζειν ἔφη, εἰ οὐκ αἰσχύνεται τὸ μὲν τοῦ δελφίνου ἔργον εὖ ποιῶν, τὸ δὲ τοῦ ἀνθρώπου οὐκ δυνάμενος. ||

f. 41 v

De Aristippo haec habet Laert. Diog. II 8, 73 (= Arsen. p. 115, 24 sq.): αὐχούντός τινας ἐπὶ τῷ κολυμβᾶν οὐκ αἰσχύνῃ εἶπεν ἠὲ δελφίνου ἔργοις ἀλαζονεύμενος;“

495) Ὁ αὐτὸς καλούμενος ὑπὲρ Ἀρχελαίου εἰς Μακεδονίαν ἐπὶ μεγάλας δωρεαῖς ἀπαγγελθῆναι ἐκέλευεν αὐτῷ ὅτι, ἕως ἂν τριῶν χαλικῶν ἢ χοῖνιξ τῶν ἀλίφτων πωλῆται καὶ ἡ ἐκ γειτόνων κρήνη βέη, οὐκ ἀφίξεται Σωκράτης εἰς Μακεδονίαν.

Similia Stob. Flor. XCVII 28 (ἐκ τῶν Ἀρρίανου προτρεπτικῶν ὁμιλιῶν) tradit. — Socratem Archelai desiderio, ut ipsum in Macedonia conveniret, repugnasse Liban. vol. III p. 59, 3 R., Laert. Diog. II 5, 25, Jo. Chrysostom. adv. oppugn. vit. mon. II 5 (Patr. Gr. vol. XLVII) p. 339 narrant; alia vero responsa eadem in re, ut philosophi personati Epist. 1 p. 609 sqq. (Hercher) omittam, Socrati tribuunt Aristotel. Rhetor. II 23 p. 1398^a 25 sq.; Seneca de benef. V 6, 2; M. Anton de reb. suis XI 25 (ubi pro τῷ Περδίκκῃ emendandum: Ἀρχελάῳ τῷ Περδίκκου), — quibus accedat codicis Vat. Gr. 151 memoria f. 243^r n. 4: πέμπαντος Ἀρχελαίου τῷ Σωκράτει δωρεὰν ὑπόσυχνα ἅττα χρήματα αὐτὸς μὲν φήσας μηδενὸς ὄλως δεῖσθαι, μάλα γοῦν ἀρκούντως εἰθίσθαι (ἡθεῖσθαι cod.) χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσιν διώκατο τὴν λῆψιν· τὸν δὲ, εἰ φιλόδωρον καὶ φιλόανθρωπον ὡς ἀληθῶς βούλοιο πράττειν, ἐπέταττεν ἀντὶ τοῦ μηδενὸς δεομένου τοῖς δεομένοις διδόναι. — Quodnam apophthegma Plutarch. adv. Colot. 18 p. 1117 E vol. II p. 1367, 5 respiciat (καὶ μὴν ὅτι Σωκράτης ἄλλα μὲν ἔλεγεν, ἄλλα δ' ἔπραττε, θαυμαστῶς μαρτυρεῖ σοι — τὰ πρὸς Ἀρχελαίον) diiudicari nequit; quodsi Wyttenbachii coniectura vol. V 2 p. 124 (ed. Lips.) totam Stobaei disputatiunculam Flor. XCVII 28 Arriano abiudicandam Plutarchoque adsignandam esse censentis firmo stet talo, nonnisi de illo dicto cogitari possit.

496) Σωκράτης ἐρωτηθεὶς πῶς ἔχειν αὐτῷ δοκεῖ πρὸς εὐδαιμονίαν ὁ βασιλεὺς Ἀρχελαός ἀγνοεῖν ἔφη· ἠτὸ γὰρ πῶς πρὸς παιδείαν ἔχει ἀγνοῶ.“

Adnotatio critica:

495) πωλῆται] πολῆται Cod. | βέη] βεῖ Cod. | Wyttenbachii commentum Plutarch. de tranquill. 10 p. 470 F vol. I p. 570, 41 comprobare videtur, qui quidem idem atque Stobaei auctor ptisanæ ex hordeo factæ pretium commemoret.

Ad conloquium adluditur, quod inter Polum et Socratem in Platonis Gorgia p. 470 DE seritur; quem locum Florilegio Stob. CIV 25 inseruit, Latine Cicero Tuscul. V 12, 35 vertit, respiciunt in ea parte, quae ad Persarum regem spectat, Plutarch. de educ. 8 p. 6 A vol. I p. 6, 44 sqq. (unde sumpsit Arsen. p. 437, 23 sqq.), Dio Chrysostom. Or. III vol. I p. 38 sq. Dind. (cf. praeterea Or. IV p. 66 sq.), Theo Progymn. 5 (Rhet. Gr.) vol. II p. 98, 9 sqq. Sp. (vol. I p. 204 W.), 104, 24 sqq. (I p. 214) et anonym. Aphthonii Comm. vol. II p. 17, 9 sqq., Themist. περί ἀρετῆς Mus. Rhen. vol. XXVII (1872) p. 451, Liban. vol. III p. 58, 17 sq. R., Julian. Or. II p. 101, 12 sqq. Hertl. — De ipsius sententiae vi ad n. 302 diximus; cf. praeterea Agesilai dictum apud Plutarch. Vit. Agesil. 23 p. 608 F vol. II p. 726, 15 sq., de profect. 6 p. 78 D vol. I p. 93, 49 sq., Reg. et imp. apophth. p. 190 F n. 2 vol. I p. 229, Apophth. Lac. p. 213 C n. 63 ibid. p. 260, de sui laude 16 p. 545 A ibid. p. 659, 27 sqq., tum anonymi gnoma in Boisson. Anecd. Gr. vol. I (γνώμαι σοφῶν) p. 130, 7 sq.: ὅν οὐκ οἶδας, πῶς ποτ' ἔχει παιδείας, τοῦτον μήποτε τολμήρης λέγειν εὐδαίμονα.

497) Ὁ αὐτὸς εἶπεν· «εἰ [έν] τῷ πλουτεῖν τὸ χαίρειν συνῆν, πολλοὺ ἄν ἦν ἄξιον· νῦν δὲ ταῦτα χωρίζεται· ὁ γοῦν Μενέλαος παρὰ τῷ ποιητῆ φησιν· ὡς οὗτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.»

Amplior particula apud Stob. Flor. XCIII 37 (= Arsen. p. 437, 12 sqq.) extat. Ceterum eodem versu Homericō (Odys. 4, 93) ad eandem rem demonstrandam Plutarch. de aud. poet. 6 p. 25 A vol. I p. 30, 11 utitur; adde Schol. ad Homeri l. c. vol. I p. 183, 13 sqq. Dind.

498) Ὁ αὐτὸς καταμαθῶν τινα τῶν νέων περὶ τῆς κυνηγεσίας σφόδρα ἐσπουδακότα, τῶν δὲ λοιπῶν ὀλιγωροῦντα «πόσου», ἔφη, «ὦ νεανίσκε, ἔστι κυνηγὸν ἀγαθὸν ὠνήσασθαι;» τοῦ δὲ εἰπόντος ὅτι «χιλίων δραχμῶν» «ἴσθι τοίνυν» εἶπε «μὴ πλείονος ἄξιος ἐσόμενος, εἴαν σοι τὰ κατὰ πρόθεσιν <καλῶς> ἀποβαίνη.»

499) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς διὰ τί συντάγματα οὐ γράφει ἔφη· «ὅτι τὰ ἄγραφα τῶν γεγραμμένων ὁρῶ πλείονος πωλούμενα.»

= Stob. Flor. XXI 9.

Adnotatio critica:

497) ἐν resecui cf. Stob. Ars. | ὡς οὗτοι] ὡς οὗτοι Cod.

498) περὶ τῆς κυνηγεσίας] melius περὶ τὴν κυνηγεσίαν sonaret, sed etiam nostra constructio probatorum auctorum exemplis muniri potest cf. Thesaur. vol. VII p. 620 A. B. | ὀλιγοροῦντα Cod. | καλῶς om. Cod.

499) συντάγματα οὐ γράφει] οὐ συγγράφει Stob. | ἔφη· ὅτι] ὅτι, εἶπεν Stob. | τὰ ἄγραφα—πωλούμενα] ὁρῶ τὰ χαρτῖα πολὺ τῶν γραφησομένων (pessime) τιμώτερα Stob.

500) Ὁ αὐτὸς θαυμάσαντός τινος ὅτι λακτικθεὶς ἠνέσχετο ἔφη·
 πεί δὲ ὄνος με ἐλάκτισε, || δίκην ἂν αὐτῷ ἔλαχον;⁴ f. 42^r

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v. — Narrationem ad Deme-
 trium Byzantium redire Laert. Diog. II 5, 21 docet, neque aliunde
 Theophyl. Simoc. Epist. 43 p. 776 Herch. hausit, apud quem
 Diogenes a Lydio eunucho contumelia adfectus ad Socratis ex-
 emplum provocat: οὕτω γὰρ καί, ὄνος ἡμᾶς εἰ λακτίσειεν, οὐκ ἂν
 δικαστήριον αὐτῷ συγκροτήσαιμεν· τοῦτο δέ τοι καὶ τῷ Σωφρονίσκου
 καλῶς διηγόρευται. Paululum Plutarch. de educ. puer. 14 p. 10 C
 vol. I p. 11, 44 sqq., περὶ ἀσκήσεως (Mus. Rhen. vol. XXVII —
 1872 —) p. 528 variat; cf. praeterea Themist. περὶ ἀρετῆς Mus.
 Rhen. vol. XXVII p. 461. Ceterum ad arophthegma nostrum
 Isidorum Pelus. Epist. I 11 (Patr. Gr. vol. LXXVIII) p. 185 C re-
 spexisse: Σωκράτης, ὁ τῶν Ἀττικῶν δογμάτων νομοθέτης, καὶ τυ-
 πτηθεὶς οὐκ ἡμύνατο equidem persuasum habeo, licet et alia So-
 cratis dicta ad eandem causam referantur.

501) Σόλων ὁ σοφὸς ἐρωτῶντος αὐτόν τινος πῶς ἂν μὴ γένοιτο
 ἀδίκημα εἶπεν· πεί ὁμοίως ἀγανακτοῖεν ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασιν οἱ μὴ ἀδι-
 κούμενοι τοῖς ἀδικουμένοις.⁴

= Vind. 117, cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v; Laert. Diog. I
 2, 59, Stob. Flor. XLIII 77 (= Arsen. p. 435, 16 sqq.). Variatis
 verbis rem refert Plutarch. Vit. Sol. 18 p. 88 C vol. I p. 105,
 42 sqq. cf. praeterea Sept. Sap. Conv. 11 p. 154 D vol. I p. 183,
 20 sqq. (= Maxim. 5 p. 544, 47 sqq.). — Simillimum Menandri
 locum Stob. Flor. XLIII 30 servat.

502) Ὁ αὐτὸς ἐπιτιμωμένου τινὸς ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τῷ κυβεύειν
 καὶ λέγοντος περὶ μικροῦ παίζειν πᾶλλὰ τό γε ἔθος⁴ εἶπεν „οὐ μικρὸν
 [κακόν].⁴

Adnotatio critica:

500) ὁ αὐτὸς—ἔφη] ὄθεν καὶ λακτικθέντα, ἐπειδὴ ἠνέσχετο, τινὸς θαυμά-
 σαντος, εἰπεῖν (scil. φησιν) Laert. | ὄνος με] με ὄνος Laert. | ἔλαχον] ἐλάγχανον
 Laert.

501) ἐρωτῶντος αὐτόν τινος] ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος Vat. ἐρωτηθεὶς Stob.
 Ars., eademque vox ap. Laert. ex sententia praecedente (= 506 infra) est sup-
 plenda | γένοιτο] γίγνοιτο Stob. Ars. | πῶς—ἀδίκημα] πῶς ἤκιστ' ἂν ἀδικοῖεν οἱ
 ἄνθρωποι Laert. | post ἀδίκημα Stob. Ars. addunt: ἐν](τῇ]adicis Ars.) πόλει | εἶπεν]
 ἔφη (post ὁμοίως) Laert. | ἀγανακτοῖεν] ἄχθοιντο Laert. | ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασιν om.
 Stob. Ars.; Laert. | τοῖς ἀδικουμένοις Laert. ante οἱ μὴ ἀδικούμενοι conlocat.

502) ἐπιτιμωμένου] ἐπιτιμῶντος Vat. | τινὸς ὑπ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτοῦ τινος V
 τινος Vat. | ἐπιτιμωμένου—καὶ] ἐπιτίμα τινὶ κυβεύοντι· τοῦ δὲ Damasc. | ἐπὶ τῷ]
 ἐπὶ τὸ Cod. | μικροῦ] μικρῶν Vat. | ἐπιτιμωμένου—μικροῦ] λέγεται θεασάμενός
 τινα κυβεύοντα αἰτιάσασθαι· τοῦ δ' εἰπόντος ὡς ἐπὶ μικροῖς Laert. | εἶπεν] post
 παίζειν ponunt V Vat. ἔφη (in fine) Damasc. | κακόν om. Laert. Damasc.

= Vind. 118; cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v; J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 77 p. 199 (Stob. Anth. vol. II p. 215, 4 sq.). — Platoni Laert. Diog. III 38 tribuit.

503) Ὁ αὐτὸς ἔφη ἐκείνην ἄριστα διοικεῖσθαι τὴν πόλιν, ἐν ἣ τοὺς ἀγαθοὺς συμβαίνει τιμᾶσθαι, κάκιστα δὲ οἰκεῖσθαι, ἐν ἣ τοὺς κακοὺς.

= Vind. 119; Favorin. in cod. Paris. 1168 ap. Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV (1880) p. 413 n. 11, Anton. I 68 p. 69, 11 sq., Maxim. 68 p. 685, 23 sqq.; Stob. Flor. XLIII 76, Arsen. p. 435, 13 sqq.

504) Ὁ αὐτὸς ἔγραψεν ἐντὸς πεντήκοντα ἐτῶν γυναῖκα εἰς τὸ δημόσιον μὴ προιέναι· ἐρωτώμενος δὲ ἠδὲ τί τοῦτο ἐποίησας; εἶπεν· ἢνα μή τις πυνθάνηται, τίνος γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ.⁴

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v; Flor. Pal.-Vat. 237, Bar. 258, Ottobon. 260; cf. Hyperides apud Stob. Flor. LXXIV 33.

505) Σόλων ἔλεγε τοὺς παρὰ τοῖς τυράννοις δυναστεύοντας παραπλησίους εἶναι ταῖς ψήφοις ταῖς ἐπὶ τῶν λογισμῶν· καὶ γὰρ ἐκείνων ἐκάστην ποτὲ μὲν πλείω ζημαίνειν, ποτὲ δὲ ἐλάττω· καὶ τούτων τοὺς τυράννους ποτὲ μὲν μέγαν ἕκαστον ἄγειν, ποτὲ δὲ ἄτιμον.

= Laert. Diog. I 2, 59.

506) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς διὰ τί κατὰ πατροκτόνου νόμον οὐκ ἔθηκεν εἶπε· ἠδὲ τὸ ἀπελπίσαι.⁴

Adnotatio critica:

503) ἔφη] om. V εἶπεν Ars. et post ἐκείνην Favor. Ant. Max.; Stob. | τὴν πόλιν post ἄριστα Stob. ponit | διοικεῖσθαι] οἰκεῖσθαι Favor. Ant. Max.; Stob. | ἀγαθοὺς] ἀγαθοὺς ἄνδρας Stob. Ars. | κάκηστα Cod. | κάκιστα δὲ οἰκεῖσθαι] καὶ τὸ ἐναντίον Stob. Ars. | Post τοὺς κακοὺς Stob. et-Ars. ineptissime ἀμύνεσθαι addunt. Non rectam emendandi viam Meinekius est ingressus.

504) ἔγραψεν] ἐξέθετο νόμον Pal.-Vat. ἐξέθετο (Bar.) Ottob. | εἰς τὸ δημόσιον] δημόσια Pal.-Vat. (Bar.) Ottob. | προιέναι Ottob. | ἐποίησεν Vat. | διὰ τί τοῦτο ἐποίησας] τὴν αἰτίαν Pal.-Vat. (Bar.) Ottob. | εἶπεν] ἔφη Pal.-Vat. (Bar.?) εἶπειν ἔφη Ottob. | μή τις] μήτης Pal.-Vat. | ἐστὶ ante γυνή Pal.-Vat. (Bar.) Ottob. addunt.

505) δυναστεύοντας] δυναμένους Laert. | ἐκείνων in Cod. inter ἐπὶ τῶν et λογισμῶν locum habet | ἐλάττω] ἦττω Laert. | τούτων τοὺς τυράννους] τοὺς τούτων τυράννους Cod. | μέγαν ἕκαστον ἄγειν] ἕκαστον μέγαν ἄγειν καὶ λαμπρόν Laert.

506) κατὰ om. Vat. 1144 | πατροκτόνου] τῶν πατροκτόνων Ars. | κατὰ πατροκτόνου ante διὰ τί Sopat. V conlocat, in interrogationis fine Sopat. IV et Planud. ponunt, κατὰ (τῶν add. Ant. Max.) τυπτόντων τοὺς πατέρας Vat. 742 Ant. Max. | ἔθηκεν] ἔθετο Planud. τέθεικεν Sopat. V ἔγραψε idem IV | νόμον οὐκ ἔθηκεν] ἐπιτίμιον οὐχ ὥριεν Ant. Max. | εἶπε] ἔφη Vat. 742 Ant. Max. in Vat. Gr. 741. 385; Sopat. IV (post μὴ πιστεύειν), V, Planud.; Laert. (post ἀπελπίσαι) | ἀπελπίσαι] μὴ ἐλπίσαι Ars. | ἀπελπίσαι] ἀπελπίσαι τοιοῦτους τινὰς ἔσεσθαι Vat. 742;

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r, Laert. Diog. I 2, 59, Arsen. p. 434, 23 sq.; Sopater in Hermog. (Rhet. Gr.) vol. IV p. 50, 13 sqq. et V p. 20, 23 sq. W., Max. Planud. ibid. V p. 234, 10 sqq.; cod. Vat. Gr. 742 f. 68^r (ubi pro Σόλων male Δόλων legitur), Anton. II 11 p. 92, 40 sq. — E Latinis scriptoribus commemorant Cicero pro Sex. Rosc. Amer. XXV 70 (quem Hieronym. Epist. CXXI — ad Algas. — 8, Patr. Lat. vol. XXII, p. 1023 respicit) et Orosius Hist. V 16, 24 a Landolfo Additam. ad Paul. p. 267 Droysen. (Monum. Germ. Hist., Auct. Antiquiss. vol. II) exscriptus.

507) Σόλων ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος || τί ἐστὶ νόμος εἶπε· ἠτῶν μὲν f. 42^v δειλῶν φόβος, τῶν δὲ τολμηρῶν κόλασις.⁴

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r.

508) Σόλων ἐπερωτῶν Κροῖσον τί παρὰ τῆς βασιλείας ἔσχε τιμωτάτον, ἐκείνου δὲ εἰπόντος· ἠτὸ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν καὶ φίλους εὐεργετεῖν⁴ ἠπὸς μᾶλλον⁴ ἔφη ἠχαρίεστερον (ἄν) ἐποίησας, εἰ καὶ τούτους εἰς φιλίαν μετετρόπως;⁴

= Maxim. 6 p. 549, 15 sqq. (ὁ αὐτὸς = Σωκράτης!). — Non cadit apophthegma in Solonem, qui quidem volgare (cf. Hermann-Baehr, Griech. Staatsalterthüm. § 9, 5; 135, 6) veterum iudicium amplexus his precibus Musas adeat fr. 13, 5 sq. (Bergk): εἶναι δὲ γλυκὺν ὡς φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν, | τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν. — Maximi vero de Socrate auctore testimonium propter Croesi mentionem congruit, licet apud Plutarch. Apophth. Lac. p. 218 A n. 1 vol. I p. 266 gemellae Aristonis sententiae verba: αὕτη Σωκράτους ὁμολογουμένη πρὸς πάντων χρεῖα οὐσα καὶ εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται subiciantur eademque plane praecepta Socrati apud Themist. Or. VII p. 113, 10 sqq., XXXIV p. 468, 19 sqq. adsignentur. Quae traditio quam auctoritate nitatur mihi prorsus ignotum est: etenim apud Xenophontem Memor. II 6, 35 (cf. Aristotel. Rhet. II 23 p. 1398^a 26 cl. Xenoph. Cyrop. VIII 7, 28) Socrates volgarem doctrinam profitetur, apud Platonem vero Crit. p. 49 B—E, Rep. I 332 D—336 A (cf. Ps.-Plat. Clitoph. p. 410 B) ita in pugnat, ut inimicis iniuriam et inferri et referri vetet; nec tamen sublimior illa doctrina, quae etiam ini-

Adnotatio critica:

similiter pro διὰ τὸ ἀπελπίσαι Ant. Max. offerunt: ὅτι οὐχ ὑπέλαβον τοιούτους τινὰς ἔσcesθαι, Sopat. et Planud. exhibent: μὴ πιστεύειν δύνασθαι τοῦτο ποιῆσαι τὴν φύσιν cf. Cicero et Orosius.

508) ἐκείνου δὲ] εἶτα ἐκείνου Max. | ἄν om. Cod. et Max. | μετατροποῦν lexica ignorant; saepius tamen verbum simplex reperies.

micis beneficia praestari iubet, ab antiquitate prorsus est aliena cf. modo Alexandri Magni apophthegma n. 82 et Cleobuli praeceptum n. 370^a, quaeque illic sunt adnotata; de Stoicis consulatur E. Zeller, d. Philos. d. Griechen ³III 1 p. 299 sq. 762.

509) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς διὰ τίνα αἰτίαν οὐ τεκνοποιεῖ ἔφη· ἠδιὰ φιλοτεκνίαν.^u

= Stob. Flor. LXXXIII 20 (Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης). De Thaletae Laert. Diog. I 1, 26 (ex Hermippo? cf. Plut. Vit. Sol. 6 et 7) haec profert: οἱ δὲ ἄγαμον μείναι, τῆς δὲ ἀδελφῆς τὸν υἱὸν θέσθαι (φασίν)· ὅτε (ὄθεν?) καὶ ἐρωτηθέντα διὰ τί οὐ τεκνοποιεῖ ἠδιὰ φιλοτεκνίαν^u εἶπεῖν.

510) Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος ποῖός ἐστιν ἀσφαλέστατος βίος ἔφη· ἦσταν τις οὕτως ζῆσῃ, ὥστε μήτε ἐλεεῖσθαι μήτε βαρκαίνεσθαι.^u

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r. Adprime huc Sotadis verba Stob. Flor. CIII 13 (= Vat. Gr. 742 f. 68^v) faciunt; nec dissimile Simonidis est apophthegma in cod. Vat. Gr. 1144 f. 222^r Σιμωνίδης ἔφη ἀκινδυνότατον (ἄν) παρελθεῖν τὸν βίον τὸν μήτε ἀρετῆν μήτε κακίαν ἀσκούοντα· ἠτῷ μὲν γὰρ μίκος ἔπεται, τῷ δὲ φθόνος^u cf. praeterea Simonidis dictum apud Caecil. Balb. Monac. X 1 p. 22 et Palladas Anth. Pal. X 51, 2 sqq.

511) Ὁ αὐτὸς ἔφη τὰ πάθη τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα εἶναι περὶ τὸν βίον· ἠπολλοὶ γὰρ οὐ δυνάμενοι τῷ λόγῳ προορᾶν τὸ μέλλον τῷ πάσχειν ἤσθοντο τὰ πράγματα.^u

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r. Romulo Anton. I 70 p. 71, 9 sq. et Maxim. 18 p. 591, 27 sqq. tribuunt. — Proverbium in Mantiss. Proverb. II 92 (Paroemiogr. Gr. vol. II) p. 772 τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνεται haudquaquam ex nostro dicto est depromptum, sicuti Leutschius existimat, sed e fab. Aesop. n. 370 p. 181 (Halm).

512) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς εἰ πάντα γηράσκει ἔφη· ἠ<πάντα> πλὴν κέρδους ἀπλήστου.^u

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r.

Adnotatio critica:

509) τεκνοποιεῖ] παιδοποιεῖ Stob.

510) Σιμωνίδης] Λιμωνίδης cum lemm. Λιμωνίδου Cod. | ἀσφαλέστατος] ἀσφαλέστερος Vat. | ἔφη] εἶπεν Vat.

511) πάθη] παθήματα rectius Ant. Max. | τῷ λόγῳ—μέλλον] τὸ μέλλον προορᾶν τῷ λόγῳ Max., sed τῷ λόγῳ ante τὸ μέλλον Vat. 741 conlocat (Vat. 385 omnino τῷ λόγῳ omittit) | τῷ πάσχειν] τὸ πάσχειν Cod. | τὰ πράγματα] τῶν πραγμάτων Vat.

512) πάντα om. Cod.

513) Ὁ αὐτὸς νεανίσκου τινὸς αὐτὸν παρακαλοῦντος γράψαι ἐγκώμιον αὐτοῦ, χάριν γὰρ αὐτῷ ἔξειν, ἡδύο μοι, εἶπεν, „ὦ βέλτιτε, κιβώτια ὑπάρχει· καὶ εἰς μὲν τὸ ἐν τὰς χάριτας ἀποτίθεμαι, || εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἕτερον ἀργυρίδιον· ὅταν οὖν ἀνοίξω αὐτὰ βουλόμενος χρῆσθαι, τὸ μὲν τοῦ ἀργυρίου πλήρες εὐρίσκω, τὸ δὲ τῶν χαρίτων κεκενωμένον.“

= Vind. 120. — Variatis verbis eandem narratiunculam exhibent Stob. Flor. X 39 (= Arsen. p. 434, 4 sqq.), Plutarch. de curios. 10 p. 520A vol. I p. 629, 12 sqq. et de ser. num. vind. 11 p. 555F ibid. p. 672, 24 sqq., Hypothes. ad Theocrit. id. XVI (de Theocr. 16, 10 sq. cf. J. Vahlen, Sitzungsber. d. Berl. Akad. 1884 p. 825 sq.), Schol. ad Aristophan. Pac. 697, Tzetz. Chil. VIII 815 sq.

514) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς πότερος κρείσσων, Ὅμηρος ἢ Ἡσίοδος, εἶπεν· Ἡσίοδον μὲν αἱ Μοῦσαι, Ὅμηρον δὲ αἱ Χάριτες ἐτέκνωσαν.“

515^a) Στίλπων ὁ Μεγαρικὸς φιλόσοφος ἀλούσης αὐτοῦ τῆς πατρίδος ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ διαρπαγείσης ἀναχθεὶς ἐπὶ τὸν βασιλέα καὶ ἐρωτώμενος εἴ τι δὴ αὐτὸς ἀπώλεσε ἢ τῶν ἐμῶν μὲν οὐδὲν· ἔφη· „τὸν γὰρ λόγον καὶ τὴν παιδείαν ἔχω, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ τί μᾶλλον ἐμὰ ἢ οὐχὶ τῶν πολιορκούντων;“

515^b) (Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τῆς πόλεως αὐτοῦ διαρπαζομένης ὑπὸ Δημητρίου· μὴ καὶ τῶν σῶν, Στίλπων, τί ἀφαιρεῖται;· εἶπεν οὐδὲν· οὐ γὰρ πῶ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους·) ἄλλως τε οὐδένα στρατιωτῶν ἀρετὴν ἐπ' ὤμων εἶδον ἐκφέροντα.“

Adnotatio critica:

513) αὐτοῦ] αὐτῷ V secundum Wachsm.; sed revera αὐ' extat | βουλόμενος] βούλομαι V | μὲν] μὲν γὰρ V.

514) κρείσσων] κρείσσον Cod. | Ἡσίοδον μὲν — Ὅμηρον δὲ] Ὅμηρον μὲν — Ἡσίοδον δὲ Cod.; sed cf. quae Comment. Ribbeckian. p. 458 dixi.

515^a) Στίλπωνος in mg. Cod. | Στίλπων] μίλπων Vat. 1144 Στίλπωνος Damasc. | ὁ Μεγαρικὸς φιλόσοφος om. Damasc. | αὐτοῦ] αὐτῷ Damasc. et Max. in Vat. 385 | Πολιορκητοῦ] τυράννου Vat. 151 Damasc. Max. | διαρπαγείσης] διαρπαγείς Vat. 1144 | ἀναχθεὶς] ἀναχθεὶς αὐτὸς Max. in Vat. 741 ἀνενερχθεὶς in Vat. 385 | ἐρωτώμενος] ἐρωτηθεὶς Damasc. | δὴ] om. Vat. 741 δὴ καὶ Vat. 151 et Max. in Vat. 385 | μὲν ante ἐμῶν (lapsus in Combes. lectione ap. Max. ἡμῶν est adgnosendus) ponit Damasc. | ἢ οὐχὶ] καὶ οὐχὶ Damasc. | Post τὴν παιδείαν Vat. 1144 ex n. 515^b adiungit: ἄλλ' οὐδ' ἀρετὴν εἶδον ἐπὶ ὤμων τινὰ στρατιωτῶν ἐκφέροντα cf. Laert. et Themist.

515^b) ὁ αὐτὸς — ἵππους om. Cod. | εἶπεν] ἔφησεν Vat. 385 | οὐδὲν om. Vat. 741 | οὐ] οὐδὲ Vat. 741 et 385; habes vero Homeri versus Il. 1, 154 | οὐδὲ μὲν] οὐθ' Vat. 385 | ἄλλως τε] ἄλλ' ὡς τε Cod. ἄλλως τε δὲ Max., sed cf. Hermann ad Viger. 3p. 780 sqq., Porpo ad Thucyd. VI, 72, 3, Schneider ad Isocrat. IV 66 p. 54 A | ἄλλως τε οὐδένα] οὐδένα γὰρ Vat. 741 | ἀρετὴν post εἶδον Vat. 385 ponit | εἶδον post ἐκφέροντα Max. conlocat.

Utramque partem Maxim. 17 p. 586, 5 sqq. exhibet, unde supplementum ad Gnomologii lacunam sarcierendam adsumpsi; alio modo diversae partes in cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r contaminantur, cuius contextum Laert. Diog. II 11, 115 (= Hesych. Miles. in C. Muelleri Fragm. Hist. Gr. vol. IV p. 175 n. 61) et Themist. περὶ ἀρετῆς Mus. Rhen. vol. XXVII (1872) p. 448 comprobant. N. 515^a in cod. Vat. Gr. 151 f. 244^v n. 18 et ap. J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 153 p. 227 sq. extat; de n. 515^b cf. Plutarch. Vit. Demetr. 9 p. 893 A vol. II p. 1066, 8 sqq. et de tranquill. 17 p. 475 C vol. I p. 576, 30 sqq.

516) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί ἰσχυρότερόν ἐστιν ἀνδριάντος εἶπεν· ἄνθρωπος ἀναίσιθτος.α

= Stob. Flor. IV 89. — Plura ad geminum Aristotelis apophthegma n. 145 supra notavi.

517) Σοφοκλῆς, ὁ τῶν τραγωδιῶν ποιητής, ἀκούσας Εὐριπίδην ἐν Μακεδονίᾳ τεθνηκέναι εἶπεν· ἀπώλετο ἡ τῶν ἐμῶν ποιημάτων ἀκόνη.α

Simillimum dictum Philistio (= Philemo cf. Studemund., Ind. lectt. Vratisl. aestiv. 1887 p. 9) de Menandro mortuo in Vind. 130 profert.

518) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς διὰ τί αὐτὸς μὲν ποιεῖ τὰ ἤθη τῶν ἀν-
f. 43^vθρώπων χρηστά, Εὐριπίδης δὲ φαῦλα ἴσθι· ἔφη· ἡγῶ μὲν, || οἴους ἔδει εἶναι, τοὺς ἀνθρώπους ποιῶ, ἐκεῖνος δέ, ὁποῖοί εἰσιν.α

Cf. Aristotel. Poet. 25 p. 1460^b 33 sqq.: Σοφοκλῆς ἔφη αὐτὸς μὲν, οἴους δεῖ, ποιεῖν, Εὐριπίδην δέ, οἰοί εἶσι, quo de loco copiose disseruit G. Weicker, de Sophocle suae artis aestimatore (Diss. Hal. 1862) p. 7—26. — Minus recte in Vind. 132, Anton. II 34 p. 107, 26 sqq., Maxim. 39 p. 632, 23 sqq., Mel. Aug. LVI 10, Arsen. p. 467, 8 sqq. idem iudicium Philoxenus de honestis Sophoclis mulieribus suisque improbis facit.

519) Στρατόνικος ἰδὼν μεγάλα πρόπυλα ἰδιωτικῆς οἰκίας κόψας τὴν θύραν πρὸς τὸν ὑπακούσαντα εἶπεν· ἔνδον Ἀγαμέμνων;α

Adnotatio critica:

516) Ὁ om. Cod. | ἐστιν om. Stob. | εἶπεν post ἀνθρωπος Stob. conlocat.

517) In mg. Σοφοκλέους Cod. | Φιλιστίων, ὁ τῶν κωμωδιῶν (κωμωδῶν cod.) ποιητής, ἀκούσας ὅτι τέθηκε Μένανδρος ἔφη· ἡοῖμοι ὅτι ἀπώλεσα μου τὴν ἀκόνην.α V.

519) Στρατόνικου in mg. Cod. | ἔνδον Ἀγαμέμνων ad grande vestibulum spectat; similiter proverbium Ἀγαμεμνόνεια φρέατα usurpabatur ἐπὶ τῶν μεγάλων ἔργων cf. Schneidewin. ad Zenob. I 6 (Paroemiogr. Gr. vol. I) p. 3.

520) Ὁ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενός ποτε παρὰ Βοιωτοῖς [καὶ] ἐξιόντος ἐκ τοῦ θεάτρου φαλακροῦ εἶπε· ἢ μὲν ἔξιθι· οἱ δ' ἄλλοι μενέουσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοί.⁴

521) Ὁ αὐτὸς διατρίψας παρὰ Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ καὶ κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον, φαύλου ὄντος τοῦ οἴνου καὶ δοκοῦντος παρ' αὐτοῖς χρηστοτάτου, ἐδυσχέρανε· τοῦ δὲ Διονυσίου ἀκούσαντος καὶ εἰπόντος· ἢ ἀλλὰ μὲν ἐκ Πέτρας αὐτὸν μετεπεμψάμην· ἢ κἀγὼ⁴ φησὶν ἠδιηπόρου, εἰ ἐξ ἀμπέλου ἐστίν.⁴

522) Ὁ αὐτὸς καταπαίζων τῆς Θηβαίων πόλεως ἔφησε· ἢ τίς ἂν προνοηθεῖ τῆς πόλεως ταύτης, ἐν ἣ τὰ μὲν λάχανα πωλεῖται ὑπὸ στέγῃν, τὰ δὲ ἄλφιστα ἐν ὑπαίθρῳ;⁴

523) Ὁ αὐτὸς κιθαρωδοῦ ἐπιδειξαμένου αὐτῷ ἀφουοῦ καὶ πολλακίς λέγοντος, τί μάλιστα ἤρεσεν αὐτῷ, ἔφη· ἢ τὰ πρὸ τοῦ προοιμίου⁴ [τοῦτο γάρ, εἶπε, καὶ μάλιστα ἤρεσέν μοι].

Gemellum apophthegma supra n. 338 Theocrito Chio vindicatur.

524) Ὁ αὐτὸς θεασάμενος ἰατρὸν κακὸν καὶ ἵππιατρὸν ἀλλήλοισι ὁμιλοῦντας εἶπε· ἢ νῦν τούτων || ὁ ἕτερος λέγει· ἀλλὰ κύ γ' ἄνδρας ἐν-f. 44^r αἶρε· μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.⁴

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r.

525) Ὁ αὐτὸς εἰσελθὼν εἰς οἰκίαν ἀφουοῦ ποιητοῦ καὶ θεασάμενος τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐν τοῖς τοίχοις γεγραμμένα εἶπε· ἢ τῶν μὲν λοιπῶν τὰ κακὰ κέπουσιν οἱ τοῖχοι, τὰ δὲ καὶ ἐκφαίνουσιν.⁴

526) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς διὰ τί Θηβαῖοι πολλὰ ἐσθίουσιν εἶπεν· ἢ ὅτι ἐξ ὀδόντων γεγένηται.⁴

In cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r ὁ αὐτὸς inepte Pythagoram dicti auctorem esse innuit; ceterum de Thebanorum voracitate multus est Athenaeus X p. 417C sqq. cf. praeterea IV p. 148E.

Adnotatio critica:

520) καὶ ἐρυπχι | οἱ δ' ἄλλοι] ἀλλ' ἄλλοι Homer. II. 9, 45, quem versum Stratoniceus egregie in usum suum convertit | κερηκομόωντες Cod.

521) In παρ' αὐτοῖς non est quod offendamus | Πέτρας] Vini Petritae Plin. H. N. XIV 7, 9 honorificam mentionem facit.

523) τοῦτο—μοι] ineptum emblema eieci.

524) ἵππιατρὸν] ἵπποιατρὸν Vat. | κύ γ'²] κύ γε Vat. | ἔναϊρε] ἀναίρει Vat. | μελήσουσι Cod. et Vat. | δ' ἐμοὶ] δέ μοι Cod. et Vat. | ἵπποι] οἱ ἵπποι Vat. | Facete Stratoniceus versu Homericō II. 10, 481 ἢ ἐκ κύ γ' ἄνδρας ἔναϊρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι utitur.

525) In mg. Στρατονίου Cod.

526) Θηβαῖοι post ἐσθίουσι Vat. conlocat.

527) Ὁ αὐτὸς ἀρρώσθησας ἐν Κύπρῳ καὶ διατεθεὶς ἐπικινδύνως βουὴν ἤϋξατο θύσειν τῇ Ἀφροδίτῃ, εἰάν σωθῆ· οὐκ ἔχων δὲ παραστῆσαι τὴν θυσίαν πλακοῦντα (μέγαν) καθ' ὑπερβολὴν ἤνεγκεν τῇ θεῷ καὶ τῇ ἱερείᾳ εἶπεν ὅτι τὸ παρὸν ἀπορούμενος ἀξιοῖ τὴν Ἀφροδίτῃν συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ· ἢ δὲ λαβοῦσα τὸν πλακοῦντα ἤρξατο καθ' ἓνα τῶν βωμῶν αἴρουσα· «τοῦτο μὲν ἀντὶ τοῦ σκέλους ἐμοί, τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ ὤμου τῷ ῥάντῃ, τοῦτο δὲ ἀντὶ τῆς πλευρᾶς τῷ κλειδοφόρῳ.» Ὁ δὲ Στρατόνικος λαβὼν τὸ χειρόμακτρον, ᾧ συνεκαλύπτετο ὁ πλακοῦς, «ὦ δέ», ἔφη, «παιδάριον, ἄρον ἐκ μέσου τοῦτο, μὴ καὶ ἀντὶ τῆς βύρσης ἀπενέγ-
f. 44 κηται || αὐτό τινα τῶν περὶ αὐτήν.»

528) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος· «τίνα λειοτάτην ὁδὸν ἐπίσταςαι;» ἔφη· «τὴν (εἰς) Ἀίδου· ἐν ταύτῃ γὰρ καὶ μύοντες οὐ προσκόπτουσιν.»

Secundum Laert. Diog. IV 7, 49 Bio Borysthenites εὐκολον ἔφασκε τὴν εἰς Ἀίδου ὁδὸν· καταμύοντας γοῦν ἀπιέναι. Eandem sententiam poetis pigmentis Leonidas Tarentinus (?) apud Stob. Flor. CXX 9 exornat.

529) Ὁ αὐτὸς, ἐπεὶ ὁ μοιχεύων αὐτοῦ τὴν παλλακίδα εἰσερχομένην ἀπήντησεν ἐξιών, καταλαβὼν ἐκείνην ἔτι ἐπὶ κλίνης ἠρώτησεν τί οὕτως ἐστὶ σκυθρωπή· αἰφνιδίως δὲ αὐτῆς εἰπούσης ὅτι πυρετὸς ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ἀρτίως ἀφῆκε· «πιστεύω σοι» ἔφη· «καὶ γὰρ ἐμοὶ ἐκπορευόμενος ὑπήντα.»

Eodem fere dicto in narratiuncula paululum inmutata Antigonus Cyclops Demetrium filium apud Plutarch. Vit. Demetr. 19 p. 897 C vol. II p. 1071, 13 sq. carpit.

530) Ὁ αὐτὸς εἰς Ἰταλίαν ἐλθὼν καὶ φαῦλον πῖνόν οἶνον θεακάμενος τὴν ἄμπελον ἐκ τῶν φυτῶν εἰς ὕψος ἀνηρτημένην «δικαίως» ἔφη «κρέματα τοιοῦτον οἶνον φέρουσα.»

= Opusc. grammat. inedit. in cod. Neapol. II C 33 f. 231^r.

Adnotatio critica:

527) θύσειν] θύσαι Cod. | μέγαν om. Cod. | αἴρουσα] αἰρούσα (i. e. αἰρούσα?) Cod. | ῥάντῃ] vocem ap. J. Damasc. S. Artem. Pass. 22 (Patr. Gr. vol. XCVI) p. 1272 C recurrere obiter moneo; secundum Pausan. V 21, 12 ῥάντης Apollonio, pugili Alexandrino, cognomen erat | τοῦτο] τοῦτον Cod. | τῷ (τῆ?) κλειδοφόρῳ] τῷ κλαδοφόρῳ Cod.

528) In mg. Στρατονίκου Cod. | εἰς om. Cod. | ἐν ταύτῃ] ταύτην Cod.

529) ὑπήντα] malim ὑπήντησεν (ἀπήντησε Plut. offert).

530) θεακάμενος] θεακάμενός τε Cod. et Neap. | κρέματα (κρέμματα Neap.)] legendum videtur: κρέμασαι | ἐκ τῶν φυτῶν om. Neap. | δικαίως post ἔφη Neap. exhibit.

531) Ὁ αὐτὸς ἐν βαλανεΐῳ κλέπτου τινὸς τρίβοντος αὐτὸν καὶ λέγοντος ὡς ψυχρὸν ἔχει τὸ σῶμα καὶ μὲν οὖν ἔφη ἠθερμάς τὰς χεῖρας.α

532) Ὁ αὐτὸς ἔφη ἠγῆρας καὶ πενία δύο τραύματα δυσθεράπευτα.α

Post n. 526 cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r exhibet, sed ibidem f. 218^v Aristoteli dictum tribuitur; Democrito Maxim. 41 p. 636, 9 sq. et Georgid. in cod. Laurent. plut. VII 15 f. 70^v adsignant; Herodes, cui Apostolii editio Pantiniana Herodotum substituit (Arsen. p. 161 lemmate omnino caret), sententiae auctor ab Apostol. V 41^v nominatur; inter J. Chrysostomi gnomas nostram Anton. II 17 p. 94, 43 recenset, tamquam locum communem Georgid. p. 24, 8 sq., Exc. Vindob. 30, Flor. Pal.-Vat. 46, Mon. 64, Leid. 63, Pal. 106, Par. (i. e. cod. Paris. 1168 f. 140^r—146^v) 62, Bar. 171, Ottobon. 172 offerunt.

533) Σωσιγένης χαλεπώτερον εἶπε τοῦ κατηγορεῖν τὸ ἀπολογεῖσθαι ἢ τὸν μὲν γὰρ κατηγοροῦντα μόνον δεῖ πείσαι, τὸν δὲ ἀπολογούμενον καὶ μεταπέσαια

= Vind. 106, cod. Vat. Gr. 1144 f. 219^r et f. 232^r. Ceterum dicti auctor non videtur a Sosigene oratore diversus esse, cuius memoriam Dionys. Halicarn. de Dinarch. iudic. 8 vol. V p. 646 R. servat.

534) Σκύθης ἀνὴρ γυμνὸς ὑπαντήσας τινὶ ψύχους ὄντος ἰσχυροῦ || f. 45^v ἐρωτηθεὶς εἰ ῥιγοῖ ἔφη „οὐα. τοῦ δὲ θαυμάσαντος ἀντηρώτησεν ὁ Σκύθης εἰ ἐκεῖνος τὸ μέτωπον ῥιγοῖ. ἀρνησαμένου δὲ αὐτοῦ εἶπεν· πῆγῳ τοίνυν ὄλος εἰμὶ μέτωπον.α

Adnotatio critica:

531) θερμάς] vocis vim atque notionem optime narratiuncula apud Plutarch. Quaest. Conviv. II 1, 5 p. 632A vol. II p. 765, 42 sqq. inlustrat.

532) ὁ αὐτὸς ἔφη om. Ant. Max. Georg. Apost. | γῆρας] νόκος Georg. in Laur. l. c., sed ibid. f. 44^r (= p. 24, 8 Boiss.) γῆρας extat | πενία] πενή Cod., quae genuina erit lectio, si cum Brinkio sententiam philosopho Ionico vindicandam esse tibi persuaseris. Ceterum in verbis γῆρας—δυσθεράπευτα Nauckius Philol. vol. V (1850) p. 556 et IX (1854) p. 369 hexametrum adgnovit | τραύματα] πράγματα Ant.

533) Σωσιγένους in mg. Cod. | σωσιγένης V | χαλεπώτατον Vat.₂ | τὸ] τοῦ Vat.₂.

534) ψυχῆς ὄντως ἰσχυρᾶς V | ῥιγοῖ] ῥιγῶη Vat. | ἔφη] ἔφησεν V Vat. | ἀντηρώτησεν Cod. et V (etiam in Wachsmuthii textu) | ἐκεῖνος] ἐκεῖν V i. e. ἐκεῖνος, non ἐκεῖνο, uti Wachsm. exhibet; idem ἐκεῖνου perperam corrigebat cf. Aelian. l. c. ὁ δὲ αὐτὸν ἀντήρητο, εἰ τὸ μέτωπον ῥιγοῖ, ubi τὸ μέτωπον falso pro nominativo Hercherus habet | ῥιγοῖ] ῥιγοῖη Vat. | ὄλος ex ὄλωσ in Vat. est correctum.

= Vind. 107, cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r. Singulis verbis paululum inmutatis narratiunculam Aelian. V. H. VII⁶ profert, respicit Eustath. Opusc. p. 86, 77 sq. Taf.: καὶ (ἐθᾱς γενόμενος), ὁ δὴ τις ἀστείως ἔφη, πάλαι ποτὲ μέτωπον αὐτὸς ὄλος εἶναι.

535) Τίμων ὁ μισάνθρωπος καταληφθεὶς ποτε εἰς ἐρημίαν καὶ τοῦ καταλαβόντος αὐτὸν εἰπόντος· ἠὲ Τίμων, ὡς ἡδὺ <ή> ἐρημία! εἶπεν· πρὶ μὴ κύγε παρήσ.α

= Vind. 115. Paulo aliter Plutarch. Vit. Anton. 70 p. 948 F vol. II p. 1131, 33 sq. cf. praeterea Callimachi epigr. Anth. Pal. VII 318, 2, quo de loco perversissimam sententiam Fritzschi ad Lucian. vol. III 1 (1874) p. XXXII protulit.

536) Ὁ αὐτὸς στοιχεῖα δύο ἔφη τῶν κακῶν εἶναι· ἠἀπληστίαν καὶ φιλοδοξίαν.α

= Vind. 116, Stob. Flor. X 54.

537) Τιμόθεος ἔφη· ἠὼςπερ τοῖς νοσοῦσιν οἱ ἱατροὶ σωτήρες εἶναι, οὕτω καὶ τοῖς ἀδικουμένοις οἱ νόμοι.α

Vind. 113. = Isocrati cod. Vat. Gr. 633 f. 119^r tribuit, sententiae Epicteteae Anton. I 67 p. 68, 36 et Maxim. 58 p. 667, 29 sq. subiungunt, sed recte hic Vat. 741 et 385 lemma ἐκ τῶν Ἐπικτήτου καὶ (om. 385) Ἰσοκράτους praebent.

538) Ὑπερίδης ἔφη δεῖν τὸν ἀγαθὸν ἐπιδείκνυσθαι ἐν μὲν τοῖς λόγοις, ἃ φρονεῖ, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις, ἃ ποιεῖ.

Adnotatio critica:

535) Τίμωνος in mg. Cod. | καταλειφθεὶς Cod. | εἰς ἐρημίαν idem atque ἐν ἐρημίᾳ valere propter Lortzingium (Philol. vol. XLIII — 1884 — p. 240) moneo | αὐτὸν om. V | ἠὲ Τίμων] om. V ἠὲ Τίμον Cod. | ἡ om. Cod. | εἶπεν] ἔφη V.

536) δύο] om. Stob., post ἔφη V ponit.

537) Τιμοθέου in mg. Cod. | ἔφη om. Ant. Max. | νοσοῦσιν] ἀθενοῦσιν Vat. 633 | οἱ ἱατροὶ] ἱατροὶ Ant. Max. | εἶσιν om. Vat. 633 | οὕτως Vat. 633 | οἱ νόμοι] συνόμιλοι Cod., quam lectionem interpolator similitum sententiarum inopportune memor obtrusisse putandus est cf. e. gr. Gnom. Byzant. n. 169.

538) Ὑπερίδου in mg. Cod. | ἔφη om. Max. Apost. | δεῖν] δεῖ Mon. Max. | τὸν ἀγαθὸν] τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα Vat. 742 cf. n. 503 | ἃ φρονεῖ — ἃ ποιεῖ] εὖ φρονεῖν — εὖ ποιεῖν Meinekii Cobeti emendationem in corrupto Pythagorae praecepto amplexus: ἐπιδείκνυο μὴ ἐν τοῖς λόγοις ἃ φρονεῖς (φρονεῖν cod. Laur.), ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖς (c ex v corr. in Laur.). Melius Wachsmuthius membrorum ἃ φρονεῖ et ἃ ποιεῖ sedes permutat; ipse vero sibi repugnat, cum eandem coniecturam in Pythagorae dicto proponit. Mibi particulae μὴ et ἀλλ' Damasceni locum mutilum esse probant eundemque hoc modo restaurandum censeo: ἐπιδείκνυο μὴ ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἃ φρονεῖς, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖς, ἀλλ' ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἃ ποιεῖς, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἃ φρονεῖς, neque aliter locum nostrum conformandum esse existimo.

= Vind. 121, cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r; Flor. Mon. 256, Leid. 242, Maxim. 1 p. 533, 17 sq., cod. Vat. Gr. 742 f. 68^r, Apostol. V 92^a cf. praeterea Pythagorae monitum apud J. Damasc. Exc. Flor. I 7, 35 (Stob. Anth. vol. II p. 191, 6 sq.).

539) Φίλιππος ἐρωτηθεὶς τίς αὐτῷ τὸν ὀφθαλμὸν ἐξέκοπεν, εἶπεν· ἡδὲ τῆς Ἑλλάδος ἔρωσ.^α

= Vind. 123.

540) Ὁ αὐτὸς κατεάζας τὴν κλεῖν ἐν πολέμῳ καὶ πολλὰ αἰτούμενος χρήματα ὑπὸ τοῦ θεραπεύοντος αὐτὸν ἰατροῦ παίζας εἶπε πρὸς αὐτόν· ἡέως τὴν κλεῖν ἔχεις, ταμιεῦοι σεαυτόν.^α

= Vind. 124. Aliis verbis idem enarrat Plutarch. Reg. et imp. apophth. p. 177 F n. 9 vol. I p. 212 (= Arsen. p. 469, 21 sqq.).

541) Ὁ αὐτὸς λέγοντος αὐτῷ τινος ὅτι Ἴ�θηναῖοι αὐτὸν μισοῦσιν εἶπε· ἡκαὶ γὰρ αἱ || ἐν Μακεδονίᾳ γυναῖκες.^α

f. 45^v

= Vind. 125.

542) Ὁ αὐτὸς παραγενομένων πρὸς αὐτὸν ἐκ Μιλήτου πρεσβευτῶν ἀπρεπῶν ἡχαίρετε^α ἔφη ἡΚᾶρες^α· τῶν δὲ εἰπόντων· ἡοὐκ ἐσμὲν Κᾶρες, ἀλλ' ἡΙωνες^α ἡχαίρετε τοίνυν^α ἔφη ἡΚαρίωνες.^α

= Vind. 126.

543) Ὁ αὐτὸς μετὰ τὸ καταστρέψασθαι <τὰ> περὶ τὴν Μακεδονίαν ἔθνη παρακαλούμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς Εὐριδίκης χολάζειν ἤδη ἐν Μακεδονίᾳ ἔφη· ἡἐποίησα ἄν, ὡ μῆτερ, ὃ ἐκέλευσας, εἰ μὴ ἐύρων τοὺς χολάζοντας τοῖς ἀσχολουμένοις ὑποτασσομένους.^α

= Vind. 127.

544) Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν ἔνια <τῶν> ὑφ' ἑαυτοῦ διοικεῖσθαι οὕτω κρυπτῶς, ὡστε μὴδὲ τὴν χλανίδα αὐτῷ συνιστορεῖν.

Egregie huc faciunt, quae de Q. Caecilio Metello Macedonico Valer. Maxim. VII 4, 5, Aurel. Vict. de vir. illustr. 61, Frontin.

Adnotatio critica:

539) In mg. ἡλίππου (sic) Cod. | αὐτῷ αὐτοῦ Cod. (in V αὐ^τ extat.)

540) κλεῖν | κλεῖδα V | εἶπεν ἐν αὐτῷ V | κλεῖν | κλεῖνδα V | ταμιεῦοι | ταμιεῦοι θεραπεύου V, unde Wachsmuth. ταμιεῦοι θεραπεύων elicit; attamen θεραπεύου manifesta est glossa vocis ταμιεῦοι explicandae inserviens | σεαυτόν | σεαυτῷ Cod. (V σεαυ^τ offert).

542) Φίλιππου in mg. Cod. | παραγενομένων | παραγεναμένων Cod., quam formam nonnisi a recentissimis scriptoribus usurpatam tamquam Doricam nimis patienter in Archimede et Eutocio ab Heibergo tolerari obiter moneo, παραγενομένων V; corr. Wachsmuth | πρὸς αὐτόν | αὐτῷ V | μιλήτου V | Καρίωνες] cf. Schol. ad Aeschin. Or. II 157 cl. Schol. ad Platon. Lach. p. 187 B.

543) τὰ om. Cod.

544) τῶν seclusi | αὐτῷ αὐτῷ Cod.

Strateg. I 1, 12, Plutarch. Reg. et imp. apophth. p. 202 A n. 2 vol. I p. 244 sq. (= Maxim. 20 in cod. Vat. Gr. 739 f. 112^v), de garrul. 9 p. 506 D vol. I p. 613, 2 sqq. referunt.

545) Ὁ αὐτὸς ἔλεγε τὸν βασιλέα δεῖν μνημονεύειν ὅτι ἄνθρωπος ὦν ἐξουσίαν εἴληφεν ἰσόθεον, ἵνα προαιρηῆται μὲν καλὰ καὶ θεῖα, φωνῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ χρῆται.

= Vind. 128, Flor. Mon. 259, Leid. 245; Stob. Flor. XLVIII 21; Anton. II 1 p. 79, 31 sq., Maxim. 9 p. 560, 36 sqq., Mel. Aug. XXIX 5.

546) Φίλιππος τὸν πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον ἔφησε ῥύπον περιηργυρωμένον.

= Vind. 129, Flor. Mon. 258, Leid. 244. Xenophonti Maxim. 12 p. 572, 32 sq. adsignat, Diogeni Theo Progymn. 5 (Rhet. Gr. vol. II) p. 97, 20 sq. Sp. (vol. I p. 203 W.) et Aphthonii Comment. anonym. vol. II p. 16, 20 sq. W. tribuunt cf. Menandri Monost. 469 ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος cl. n. 485 supra.

547) Φιλοξένος ἔφησε τῶν ἀνθρώπων τὰς ἀκοὰς τῇ γλώσσῃ συντετρῆσθαι· πρὶν γὰρ ἢ καλῶς ἀκοῦσαι, σπουδάζειν αὐτοὺς ἄπερ οὐκ ἐπίστανται πρὸς ἄλλους λέγειν.

= Vind. 133. — Respicit Plutarch. de garrul. 1 p. 502 D vol. I p. 608, 10 sq.: μήποτε γὰρ αὐτοῖς (scil. τοῖς ἀδολέσχοις) οὐκ εἰς τὴν ψυχὴν, ἀλλ' εἰς τὴν γλώτταν, ἡ ἀκοὴ συντέτρηται.

Adnotatio critica:

545) ὁ αὐτὸς ἔλεγε om. Ant. Max. | τὸν βασιλέα post δεῖν ponit Stob. | δεῖν δεῖ V Ant. Max. Aug. | εἴληφεν] ἔλαβεν Max. in Vat. Gr. 741. 385 et in mg. ap. Combef. | ἰσόθεον] ἰσόθεν Ant. | ἵνα om. Leid. | μὲν post καλὰ Stob. conlocat | καλὰ] τὰ καλὰ Mon. Leid. Ant. Max. <Aug.> | φωνῇ] φρονήκει (recte ut videtur; Lortzingium, Phil. Anzeiger vol. XIV (1884) p. 110 non curo) Ant. Max. <Aug.?,> γνῶμη Wyttenbach. ad Plutarch. Mor. p. 105 A requirit | φωνῇ] — χρῆται (χρέηται Cod., Mon. in Pal. Gr. 23, Leid.)] φρονῆ δὲ ἀνθρώπινα speciose Meinekii (et Cobetus).

546) τὸν πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον] ἰδὼν μειράκιον (om. Comm.) πλούσιον ἀπαίδευτον Theo, Arphth. Comm. | ἔφησε] εἶναι ἔφησε V εἶπεν Theo, Arphth. Comm. | post ῥύπον Max. εἶναι addit | ῥύπον περιηργυρωμένον] πλοῦτος περιηργυρωμένος Mon. Leid., unde Meinekii ὄρων vel ἰδὼν pro τὸν legendum esse coniecit; in ipsa vero lectione delitescere πηλὸς οὗτος περιηργυρωμένος ingeniosius quam verius A. Nauckius Mélanges Gréco-Romains vol. II p. 266 statuit, οὗτός ἐστι ῥύπος περιηργυρωμένος Theo, οὗτός ἐστιν ἵππος περιηργυρωμένος Arphth. Comm.; ἵππος etiam ap. Theon. cod. Darmstad. et ed. Rom. offerunt, sed p. 102, 23 (p. 12, 1), p. 102, 29 (p. 212, 7), p. 103, 1 (p. 212, 11), ubi Theo dictum repetit, recte ῥύπος extat.

547) Φιλοξένου in mg. Cod. | ἔφησε] ἔφη V | συντετρῆσθαι V | αὐτοὺς] αὐτὰς Cod.

548) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν μειράκιον ἐρυθριάσαν ἔφη· ἠθάρρει· || τοιοῦτον f. 46^r γὰρ ἔχει ἡ ἀρετὴ τὸ χρῶμα.^α

= Vind. 135, cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r; Flor. Mon. 261, Leid. 247. Diogeni Laert. Diog. VI 2, 54 (= Arsen. p. 201, 9 sq.) vindicat, Theophrasto Anton. II 71, p. 136, 3 tribuit, Catoni Maxim. 40 p. 634, 9 sqq. (= Arsen. p. 326, 9 sq.) adsignat. Respicere videtur Synes. Or. ad Arcad. 3 p. 3 C cf. praeterea Epist. 67 p. 679 Herch., Meineke ad Menandr. p. 127 (ed. mai.).

549) Χίλων ὁ σοφὸς λυπούμενος τινὸς ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ κακοῖς εἶπεν· ἢ τὰ πάντων κατανοήσας, ἔλαττον <ἄν> ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ δυσφορήσας.^α

= Vind. 152; Stob. Flor. CVIII 72, Arsen. p. 479, 21 sqq.; cf. Isocrat. Or. I 21 p. 6 D.

550) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί παραδοξότατόν ἐστιν ἐν ἀνθρώποις εἶπεν· ἢ τις ἐξουσίας κυριεύσας ἑαυτὸν γυνωρίζει.^α

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r (Φίλων ὁ σοφός); Flor. Pal.-Vat. 41 (Γραμματικὸς), cod. Ottobon. Gr. 192 f. 284^r (γραμματικὸς ὁ αὐτὸς post n. 443). Tamquam locum communem Flor. Mon. 46, Leid. 46, Pal. 68 exhibent.

551) Ὁ αὐτὸς ἀκούσας τινὸς εἰπόντος ὡς οὐδεὶς αὐτῷ ἐχθρὸς εἴη οὐκ ἔχειν αὐτὸν εἶπεν οὐδὲ φίλον.

= Vind. 153; Plutarch. de anima p. 8, 19 sqq. (Plut. Fragm.),

Adnotatio critica:

548) ἰδὼν μειράκιον] πρὸς μειράκιον Mon. Leid. ἰδὼν ποτε μειράκιον Laert. Ars. p. 201 | ἐρυθριάσαν] ἐρυθριόντα Cod., quae lectio primo obtutu ad ἐρυθριῶν (Laert. Ars. p. 201) ducere videtur, ἐρυθριῶσαν Vat. 1144 | θάρρει, ἔφη Laert. Ars. p. 201 | γὰρ om. Laert. Ars. p. 201 | ἔχει ἡ ἀρετὴ] ἡ ἀρετὴ ἔχει Mon. Leid.; Ant. ἐστι τῆς (om. Ars.) ἀρετῆς Laert. Ars. p. 201.

549) Χίλων] Φίλων Cod. et V Χείλων Stob. | ὁ σοφός om. Stob. (Ars. ὁ αὐτὸς i. e. Χίλων offert) | λυπούμενος V | ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Stob. (cod. B σεαυτοῦ) | πάντων] πάντα V Ars. | κατανοήσας Stob. Ars., quod recepit Wachsmuth. | ἔλαττον ἄν] ἔλαττον Cod. et V ἤττον Stob. Ars. | τοῖς] τῶν Ars. | αὐτοῦ] σεαυτοῦ Stob. ἑαυτοῦ V | δυσφορήσας e Stob. et Ars. Wachsmuthius edidit.

550) Ὁ — τί om. Mon. Leid. Pal. | παραδοξότερον Vat. (παραδοξώτατον Ottob.) | ἐν om. Mon., sed habet Pal. Gr. 23 | εἶπεν] om. Mon. Leid. Pal. ἔφη Pal.-Vat. | εἶ] ἔάν Ottob. Mon. Leid. Pal. | ἑαυτὸν] αὐτὸν Ottob. | γυνωρίζει Vat. Ottob. γυνωρίζη Mon. Leid. Pal. | εἶ τις—γυνωρίζει] τὸ ἐξουσίας κυριεύσαντα ἑαυτὸν γυνωρίζει Pal.-Vat.

551) εἰπόντος] λέγοντος Plut. fragm. | ἀκούσας τινὸς εἰπόντος] τὸν εἰπόντα Plut. p. 86, πρὸς τὸν εἰπόντα p. 96 | ὡς—εἴη] μηδένα ἔχειν ἐχθρὸν Plut. | αὐτὸν om. V | οὐκ—φίλον] ἠρώτησεν, εἰ καὶ (?) μηδένα φίλον ἔχει Plut. fragm. ἠρώτησεν, εἰ μηδὲ φίλον ἔχει p. 86 ἔοικας, ἔφη, cū μηδὲ φίλον ἔχειν p. 96.

de inim. util. 1 p. 86 C vol. I p. 102 sq., de amic. mult. 6 p. 96 A vol. I p. 114, 30 sqq.

552) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τί κράτιστον ἐν βίῳ εἶπε· ἢ τὸ μηδὲν ἄγαν.⁴

= Vind. 154; cf. Phot. Epist. II n. 56 (Patr. Gr. vol. CII) p. 872 B: τί οὖν δεῖ ποιεῖν; πανταχοῦ τὸ μηδὲν ἄγαν ὑπολαμβάνειν κράτιστον. Plut. Vit. Camill. 6 p. 132 C vol. I p. 158, 4 τὸ μηδὲν ἄγαν ἄριστον. Adde Socratis apophthegma apud Laert. Diog II 5, 32, quod optime Terentii loco Andr. 61 inlustratur. De praeccepto ipso alibi fusius agemus.

553) Χίλων Αἰκίωπου πυθομένου τί εἶη ποιῶν ὁ Ζεὺς εἶπε· ἢ τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῖ, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑποῖ.⁴

= Vind. 155. Consequi personas Laert. Diog. I 3, 69 permutat ad stipulante Photio Epist. II n. 49 (Patr. Gr. vol. CII) p. 865 D, ac revera Aesopo dictum Stob. Flor. CV 61 et Arsen. p. 93, 10 sq. tribuunt.

554) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί δύσκολόν ἐστιν ἔφη· ἢ μάλιστα τὸ τὰ ἀπόρρητα κωπηῆσαι καὶ χολὴν εὖ διαθέσθαι καὶ ἀδικούμενον δύνασθαι φέρειν.⁴

= Vind. 157, cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^v; Laert. Diog. I 3, 69; cf. n. 102 supra.

555) Χαβρίας ἔλεγε φοβερώτερον εἶναι στρατόπεδον ἐλάφων ἢ γουμένου λέοντος ἢ λέοντων ἢ γουμένης ἐλάφου.

= Vind. 146, cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^r; Plutarch. Reg. et imp. apophth. p. 187 D n. 3 vol. I p. 225 (unde flosculorum conlector in cod. Reg. Gr. 142 suum apophthegma se hausisse profitetur), Arsen. p. 483, 1 sq. et Apostol. XVIII 12^a; Apostol. XVII 93. Ad certam occasionem Chabriae dictum Aristid. Or. XLIX vol. II p. 541, 10 sqq. transfert; Philippo Stob. Flor. LIV 61 adsignat.

Adnotatio critica:

553) Χίλων | Φίλων Cod. et V | ὁ om. V | Χίλων — εἶπε] φασι δ αὐτὸν καὶ Αἰκίωπου πυθέσθαι, ὁ Ζεὺς τί εἶη ποιῶν· τὸν δὲ φάσι Laert. | Stob. variatis utitur verbis eiusdemque memoriam deterioribus codd. nixam Ars. sequitur.

554) ἐστιν om. Vat. | μάλιστα] om. Laert., post τὸ ἀπόρρητα (τὰ etiam V om.) Vat. ponit.

555) Χαβρίου in mg. Cod. | ἔλεγε] ἔλεγεν V ἔφη Arist. εἶπε Apost. XVIII 12^a, εἰώθει λέγειν ὅτι Plut. Ars. (εἴωθε λέγειν Reg.), εἴωθε τοῦτο λέγειν (in fine) Apost. XVII 93 | φοβερώτερον] κρείττον Stob. | εἶναι] ἐστι(ν) Plut. (εἶναι Reg.) Ars. Apost. XVII 93 XVIII 12^a | στρατόπεδον ἐλάφων] ἐλάφων (τῶν ἐλάφων Reg.) στρατόπεδον Plut. Ars. ἐλάφων κράτευμα Arist. | λέοντος ἢ γουμένου Arist. λέοντος στρατηγούτος Stob. | ἢ γουμένης] om. Plut. Arist. Stob. Ars. Apost. XVII 93 XVIII 12^a; ex ἢ γουμένου m. 2. in Vat. restituit.

556) Χαβρίας καταλαβών [τινας] ἐπὶ στρατοπέδου δύο φύλακας καθεύδοντας ἀπέκτεινεν εἰπών· νοῖους κατέλαβον, τοιούτους κατέλιπον.⁴ || f. 46^v
= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^v; Vind. 147, Flor. Mon. 263, Leid. 249.

557) Χαβρίας εἰπόντος αὐτῷ τινος· ἢ φίλος σε λάθρα λοιδορεῖ⁴ εἶπε· ἢ μὴ ἔλεγχε αὐτόν, ἵνα μὴ φανερώς αὐτὸ μέλλῃ ποιεῖν.⁴
= Vind. 148, cod. Vat. Gr. 1144 f. 232^v. Chrysippo recte Anton. I 53 p. 60, 16 sq., Maxim. 10 p. 564, 12 sqq., Mel. Aug. XXX 26, Arsen. p. 480, 20 sqq. tribuunt.

558) Χαβρίας ὑπὸ πονηροῦ πολλὰ λοιδορηθεὶς ἔφη· ἢ κάλλιστα ἐποίησας μηδὲν σοὶ τῶν προσόντων παραλιπών.⁴
= Vind. 149, Anton. II 69 p. 134, 11 sq. — Apud Maxim. 10 p. 564, 15 sqq. et Mel. Aug. XXX 27 ὁ αὐτὸς recte ad Chrysippum pertinet. Simile apophthegma Lyeurgo cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^r tribuit: Λοιδοροῦντός τινος τὸν Λυκοῦργον ἔφη· ἢ λέγε πυκνῶς μηδὲν ἐλλείπων· ἴσως ἂν οὕτως δυνηθείης τὰν ψυχὰν κενῶσαι κακῶν, (ᾧν) ἔοικας πλήρης εἶναι.⁴ Contra de Demetrio Phalereo — Democratem quidem ὁ αὐτὸς innuit, sed cf. nota ad n. 260 — haec f. 217^r habes: 'Ὁ αὐτὸς λοιδορούμενος παρεϊστήκει ἡρεμῶν· παυσαμένου δὲ τοῦ λοιδοροῦντος ἢ πόσα παρήσκας⁴ ἔφη.

559) 'Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ποταπὸς τῷ γένει ἐστὶν εἶπε· ἢ κομογενής.⁴

Chabriae praeterea Vind. 150 tribuit, sed recte etiam hic Chrysippum auctorem statuendum esse Wachsmuthius cognovit. Stoicum enim est dogma inprimis a posterioribus Stoicae disciplinae alumnis decantatum, qua de re alias uberius disputabimus.

560) Ψιττακὸς ὁ φιλόσοφος τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων θεοῦ τι μέρος ἔλεγεν ἔχειν.

Adnotatio critica:

556) τινας om. Mon. | δύο φύλακας] δυσφύλακας Leid. | καθεύδοντας ἀπέκτεινεν] ἀπέκτεινε καθεύδοντας Mon. (Leid.) | οἷους — τοιούτους] οὓς — τούτους Mon. Leid. | κατέλιπον] καὶ κατέβαλον significantius V Mon. Leid.

557) αὐτῷ om. V Aug. (?) | εἶπε] ἔφη Max. ap. Combef., nec tamen in meis codd. | ἵνα μὴ] ἐπεὶ Ant. Max. Aug. Ars. | μέλλῃ] μέλλει Max. (in mg. ap. Combef. et in codd. Vat.) Aug. Ars. ἔχει Ant. (Max. ap. Combef.).

558) ὑπὸ τινος πονηροῦ Max. Aug. | σοὶ om. Ant. | παραλιπών] καταλιπών Ant.

559) ἐστὶν om. V | εἶπε] ἔφη V.

560) ιττακοῦ in mg. Cod.; ap. Max. Ψιττακοῦ in lemm. Vat. Gr. 385 offert (Vat. 741 apophthegma omittit), 'Ιττάκου φιλοσόφου ed. Gesneriana p. 165, 4., 'Ιττάχου φιλοσόφου Combef. | ὁ φιλόσοφος om. Ars. p. 484 | Ψιττακὸς ὁ φιλόσοφος om. Max. (δὲ Vat. 385 exhibet) | ἀγαθοὺς post τῶν ἀνθρώπων V ponit | ἔλεγεν om. Max., sed habet Vat. 385 | ἔχειν] εἶναι Max. in cod. Marcian. 507 ap. Wachsmuth.

= Vind. 159 (Ψιττακός), Maxim. 1 p. 533, 19 sq. (Ψιττακκού φιλοσόφου), Arsen. p. 484, 10 sq. (Ψιττακός) et p. 420, 1 sq. (ὁ αὐτὸς i. e. Ψιττακός). Similia sunt Diogenis (Laert. Diog. VI 2, 51, Arsen. p. 208, 6) et Isocratis (Theo Progymn. 5 — Rhet. Gr. — vol. II p. 97, 18 sq. Sp. et anonym. Aphthonii Comment. vol. II p. 16, 16 sq. W.) effata; ceterum cf. d'Orville ad Charit. II 1 p. 292 (ed. Lips.).

561) Ψιττακὸς ἔλεγε μὴ φιλήσαντα κρίνειν, ἀλλὰ κρίναντα φιλεῖν, καὶ μισεῖν λόγῳ, ἀλλ' οὐ πάθει.

= Vind. 160; cf. ad n. 326 supra.

562) Ὁρίων ὁ φιλόσοφος εἶπεν· ἢ ὅπερ cὺ μισεῖς παρ' ἐτέρων κοὶ γενέσθαι, τοῦτο εἰς ἐτέρους μὴ ποίει.⁴

= Vind. 163, Exc. Vind. 1. Similes sententias saepissime et ethnici et ecclesiastici scriptores pronuntiant.

563) Ὁρίων ἰδὼν νεανίαν φιλοπονοῦντα ἔφη· ἢ κάλλιστον ὄψον τῷ γήρατι ἀρτύεις.⁴

= Vind. 164, Flor. Mon. 266, Leid. 252; Exc. 2. Inter Xenophontis sententias Anton. II 45 p. 118, 20 exhibet, gnomis e Democrito-Epictetea conlectione sumptis Maxim. 32 p. 621, 27 sq. adnumerat, Isocrati Arsen. p. 307, 16 sq. tribuit; cf. praeterea Apostol. XIII 84 ὄψον ἄριστον πόνος τῷ γήρα· ὅτι δεῖ πονεῖν ἐν νεότητι, ἵνα πρὸς γήρας ἔχη.

Ἐποφθέγματα γυναικῶν, ἤτοι φρονήματα.

564) Ἀττικὴ γυνὴ ἰδοῦσα γράμμα ἐπὶ θυρῶν μέλλοντος γαμεῖν· ἢ Ἡρακλῆς ἐνθάδε κατοικεῖ· μηδὲν εἰσίτω κακὸν⁴ εἶπεν· ἢ νῦν οὖν ἡ γυνὴ οὐ μὴ εἰσελεύσεται.⁴

Adnotatio critica:

561) λόγῳ — πάθει] λόγον — πάθος inepte V ap. Wachsmuthium; revera λό —
θ
πᾶ extat. Mirum Lortzingii commentum lege, si vacat, apud ipsum Philol. vol. XLIII p. 241.

562) Ὁρίων] Κρίων cum lemm. Κρίωνος Cod.; spiritum asperum et hic et in n. 563 omnes testes adgnoscent; nec tamen auctor diversus esse videtur ab Orione, quem inter Epicureos philosophos Laert. Diog. X 26 recenset [εἶπεν] εἶρηκεν Exc. | ἐτέρων] ὁμοίων Exc., sed in ras. a m. rec.

563) Ὁρίων] ῥίων Cod. | νεανίσκον Leid. | φιλοῦντα Mon. | ὄψιν Mon., nec tamen in Pal. Gr. 23.

564) (ἤτοι φρονήματα om. V) | γράμμα om. Laur. Urb. | μέλλοντος γαμεῖν] γαμεῖν μέλλοντος Laur. Urb. | νῦν om. V; ἡ οὖν Wachsmuth. edidit | οὐ om. Laur. | εἰσελεύσεται] εἰσέλθη Laur. Urb. | Inscriptionis forma genuina haec est: ὁ τοῦ Διὸς παῖς, Καλλίνικος Ἡρακλῆς, | ἐνθάδε κατοικεῖ· μηδὲν εἰσίτω κακόν. Eandem Diogenes personatus, Laert.; Diog. (apud quem verborum ordinem Ἡρακλῆς

= Vind. 167; cod. Laurent. Plut. LXXXVII n. 16 f. 352^r n. 2, Urbin. Gr. 95 f. 77^v. Aliud dictum eadem in re Diogenes ap. Laert. Diog. VI 2, 50 profert (nisi forte locus mutilus est). Similiter idem (Demosthenem auctorem cod. Pal.-Gr. 297 f. 118^r nuncupat) inscriptionem illam (quade prolixè Diogenes personatus Epist. 36 p. 249 sqq. Herch. disputat) ab homine nequam in aedibus propositam inridet ap. Laert. Diog. VI 2, 39 (= Arsen. p. 206, 5 sqq.); Clem. Alexandr. Strom. VII 4 p. 843, 22 sqq. Pott., Theodoret. Affect. Cur. VI p. 239, 28 sqq. Gaisf.

565) [Ἡ] Ἀττικὴ γραῦς ἐρωτηθεῖσα ἐν συμποσίῳ εἰ θνητὸς ὁ Διόνυκος ἰδοῦσα κλεπτόμενον οἶνον εἶπεν· ἦναι θνητὸς· εἶδον γὰρ αὐτὸν ἐκφερόμενον.α ||

f. 47^r

= Vind. 168, cod. Laurent. plut. LXXXVII n. 16 f. 352^r n. 3.

566) Ἀττικὴ γραῦς ἰδοῦσα νεανίσκον οἶνον ἐκχέοντα εἶπε· ἡμεῖς-ράκιον· τὸν Οἰνέα Πηλέα ἐποίησας.α

= Vind. 169, cod. Laurent. l. c. n. 4, Urbin. Gr. 95 f. 77^v. Hinc emendandus est Demetrius Phalereus de eloc. § 171 (Rhet. Gr.) vol. III p. 299 sq. Sp. (vol. IX p. 77 W.) ἔστι δὲ καὶ τοῦ ἠθους τις ἔμφασις ἐκ τῶν γελοίων καὶ ἡ παιγνίας ἢ ἀκολασίας, ὡς καὶ τὸν οἶνον τὸν προχυθέντα ἐπισχῶν τὰ Πηλέα ἀντὶ Οἰνέως. L. ἐπικώπτων τις Πηλέα (τὰ σπῆλαια tradita est lectio, ex qua Πηλέα Sophianus eruit) ἀντὶ Οἰνέως (ἔφη) cf. praeterea Athenaeus IX p. 383C ἐπιτιμῶντες δὲ τινὶ φασι (scil. μάγειροι) μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν, cuius loci explicationem a nostri arophthegmatis ratione plane diversam Eustath. ad Homeri Il. 9, 536 p. 772, 36 sqq. et ad Odys. 1, 149 p. 1401, 57 sqq. adronit.

567) Γραῦς Ἀττικὴ θεασαμένη Ὀλυμπιονίκην ἀθλητὴν πρόβατα βόσκοντα εἶπε· ἦταχέως ἀπὸ Ὀλυμπίων ἐπὶ Νέμεα.α

Aliis verbis idem dictum Diogenes ap. Laert. Diog. VI 2, 49 (= Arsen. p. 207, 25 sqq.) pronuntiat.

Adnotatio critica:

Καλλίνικος recte Cobetus correxit), Theodoret. offerunt, fortasse etiam Clem., siquidem et Clementi sua Theodoretus debet et contextu ὁ Καλλίνικος Ἡρακλῆς verba τοῦ Διὸς παῖς excidisse sive potius a correctore male sedulo resecta esse comprobatur cf. praeterea Boisson. ad Anth. Pal. XI 269, 1.

565) Ἡ om. V Laur. | ἐρωτηθεῖσα ὑπό τινος V | εἶπε Laur. | in V εἶπε ναί (sic) extat | θνητὸν V | εἶδον] ἶδον V.

566) ττικὴ Cod. | ἰδοῦσα in Cod. bis scriptum extat. | Ex Comico poeta ducta videtur locutio πηλὸς οἶνου, quam habes ap. Plutarch. de cohib. ira 15 p. 463 A vol. I p. 571, 32 et Chariton. I 3, ubi cf. d'Orville p. 222 (ed. Lips.).

567) ἀθλητὴν mallet deesset; attamen voci patrocinator Aelian. V. H. XII 58.

568) Γυνή Λάκαινα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐν παρατάξει χλωθθέντος καὶ δυσφοροῦντος ἐπὶ τούτῳ πτέκνονα, εἶπε, ἡμὴ λυποῦ· καθ' ἕκαστον γὰρ βῆμα τῆς ἰδίας (ἀρετῆς ὑπομνησθήσῃ.)^α

= Stob. Flor. VII 29 et Maxim. 4 p. 542, 19 sqq. (ἐκ τῶν Δίωνος χρειῶν), cod. Ottobon. Gr. 192 f. 239^r. — Similia sunt Lacaenarum arophthegmata ap. Plutarch. Lacaen. arophth. p. 241 E n. 12 (unde proverbium mutuatus Apostol. IX 63 explicationem praepostere ex arophthegmate, quod ap. Plutarch. praecedit, adsumpsit) et 13 vol. I p. 299. Geminis dictis Alexander Magnus Philippum patrem (Plutarch. de Alex. virt. v. fort. 9 p. 331 B vol. I p. 406, 25 sq., cod. Laurent. plut. LXXXVI n. 8 f. 317^v) adloquitur, Sp. Carvilius mater (Cicero de Orat. II 61, 249) consolatur.

569) Γυνή Λάκαινα ἀκούσασα τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐν παρατάξει τεθνηκέναι πτέκνονα, εἶπεν, ἡὺς καλὰ τροφεῖα τῇ πατρίδι ἀπέδωκας!^α

570) Γυνή Λάκαινα αἰχμαλωτισθεῖσα ἐπιπράσκετο· καὶ ἐρωτημένη τί δύναται ποιεῖν ἔφη· ἡλευθέρα εἶναι.^α

= Seren. ap. Stob. Flor. XIII 42 (J. Damasc. Exc. Flor. I 21 p. 182, 2); Plutarch. Lacaen. arophth. p. 242 C n. 29 vol. I p. 300 (= Arsen. p. 347, 5 sq.); cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r. Laconi Plutarch. Arophth. Lacon. p. 234 B n. 34 vol. I p. 289 (= Arsen. p. 345, 29 sq.) et cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^r) tribuunt.

571) Γυνή Συρακοῖα μεταπεμφθεῖσα ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου [καὶ] φάσκοντος ἐρᾶν αὐτῆς καὶ χαριεῖσθαι ὃ ἂν ἐθέλη· ἡἄρες τοίνυν με^α εἶπε ἡνομίαις τὰς γυναῖκας ὁμοίαις εἶναι, ὅταν ὁ λύχνος ἀποβροσθῇ.^α

Variatis verbis de muliere ad Philippum accessita eadem Plutarch. Coniug. praec. p. 144 E n. 46 vol. I p. 171 E (exscriptus

Adnotatio critica:

568) Γυνή Λάκαινα] Λάκαινα (Λάκενα Ottob.) γυνή Stob. Max. Ottob. | χλωθθέντος] χωλευόντος Max., sed χωλευθέντος ap. Gesner. p. 168, 40 et in cod. Vat. 385 (Vat. 741 arophthegma omittit) | τούτῳ] τοῦτο Ottob. | τέκνον—λυποῦ] μὴ λυποῦ, τέκνον, εἶπεν Stob. Max. Ottob.; nostri Codicis ordo ὡ τέκνον pro τέκνον efflagitat cf. tamen n. 569 | ἀρετῆς ὑπομνησθήσῃ om. Cod.

570) Γυνή — ποιεῖν] ἢ (om. Damasc.) Λάκαινα πωλυομένη πρὸς τὸν ἐρόμενον τί ἐπίσταται Stob. ἄλλη (scil. Λάκαινα, quod habet Ars. cf. Vat.) πιπρασκομένη τοῦ κήρυκος πυνθανομένου τί ἐπίσταται Plut. p. 242 Ars. p. 347 Λάκων ἐρωτηθεῖς τί ἐπίσταται Plut. p. 234 Ars. p. 345 Vat. f. 218 | ἔφη] post ἔλευθέρα ponit Stob., εἶπεν Plut. (et Ars.) utroque loco | εἶναι] ἡμεν Plut. p. 242 Ars. p. 347 | In Vat. f. 231 tria uno tenore dicta proferuntur: Λάκαινα πιπρασκομένη καὶ ἐρωτημένη τί ἐπίσταται ἔφη· ἡπιτὰ ἡμεν (= Plut. Lacaen. arophth. p. 242 C n. 26, Arsen. p. 347, 1 sq.) ἄλλη δέ· οἰκεῖν οἶκον (Plut. ibid. n. 27) ἄλλη δέ· ἡλευθέρα εἶναι.^α

571) καὶ delendum esse significavi | δ] δδ' Cod.

ab Apostol. X 90) narrat cf. praeterea Schol. ad Dion. Chrysostom. Or. XXIX vol. II p. 686 R.: υπεράγαμαι τὸν τοῦ γυναίου ἐκείνου σοφὸν λόγον, ὃ τυράννων περὶ κάλλει ἐπτοημένῳ ἐμφρόνως ὑπήνεγκε πᾶσαν γυναῖκα, βρεθεέντος τοῦ λύχνου, ὁμοίαν εἶναι εἰπόντος (I. εἰπόν).

572) Ἡ Κλεάρχου τοῦ Ῥαμφίου μήτηρ ἐπειδὴ διεβλήθη ὁ υἱὸς αὐτῆς προδιδόναι τοῖς Πέρσαις τὴν Ἑλλάδα τοιαύτην ἐπιστολὴν ἔγραψεν· ἡ μάτηρ Κλεάρχω τῷ υἱῷ· κακὰ τευ κακκέχεται φάμα· ἢ ταύταν ἀπόθου ἢ μὴ ἔσο.⁴ ||

f. 47^v

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 219^r. Eodem modo incerta Lacaena filio peregre se male gerenti scribit ap. Plutarch. Apophth. Lac. p. 241 D n. 9 vol. I p. 298, unde hausit Apostol. IX 54. Simillimam praeterea epistolam Lacaena ad filium fuga ex hostibus servatum ap. Plutarch. l. c. n. 2 et Teletem in Stobaei Flor. CVIII 83 mittit.

573) Ξανθίππη ἐρωτηθεῖσα τί μέγιστον ὑπῆρχεν τῷ Σωκράτει τοῦτου, ἔφη, ἵστι καὶ ἐπὶ ἀγαθοῖς καὶ ἐπὶ φαύλοις ἢ αὐτὴ ὅσκι ἦν αὐτῷ·

= Vind. 185; cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^v et f. 231^v cf. Xanthippae verba ap. Ciceron. Tuscul. III 15, 31 et Aelian. V. H. IX 7 (Stob. Flor. CVIII 77, Arsen. p. 282, 14 sqq.). De re ipsa cf. Epictet. Dissert. I 25, 31, III 5, 16, Simplic. in Epict. Enchir. 42 p. 415 Schweigh.; Cicero de Off. I 26, 90, Seneca Dial. IV (de ira II) 7, 1, XII (ad Helv. de consol.) 13, 4, Epist. 104, 28 (cl. Monit. 184 p. 30 Woelffl.), Plin. H. N. VII 19, 18 (Solin. Polyhist. I 73); Hieronym. c. Pelag. III 1 (Patr. Lat. vol. XXIII) p. 597 A et Comm. in Isai. XII c. 42, 1 sqq. (Patr. Lat. vol. XXIV) p. 437 C.

Adnotatio critica:

572) τοῦ Ῥαμφίου] om. Vat. τοῦ Ἀμφίου Cod. | ἡ μάτηρ] ἀμάτηρ Cod. | ἢ Κλεάρχου — υἱῷ] ἄλλη (Λάκαινά τις Apost.) ἀκούσασα περὶ τοῦ υἱοῦ ὡς κακῶς ἐπὶ τῆς (om. Apost. τοῖς cum sequente ζένοις Plut.; corr. Valckenaer ad Adoniaz. 2 p. 256 B) ζένης ἀνατρέφοιτο (τοῦτ' add. Apost., qui haec omnia post apophthegma conlocat) ἔγραψε Plut. n. 9 Apost. ἀκούσασά τις τὸν (ἐαυτῆς add. Teles) υἱὸν σεσωμαζόμενον καὶ πεφευγότα ἐκ τῶν πολεμίων γράφει αὐτῷ Plut. n. 2 Teles | τευ] om. Vat. τοι Plut. n. 9 Apost. | κακκέχεται] κέχεται Vat. | φάμα ante τευ Plut.₂ Teles conlocant, ante κακκέχεται Plut. n. 9 Apost. | ἢ om. Plut. n. 9 Apost. | ταύταν] ταῦτ' ἂν Cod. ταύτην Vat. Apost. | ἀπόθου] ἀπόθου Cod. et Vat. ἀπώθου Valckenaer l. c. et Cobet. Collect. crit. p. 491; at cf. Hesiod. Op. 759 sq.: φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται κούφη μὲν αἰεῖραι | βεῖα μάλ', ἀργαλήη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀπόθεσθαι | ἢ ταύταν ἀπόθου] ἢ ταύταν νῦν ἐκνίψαι Plut.₂ τὸ νῦν ἢ ταύταν ἀπότριψαι Teles, qui pergit: ἢ μηδ' ἀμῖν φάνου (?).

573) ὑπῆρχεν] ὑπῆρχε V εἶδεν ἐν Vat. utroque loco | τοῦτο om. Vat. utroque loco | καὶ prius om. V et Vat.₂ | τοῖς ἀγαθοῖς Vat.₂ | ἐπὶ posterius om. Vat. utroque loco | ἦν om. Vat.,.

574) Θεανὼ ἢ Πυθαγορική ἔφη· ἠπερὶ ὧν λέγειν καλόν, περὶ τούτων
 σιωπᾶν αἰσχρόν, καὶ περὶ ὧν λέγειν αἰσχρόν, περὶ τούτων σιωπᾶν καλόν.⁴

= Vind. 179, Flor. Mon. 269, Leid. 255. 256, cod. Vat. Gr.
 742 f. 68^r; cf. Liban. Epist. 1001 p. 467 Wolf.

575) Λάκαινα γυνὴ σεμνυομένου τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐπὶ τῷ μόνον
 ἐκ τῆς παρατάξεως σεσῶσθαι ἔφη· ἠτί οὖν οὐκ αἰσχύνῃ μόνος ζῶν;⁴

= Vind. 183; cod. Laurent. l. c. n. 8, Urbin. Gr. 95 f. 77^v.
 Gemellum apophthegma Anacharsidi cod. Ottobon. Gr. 192 f. 212^v
 adsignat: θεασάμενος νεανίσκον ἀπὸ παρατάξεως πεφευγῶτα (μόνον)
 τῶν συνηλικιωτῶν ἔφη· οὐκ αἰσχύνῃ, ὧ οὗτος, μόνος ζῶν;⁴

576) Ὀλυμπιάς Ἀλεξάνδρου μήτηρ ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τινος [ὅτι]
 ἠδιὰ τί οὐ κοσμῆ;⁴ εἶπεν· ἠὲτι ἄρκεῖ μοι ὁ Ἀλεξάνδρου κόσμος.⁴

= Vind. 186; cod. Vat. Gr. 1144 f. 218^v. Similia dicta
 Lacaenae anonymae Seren. ap. Stob. Flor. LXXV 11, Plutarch.
 Lacaen. apophth. 241 D n. 8 vol. I p. 298 tribuunt, Corneliae,
 Gracchorum matri, Pompon. Ruf. ap. Valer. Maxim. IV 4 adsignat,
 Cratae, Phocionis uxori, Vind. 181 (unde mulieris nomen discimus);
 Plutarch. Vit. Phoc. 19 p. 750 D vol. II p. 895, 24 sqq. et de Musica
 1 p. 1131 B vol. II p. 1382, 41 sq.; Seren. ap. Stob. Flor. V 47
 (= J. Damasc. Exc. Flor. I 20 p. 178, 8) vindicant; cf. insuper
 Aelian. V. H. VII 9; ad Philonis coniugem referunt Stob. Flor.
 LXXIV 54 (ubi tamen cod. B Φωκίωνος pro Φίλωνος exhibet),
 Anton. II 33 p. 105, 40 sq., Maxim. 39 p. 632, 6 sqq., Mel. Aug.
 LVI 1, cod. Ottobon. Gr. 192 f. 226^r, Flor. Pal.-Vat. 106, Bar.
 249, Ottobon. 250, Apostol. VIII 77^a.

577) Φρύνη ἑταῖρα νεανίσκου τινὸς ἀγρόν πεπρακότος καὶ δι'
 ἀρρώστειαν χλωροῦ ὄντος ἔφη· ἠνεανίσκε· τί ὧχρός εἶ; μὴ τι γῆν
 ἐσθίεις;⁴

= Vind. 190, cod. Laurent. l. c. n. 10.

Adnotatio critica:

574) ἢ Πυθαγορική om. Mon. Leid. Vat. Θεανὼ ἢ Πυθαγορική ἔφη om.
 V | λέγειν αἰσχρόν] αἰσχρόν λέγειν V Mon. Leid. Vat. | καλόν] ἀμεινον Mon. Leid.

575) ἐπὶ τῷ (τὸ Cod. et V) μόνον (fort. μόνος) ἐκ τῆς παρατάξεως σε-
 σῶσθαι] ὅτι μόνος ἐκ παρατάξεως ἐσῶθη τῶν λοιπῶν ἀποθανόντων Laur. Urb.;
 verba τῶν λοιπῶν ἀποθανόντων etiam V adnectit | ἔφη om. V | τί οὖν om. Laur
 Urb. | μόνος] μόνον V a m. pr. | Ottob. non solum μόνον om., sed etiam crassis
 mendis scatet: συνηλικιωτῶν—ἐσχύνῃ—ζῶῆν.

576) Ἀλεξάνδρου μήτηρ om. Vat. | ὑπὸ τινος om. Vat. | ὅτι om. Vat., non
 V | κοσμῆ] κοσμεῖται Vat.; idem citra necessitatem e coniectura Wachsmuthius
 edidit | εἶπεν — κόσμος] ἄρκεῖ μοι, ἔφη, πρὸς κόσμον Ἀλεξάνδρος Vat.

577) Φρύνη] Γυνή Cod. Φρόνη Laur. | ἑταῖρα] ἢ ἑταῖρα rectius Laur. |
 νεανίσκου] νέου Laur. | ἔφη post νεανίσκε Laur. conlocat. | ὧχρός] χλωρός recte
 Laur. | μὴ τι] μῆτε inepte V, qua de scriptura Wachsmuthius haec: bleibt mir un-
 verständlich; μὴ Laur. | γῆν] τὴν γῆν melius Laur. | ἐσθίεις Laur.

